

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CH\Chase James Hadley\Chase, James Hadley -
Jednoho krasneho letniho rana.pdb

PDB Name: Chase, James Hadley - Jednoh...
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.10.1937
Modification Date: 13.10.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

James Hadley Chase

Jednoho krásného letního rána

Úspěšný dramatik Victor Dermott si pronajal osamělý ranč v Nevadské poušti, aby mohl nerušeně pracovat na nové divadelní hře. Ubytoval se tam se svou krásnou mladou manželkou, malým synkem, vietnamským sluhou a psem. Celé dva měsíce žili na ranči spokojeně, avšak jednoho krásného letního rána se Victor probudil a zjistil, že sluha a pes zmizeli, jeho pušky jsou také pryč, telefon je hluchý a obě auta někdo vyřadil z provozu.
Hrůza začala...

Kapitola první

Jednoho krásného letního rána, které slibovalo, že bude jak malované, se Victor Dermott sedm minut po půl šesté znenadání probudil a děsem se koupal ve studeném potu.

Victoru Dermottovi bylo třicet osm. Měl postavu jako kyrysar, byl vysoký a tmavovlasý. Krátkozrací lovci autogramů si jej občas spletli s Gregory Peckem. Většinou tuto mýlku házel za hlavu, avšak ve skrytu duše jej popuzovala. Dráždila ho proto, že on sám byl úspěšný a bohatý muž. Za posledních deset let napsal čtyři velmi úspěšné divadelní hry, které běžely na Broadwayi, a dodneška mu vynášely slušný příjem na jevištích v hlavních městech Evropy. Úspěch a bohatství jej nezkazily. Všichni, kdo s ním přicházeli do styku, jej pokládali za prima chlapa - a on jím byl. Žil ve šťastném manželství s osmdvacetiletou rusovláskou, která ho zbožňovala, stejně jako on zbožňoval ji. Měli desetiměsíční mimino.

Dva měsíce předtím, než se rozběsklo ono horké letní ráno, posedl Vica Dermotta nečekaný nápad na novou hru. Přepadla jej ona dobělá rozžhavená inspirace, kterou je třeba okamžitě hodit na papír, a nesmí vás rušit nic, ani řinčení telefonu, ani společenské závazky.

Dermott požádal Veru Synderovou, schopnou šedovlasou dámu, která mu dělala sekretářku, aby mu našla kout, kam by se mohl na tři měsíce před celým světem schovat a pilně pracovat. Vera Synderová za dva dny právě místo našla: bytelný ranč v cípu Nevadské pouště, nějakých osmdesát kilometrů od Pitt City a přibližně třicet od Boston Creeku, všechno de luxe.

Pitt City bylo větší město, ale Boston Creek nabízel vlastně jen pumpu s opravnou, několik kavárniček a krám se smíšeným zbožím.

Ranč se jmenoval Pustina. Patřil postarším manželům, kteří většinu času trávili cestováním po Evropě. Byli šťastní, že mohou sídlo pronajmout tak populární osobnosti, jakou byl Victor Dermott.

K hlavní budově ranče vedla dlouhá příjezdovka, navazující na prašnou cestu, jež se dalších dvacet pět kilometrů vinula křovím a pískem až k hlavnímu přivaděči do Pitt City. Jestliže chtěl někdo žít v dokonalém pohodlí na samotě, těžko by našel lepší místo než Pustinu.

Victor Dermott se na ranč zajel podívat s manželkou Carrií. Na první pohled mu bylo jasné, že našel, co hledal, a na tři měsíce smlouvu podepsal bez mrknutí oka.

V Pustině byl velký obývací pokoj, jídelna a pánský pokoj, sloužící jako pracovna a úložný prostor na zbraně, tři ložnice, tři koupelny, dokonale vybavená kuchyně a plavecký bazén. Byla tu i garáž na čtyři vozy, tenisový kurt a

dráha pro motokáry včetně čtyř vozidel. Necelých dvě stě metrů od hlavní budovy stál dřevěný srub o pěti místnostech určených pro služebnictvo.

Nájem byl dost vysoký, ale protože Vic víc než bohatě vydělával a místo mu padlo do oka, nehandrkoval se o cenu. Ještě než se rozhodl, že si ranč pronajme, s Carrií všechno probral.

"Budeš se tam hezky nudit," zdůrazňoval. "Dokud hru nedokončím, neuvídíme živáčka. Možná by bylo lepší, kdybys zůstala doma a já se tam zašil sám."

Carrie nesouhlasila. Tvrdila, že bude mít spoustu práce. Musí se starat o juniora. Bude Vicovi na stroji přepisovat text. Bude vařit a může dokončit pár obrazů, do kterých se pustila.

Dohodli se, že si s sebou vezmou jen jednoho sluhu: Di-Longa, mladého Vietnamce, který u nich pracoval víc než rok. Nejenomže se dokonale szili, Di-Long je také zkušený mechanik. Dermott usoudil, že tak daleko od servisu se vyplatí mít po ruce někoho, kdo si s rozhašeným autem poradí.

Po dvou měsících usilovné, soustředěné práce měl Vic hru vlastně skoro hotovou. Teď už jen brousil dialogy a oprašoval závěr druhého dějství, který mu stoprocentně nesesedl. Byl si jistý, že stačí čtrnáct dnů a hra může na jeviště, a nepochyboval, že napsal další trháč.

Za dva měsíce, kdy žili v Pustině, si Vic i Carrie místo doslova zamilovali. Litovali, že za pár týdnů jim nezbude, nežli znovu vplout do zmatků a kolotoče, které na ně budou čekat doma v Los Angeles. Od líbánek měli první příležitost zůstat dočista sami a s velkým potěšením tento zážitek vychutnávali. Právě teď si uvědomili, jak je společenský život svazoval, jak je svazovaly neustálé večírky, jak je věčné vyzvánění telefonu okrádalo o možnost důvěrně se poznat a připravovalo je o čas, kdy by mohli sledovat, jak se jejich děťátko klube z plenek.

Na rozdíl od velkého úspěchu, kterým se Pustina zapsala do povědomí Dermottů, u vietnamského sluhu si vysloužila dokonalý propad. Týden od týdne byl Di-Long otrávenější a otrávenější a práce mu šla čím dál, tím víc na nervy.

Vic i Carrie měli o drobného mladíka starost. Byli by mu přáli, aby se povyrazil s nějakým děvčetem. Naváděli ho, aby se volným autem vypravil do Pitt City do biografu, ale když podrážděně odmítl, chápali jej, protože film, kvůli němuž by jeden den musel absolvovat osmdesátikilometrovou cestu tam a stejně dlouhou zase zpátky, ještě nikdo nenatočil.

Vic občas ztrácel trpělivost a vysvětloval Carrii, že Di-Longovi platí třikrát víc, než kolik by sluhovi zaplatil kdokoli, komu zbyla špetka zdravého rozumu. Carrie, která se před služebnictvem vždycky cítila provinile, namítala, že ani nehorázná mzda nemůže Di-Longovi nahradit opuštěnost a Di-Long huhlá právem.

Náš příběh začíná jednoho rána v červenci, něco po půl šesté, když se Vic Dermott probudil a vyděšeně zjistil, že ho zalévá studený pot a srdce mu tluč tak splašeně, že sotva popadá dech.

Ležel bez hnutí, všechny smysly napjaté. Slyšel, jak hodiny na nočním stolku tikají a jak v kuchyni rumpluje lednička, když naskočí, ale jinak se v ranči neozval ani hlásek.

Nevzpomínal si, že by se mu zdálo něco ošklivého a mohl ho vyděsit sen, a přesto se probudil z hlubokého spánku tak vyděšený jako nikdy předtím.

Zvedl hlavu a mrkl na druhou polovinu manželské postele, kde klidně oddychovala Carrie. Chvilí ji sledoval, pak se podíval na druhou stranu pokoje, kde jako dudek spíkal i junior.

Vic zpod polštáře vydoloval kapesník a otřel si zpocený obličej. Ticho, známý pokoj a skutečnost, že jeho dvěma největším pokladům se nic neděje, otupily podivný strach, který ho svíral, a za několik vteřin mu srdce začalo bít opět normálně.

Muselo se mi něco zdát, pomyslel si, ale je zvláštní, že si nevzpomenu...

Rozmrzele odhodil přikrývku a vyhoupl se z postele.

Potichu, aby nevzbudil Carrii, si natáhl župan a vklouzl do pantoflí. Přešel pokoj, opatrně otevřel dveře ložnice a vstoupil do rozlehlé chodby.

Přestože už mu srdce nyní tlouklo normálně, pocit náhlé tísně, který ho sužoval, jej neopustil. Vic potichu zamířil do velkého obýváku a rozhlédl se. Zdálo se, že všechno je tak, jak to bylo včera večer. Prošel místností a z velkého okna se zadíval do patia, na fontánu, která čiperně vystřikovala živý vodotrysk, na lenošky i časopis, který Carrie nechala povalovat na vydlážděné terase.

Vic přešel do pracovny a tam se rovněž rozhlédl. Hodil oknem pohled na chatku pro služebnictvo, stojící necelých dvě stě metrů od domu, kde přespával Di-Long. Nikde se nic nepohnulo, jako by byl srub prázdný, ale to ho nepřekvapovalo, protože Di-Long jaktěživo před půl osmou nevstane. Když stále nemohl najít příčinu tísně, hodil Vic podrážděně rameny a vyrazil do kuchyně. Věděl, že kdyby se vrátil do postele, neusne. Můžeš si docela dobře uvařit trochu kávy, řekl si, a začít pracovat.

Vstoupil do kuchyně, odemkl a otevřel dveře vedoucí do zahrádky s brankou, kterou Dermottovi nechávali stále otevřenou, tak aby si jejich německý ovčák Bruno mohl kdykoli vyběhnout a v noci se vrátit do boudy.

Vic na psa zapískal a zapnul překapávač. U dveří postavil na zem misku se snídaní pro Bruna a potom zamířil přes chodbu do koupelny.

Za deset minut byl oholený, osprchovaný a natáhl si na sebe bílou košili, modré džíny a bílé tenisky a zamířil zpátky do kuchyně. Už už se chystal vypnout překapávač, avšak náhle se zarazil a zamračeně stáhl obočí.

Brunova snídaně zůstala nedotčená. Po psovi ani památky.

Když Vic upřeně zíral na misku s netknutým žrádlem, opět mu na páteři zamravenčil onen studený pocit strachu. Za celou dobu, co na ranči bydleli, se něco takového nestalo. Stačilo jednou ostře hvíznout a Bruno se přičítal do kuchyně jak velká voda.

Vic rychle přešel zahrádku a nahlédl do boudy. Prázdná. Znovu zapískal a chvíli čekal a poslouchal, pak zamířil k brance a pátral pohledem v křoví i v písku, ale pes nikde.

Je brzy, řekl si, obvykle vstávám v sedm. Pes možná prohání nějakého sviště, ale je to divné... Podivnosti toho rána

mu začínaly jít na nervy.

Vrátil se do kuchyně, nalil si kávu, přidal smetanu a odnesl hrnek do pracovny. Sedl si ke stolu, a ještě než si zapálil cigaretu, trochu upil.

Přítáhl si téměř dokončený rukopis a začal pročitat posledních pár stránek. Otočil jeden list a uvědomil si, že vůbec neví, co čte. Netrpělivě stránku obrátil zpátky a začal číst znovu, avšak v hlavě mu teď naplno strašil Bruno. Kde ten pes vězí? Odstrčil rukopis, dopil kávu a vrátil se do kuchyně.

Brunova snídaně pořád netknutá.

Vic znovu přešel zahrádkou až k brance. Opět zapískal a opět brousil pohledem po bílých písečných dunách.

Zničehonic jej posedl pocit opuštěnosti a měl nutkání svěřit se s ním Carrii, ale po chvíli váhání se rozhodl, že ji nebude rozčilovat. Vrátil se do pracovny, zapadl do lenošky a pokoušel se uvolnit.

Z místa, kde seděl, obrovským oknem nádherně viděl, jak za dunami stoupá slunce. Sledoval, jak červený míč vyplouvá a nekonečnou pouštní pláň barví na růžovo. Tento pohled jej obvykle okouzloval, ale dnes ráno si Vic uvědomoval jen pustotu prostoru kolem ranče a poprvé od chvíle, kdy do Pustiny vkročili, si stísněně uvědomil, jak jsou odříznuti od světa.

Synek začal náhle kňourat a Vic vyskočil. Přerazoval chodbu a vešel do ložnice.

Junior dával hlasitě najevo, že je ráno a tedy čas na jeho snídani. Carrie už seděla na posteli a protahovala se. Když se Vic zastavil ve dveřích, usmála se na něj.

"Vstával jsi časně, kolik je?" zeptala se a zívla.

"Půl sedmé," řekl Vic a zamířil ke kolébce. Zvedl juniora a ten ve chvíli, kdy ucítil známé otcovo objetí, přestal vyvádět a bezzubými dásničkami se na Vica usmál.

"Nemůžeš spát?" otázala se Carrie, když vstávala.

"Nějak nemám klid."

Vic se posadil na pelest a choval juniora. Díval se, jak jeho žena mří do koupelny, a ten pohled ho potěšil. V průhledné noční košili, která prozrazovala vzrušující mladé tělo a dlouhé, nádherné Carriiny nohy, vypadala jeho žena krásně.

Za čtvrt hodiny už Carrie krmila juniora a Vic se povaloval na posteli a sledoval je. Tato chvíle patřila k okamžikům, které mu vždy působily obrovskou radost.

Carrie se ho znenadání zeptala: "Slyšel jsi v noci ten motocykl?"

Při obřadu kmení Vic nadobro zapomněl na svůj strach, avšak Carriina slova zazvonila na poplach.

"Motocykl? Nic jsem neslyšel... V noci?"

"Někdo sem přijel na motocyklu," řekla Carrie. Položila juniora zpátky do kolébky. "Asi o půlnoci. Ale neslyšela jsem motorku odjíždět."

Vic si prohrábl vlasy.

"Jak to myslíš, miláčku?"

Carrie se vrátila od kolébky a sedla si k němu na postel.

"Neslyšela jsem motocykl odjíždět," opakovala. "Slyšela jsem, když přijel. Motor přestal běžet... a pak nic."

"Možná silniční hlídka," usoudil Vic a sáhl si do kapsy pro krabičku cigaret. "Občas se tu objeví... pamatuješ?"

"Jenomže tentokrát neodjel," prohlásila Carrie.

"Samozřejmě odjel. Jenomže ty jsi mezitím usnula. A neslyšelas, když odjížděl. Kdyby byl neodjel, teď by tu byl, ne? A není."

Carrie na Vica upřeně pohlédla.

"Ale jak víš, že tu už není?"

Vic se podrážděně ošil.

"Podívej, miláčku... Co by tu dělal? Navíc by Bruno začal štěkat -" Zarazil se a stáhl obočí. "Když jsme u toho..."

Bruno se dnes ráno neukázal. Pískal jsem, ale nic. To je zatraceně divné." Vstal a vystřelil do kuchyně. Miska se žrádlem netknutá. Vyšel ven a znovu zapískal.

Carrie už stála vedle něho. "Kde může být?" divila se.

"Nejspíš ho posedly lovecké choutky. Výrazím a podívám se po něm."

Juniorovi se zdálo, že ho všichni opustili, začal vyvádět a Carrie pospíchala do ložnice. Vic chvíli váhal, pak se vydal na dlouhou štrapáci k hlavní bráně. Musel projít kolem zavřeného srubu pro služebnictvo. Bylo právě sedm. Di-Long má ještě celou půlhodinku, než se ukáže. Cestou po dlouhé příjezdovce se Vic občas zastavil a dlouze, pronikavě zahvízdal. Nakonec se ocitl u mřížových vrat a rozhlížel se nahoru i dolů po úzké prašné cestě, avšak nikde ani živáčka.

Pak mu oči padly na písečný povrch cesty. Mezi dvojitou stopou, kterou do písku vytlačil jeho vůz, viděl naprosto neomylný otisk dvou pneumatik jednostopého vozidla... stopu motocyklu. Stopa vedla z dálky přímo k vratům a tam končila. Vic se podíval nalevo, ale tam už podobnou stopu neviděl. Ze všeho vyplývalo, že někdo sem zabrousil z hlavní silnice od Pitt City a po prašné cestě dorazil až k vratům. A potom řidič i jeho stroj zmizeli ve vesmíru. Nikde nebyla jediná známka, že by motocykl pokračoval k nim nebo jel dál na Boston Creek. Motorka zastavila u brány a pak se očividně vypařila.

Vic několik minut upřeně zíral na stopu motocyklu, propichoval očima prašnou cestu nahoru i dolů, pak se otočil a zkoumal příjezdovku. Znovu jej posedl zvláštní, tísnivý pocit odloučenosti a zpátky k ranči rázoval tak, že se pod čím dál štiplavějšími paprsky ranního slunce zpotil.

Když míjel srub pro služebnictvo, viděl už hlavní budovu. Ve dveřích stála Carrie a mávala na něj. Mávala rozčileně a naléhavě. Přidal do kroku a volal: "Co se děje?"

"Vic! Pušky jsou pryč!"

Stál u ní. Jasně viděl, že má strach. Modré oči měla vytřeštěné a vyplašené.

"Pušky? Pryč?"

"Šla jsem k tobě do pokoje... nevisí tam ani jedna flinta!"

Vletěl do pracovny. V místnosti ve tvaru písmene L předtím od stolu na věšák s puškami neviděl, stál za rohem. Strnul a nemohl odtrhnout oči od prázdného věšáku. Visívaly tu tři zbraně: pětačtyřicítka a dvě pušky ráže dvacet dva. Teď byl věšák prázdný.

Vic se díval na prázdný věšák a vlasy na zátylku se mu zježily. Otočil se a zjistil, že Carrie ho sleduje.

"Včera večer tu byly," pípala ustrašeně.

"Máš pravdu." Zamířil k psacímu stolu a vytáhl spodní zásuvku, kam si schoval automatický policejní speciál ráže třicet osm, který dostal od šéfa policie v Los Angeles.

Při pohledu do prázdné zásuvky, kde po pistoli zůstala jen olejová skvrna, se mu bolestně stáhl žaludek.

"Tvoje pistole taky?" zeptala se Carrie a popošla blíž.

Přinutil se potlačit hrůzu, která ho sevřela, a obrátil se ke Carrii s úsměvem - strojeným, ale pořád s úsměvem.

"Někdo se sem v noci musel vloupat a všechny zbraně ukrást," řekl. "Bude nejlíp, když zavolám policii."

"Ten motocykl, co jsem slyšela..."

"Možná; zavolám policii."

Když zvedal sluchátko, Carrie vyjekla: "Jenomže - možná tu pořád někde je, povídala jsem ti... Neslyšela jsem ho odjíždět."

Vic téměř neslyšel, co mu říká, poněvadž v okamžiku, kdy zvedl sluchátko a začal vytáčet číslo, zjistil, že telefon je hluchý.

Co neklidněji pravil: "Zdá se, že telefon nefunguje." Pomalu zavěsil.

Carrie skoro bez dechu pronesla: "Včera byl v pořádku, volali nám..."

"Já vím," přerušil ji Vic. "Jenomže teď je hluchý."

Podívali se na sebe.

"Co se stalo Brunovi?" zeptala se Carrie. Složila si ruce na prsou a modré oči se jí rozšířily. "Myslíš..."

"Neztrácej nervy," okřikl ji Vic. "Někdo se sem v noci vloupal, odpojíl telefon a sebral pušky. Je možné, že taky uklidil Bruna."

Carrie zamžikala.

"Chceš říct, že je Bruno po smrti?"

"Nevím, miláčku, možná ho jen uspal... nevím."

Carrie popoběhla k Vicovi a chytila jej kolem krku. Držel ji a cítil, jak se její drobná postavička chvěje. "Ach, Vicu, já mám strach! Co se to děje? Co budeme dělat?"

Chlácholivě ji popleskal, přitáhl si ji k sobě a uvědomoval si, že i on se trochu bojí - že si příliš dobře uvědomuje, jak jsou odříznuti od světa. Pomyslel na Di-Longa.

"Hele, podívej, vrať se k juniorovi. Já půjdu vzbudit Di-Longa. Řeknu mu, aby tu s tebou zůstal, než se trochu porozhlédnu. Seber se, Carrie, nebuď tak vyplašená."

Vzal ji kolem ramen a vedl ji do ložnice, kde junior v kolébce kopal buclatýma nožičkama a po svém si broukal.

"Zůstaň tady, hned jsem zpátky."

"Ne!" Carrie mu stiskla paži. "Nenechávej mne tu, Vicu! Nesmíš mě opustit!"

"Ale, miláčku..."

"Prosím! Neodcházej!"

Trochu zaváhal, potom přikývl.

"Dobrá, dobrá, jenom klid."

Přešel k oknu, odkud bylo vidět na srub pro služebnictvo, a otevřel je.

Vyklonil se a zahulákal: "Di-Longu! Hej! Di-Longu!"

Odpovědělo mu jen ticho. Chatka s pevně zavřenými zelenými okenicemi nejevila nejmenší známky života.

"Di-Longu!"

Carrie už na sebe splašenými nešikovnými pohyby natahovala kalhoty a tenký svetřík.

Vic se otočil od okna.

"Ten kluk spí jako zabitý," podotkl. "Pojď, Carrie, zajdeme tam a vzbudíme ho. Vezmi s sebou juniora."

Carrie nesla v náručí miminko a pěšinou mezi dvěma čtverci pažitů, které udržoval zelené skrytý zavlazovací systém, společně zamířili k domku pro služebnictvo.

Vic zaklepal na dveře. Čekali a do zad jim začínalo pražit slunce. Junior mhouřil před sluníčkem oči, sevřel ruku do pěstičky a pokoušel se ji vrazit Carrii do oka, jenomže ta byla na podobné výpady zvyklá a včas pěstičce uhnula.

"Jdu dovnitř," řekl Vic netrpělivě. "Ty tady počkej."

Stiskl kliku a dveře zavržaly. Vic vešel do obýváku.

"Di-Longu!"

Nic se nepohnulo. V kuchyni vytrvale kapal vodovodní kohoutek, jinak ani hlásek.

Vic chvíli počkal, potom přešel místnost a otevřel dveře do ložnice. Tonula ve tmě a byl v ní cítit štiplavý pach. Vic zašátral po vypínači, našel jej a stiskl.

Malý, útulný pokojík byl prázdný. V posteli u zdi na opačném konci předtím někdo spal. Vic na polštáři rozpoznal otisk Di-Longovy hlavy. Jednoduchá příkrývka byla shrnutá na stranu, prostěradlo trochu zmačkané.

Vic se zdržel dostatečně dlouho, aby se ujistil, že Di-Long tu není, pak zamířil do kuchyně. Když ji přelétl pohledem, vrátil se ke Carrii.

"Je pryč!"

Carrii očividně spadl kámen ze srdce.

"Myslíš, že on ukradl zbraně... a že si vzal Bruna s sebou? Myslíš, že to tak bylo?" zeptala se a přitiskla si synka pevněji.

"Možná." Vic si byl zmatený, ale také se mu ulevilo. Zdálo se, že záhada je vyřešena. "Nebyl tu šťastný. Bruna zbožňoval. Ano... myslím, že to udělal."

"Ale co zbraně?"

"Pravda." Vic si projel prsty hřívu a zamračil se. Po chvilce uvažování dodal: "S těmi Vietnamci nikdy nevíš, na čem jsi. Třeba patří k nějaké tajné skupině, která potřebuje zbraně. Vypadá to, že i telefon vyřadil, aby mohl bez potíží vypadnout."

"Jenže jak mohl všechny ty pušky i s Brunem odvézt na motorce?" nechápala Carrie.

"Třeba si vzal některé auto. Dojdu se podívat. Víš co, pojedeme do Pitt City. Zajdeme tam na policii, tohle musí vyřešit oni."

Carrie přikývla. Vicovi se ulevilo, když viděl, že už nevypadá tak vystrašeně. Řekla: "Přichystám věci pro juniora. Ty připrav auto."

Vic sledoval, jak Carrie rychle kráčí k domu. Zamířil ke garáži, pak se zarazil. Něco ho napadlo. Vrátil se k Di-Longovi do ložnice. Skříň, kam si Di-Long věšel šaty a ukládal osobní majetek, stála u zdi vlevo od postele. Vic ji otevřel. Před očima se mu vynořily tři nažehlené obleky a bílé stejnozkroje, které si Di-Long udržoval vždycky jako ze škatulky. V jedné přihrádce ležel elektrický holicí strojek, který Di-Long dostal od Vica loni o vánocích, a vedle něho fotoaparát kodak, který mu Vic také dal, když si koupil novou lei-ku - dva Di-Longovy nejcennější poklady.

Vic na oba předměty třetl oči a cítil, jak mu začíná bušit srdce. Di-Long by je tu nikdy nenechal, kdyby se mu nepřihodilo něco výjimečného, nebo kdyby ho okolnosti nepřinutily... Ale co se mu mohlo stát?

Vic se otočil jako na obrtlíku a dlouhými kroky rázoval ke garáži a rozrazil vrata dokořán. Modrobílý Cadillac a dodávka mercury stály vedle sebe. Ulevilo se mu, když je viděl. Nastoupil do cadillaku. Klíček byl v zapalování a Vic jím otočil, pak šlápl na plynový pedál, aby nastartoval. Ozvalo se zabrumlání, ale motor nenaskočil. Vic zkoušel nastartovat ještě třikrát, ale motor nechytil. Vic vylezl z vozu, přešel k dodávce a pokoušel se nastartovat ji. Opět ho pozdravilo škytnutí a motor stejně odmítl naskočít. Vic vylezl z auta a otřel si zpocené ruce o džíny. Pak zvedl u cadillaku kapotu. Autům moc nerozuměl, ale na první pohled jej praštilo do očí, že všechny zapalovací svíčky byly odstraněny. Bleskový pohled na dodávku prozradil stejnou historku.

Někdo z obou vozů vyndal svíčky a auta byla nepojízdná.

Vic zůstal ve velké garáži mezi dvěma nepoužitelnými vozy bezradně stát. Cítil, jak mu po tváři stéká pramínek studeného potu, a hřbetem ruky si jej setřel. Kdyby byl sám, nějak by se snažil situaci vyřešit, ale musel myslet na Carrii a dítě a jímá ho strach. Co se to děje? ptal se sám sebe. Bruno nikde, Di-Long nikde, zbraně pryč, telefon v tahu, a teď ještě oba vozy.

Náhle si uvědomil, že Carrie zůstala s juniorem v domě sama. Vyrázil z garáže a pádil po trávníku.

Carrii zastihl v ložnici. Urovnávala do malého kufříku věci pro miminko. Když vstoupil do ložnice, otočila se. Zůstal stát. Dívali se na sebe. Viděl, jak se Carrie mění v solný sloup. Ruka jí vylétla k ústům. Pochopil, že on sám musí vypadat hezky vyděšeně, a dosti neúspěšně se pokusil ovládnout.

"Co se děje?" vyjekla Carrie.

"Asi jsme v maléru," řekl. "Vozy jsou nepojízdné. Jsme tu jak v pasti. Nevím, co to všechno znamená."

Carrie dosedla na postel, jako by jí nohy vypověděly službu.

"Co je s vozy?"

"Někdo z nich vyndal svíčky. Di-Long tu nechal fotoaparát i holicí strojek, vsadím se, že by je tu nenechal, kdyby..." Vic se zarazil, stáhl obočí a pak se posadil na postel vedle Carrie. "Nechci tě děsit, ale tohle je nejspíš vážná situace. Nevím, co to všechno znamená, ale někdo tu byl... Někdo, kdo..." Uťal další řeč, protože si uvědomil, že řekl příliš mnoho.

Carrie ho s pobledlou tváří sledovala.

"Myslíš si tedy, že Di-Long zbraně neukradl?"

"Už ne. Kdyby od nás chtěl odejít, nikdy by tu nenechal foťák anebo holicí strojek. Nemám zdání, co si mám myslet."

"Co se mu tedy stalo? A co se stalo Brunovi?"

"Nevím."

Carrie prudce vyskočila. "Vypadněme odsud, Vicu," málem ječela. "Hned, nebudu tady trčet."

"Nemůžeme odsud vypadnout!" namítl Vic. "K silnici je to pětadvacet kilometrů, slunce začíná pražit, celou cestu pěšky s juniorem nezvládneme."

"Nezůstanu tady! Půjďme pěšky. Všecko je lepší, než tady zůstat! Ty poneseš juniora, já vezmu věci; už tady nebudu ani chvíli!"

Vic vstal, chvíli zaváhal, pak pokrčil rameny.

"Budeme se mlátit do úmoru, ale jak myslíš. Vyrazíme tedy pěšky. Musíme si vzít něco k pití, naplním termosku - za hodinu bude slunce příšerně pálit."

"Ať si... Pospěš si, Vicu!"

Zamířil do kuchyně a nalil do termosky ledovou colu. Do kapes u košile si strčil dva balíčky cigaret. Přešel do pracovny a vzal si šekovou knížku a tři stodolarové bankovky, které měl připravené pro případ nouze. Peníze nacpal do postranní kapsy a vrátil se do ložnice.

"Vezmi si pro jistotu širák proti sluníčku, juniora schováme pod deštník," radil. "A nezapomeň na šperky, Carrie."

Budeme..."

Nedokončil větu, protože Carrie zničehonic zděšeně vykřikla. Dívala se mu na nohy a z tváře jí vymizela veškerá barva.

Víc sledoval její pohled až k vlastním teniskám. Na pravé botě po celém vnitřním okraji se táhla rudá skvrna. V jasném, nezpochybnitelném odstínu.

Jak běhal po parcele, šlápl někde do kaluže krve.

Kapitola druhá

Abychom pochopili, co se vlastně v Pustině událo, je nezbytné vrátit se asi o měsíc ke dni, kdy si Solly Lucas, právní zástupce v Los Angeles, strčil do úst pistoli a ustřelil si vršek plešaté hlavy.

Přestože Solly Lucas měl jakožto vyjednávač gangsterů pověst velmi mizernou, obecně ho považovali za velice mazaného šejdíře, který má dokonalý čich a ví, jak vydělat na burze. Když zemřel, bylo mu šedesát pět let. V posledních třiceti letech zastupoval a investoval pro jednoho z největších zločinců od dob Al Capona: spravoval majetek muže, známého jako Velký Jim Kramer.

Kramerovi v této době bylo šedesát let a zločineckou dráhu začal jako osobní strážce Rogera Touhyho. Pomalu a nevybíravými prostředky se vypracoval až na šéfa gangu, patřil do spolku nájemných vrahů a nakonec se stal železnou rukou, která ovládala odbory v pekárenském a mlékárenském průmyslu. Byl to muž, který si tímto podnikáním nahrabal šest milionů dolarů a byl dost mazaný, aby něco pustil i na daň z příjmu.

Třebáže federální úřad pro vyšetřování věděl, že Kramer je zločinec těžkého kalibru, místokrál a osnovatel největších bankovních loupeží, nikdy se policistům nepodařilo nachytat ho na švestkách. Kramerův důvtip a Lucasovy skvělé kouřové clony nikdo neporazil a neporazil.

Když bylo Kramerovi dvaapadesát, rozhodl se, že riskantních podniků nechá. Pro šéfa gangu není nikdy snadné pověsit práci na hřebík. V okamžiku, kdy se chce stáhnout, objeví se obvykle nějaký zakuklenec s puškou a šéf gangu si může chystat rakev, ale Kramer tak padlý na hlavu nebyl. Všechno dobře znal. Šest milionů měl pěkně stranou. Dva miliony pustil, aby si do budoucna koupil bezpečnost a klid. Zmíněnými dvěma miliony dolarů natolik zametl stopy, že se stal jedním z velmi malého počtu šéfů, kterým se podařilo opustit branži a žít si v pohodlí, bezpečí a na úrovni.

Se čtyřmi miliony dolarů a Lucasem, který je měl dobře investovat, se Kramer budoucnosti nebál. V Paradise City, poblíž Los Angeles, si koupil přepychovou vilu a usadil se v ní, aby si na odpočinku dopřál společenského života.

Ještě jako šéf gangu se oženil se zpěvačkou z nočního klubu Heleně Dorsovou, štíhlou blondýnou s velikými očima, která byla starší, než na kolik vypadala, a Kramera brala takového, jaký byl, nikoli pro peníze či pro jeho moc, ale protože měla tu smůlu, že se do něho zamilovala.

Jakmile však dal Kramer zločinecké dráze vale a k parťákům se otočil zády, stal se z něho překvapivě vtipný chlapík, který hrál skvěle golf, dokonale obstál v partičce bridže, uměl se napít a nepadat pod stůl a veškerá smetánka v Paradise City - která neměla o jeho dřívější působnosti ani potuchy - jej přijímala jako dobře situovaného podnikatele na penzi a všichni ho rádi viděli. Smetánka v Paradise City přijala stejně i Heleně, která dnes sice trochu přibrala a nebyla už taková mladice, ale pořád si dokázala sednout k pianu a lyrickým, veselým hlasem zanotovat možná trochu lechtivé, ale nikdy ne vulgární písničky a večírkům v Country Clubu, které se mohly zvrtnout v pěknou nudu, dokázala vždycky dát říz.

Když si Heleně někdy vyjela do Los Angeles obstarat nákupy, rozpršelo se a nedal se hrát golf, stávalo se, že osamělý Kramer vzpomínal na doby, kdy stál v čele gangu. Přestože se mu po ztracené moci občas zastesklo, nechal všechno spát. Byl za vodou a chlapovi, který má za sebou takovou zločineckou minulost jako on, se takové štěstí naskytne jen málokdy. FBI ho nikdy nedostala. Solly se staral, aby se mu peníze rok co rok skvěle kotily. Vždycky si připomínal, že z kalných vod je nadobro venku a je šťastný chlap.

Přestože se rozhodl žít počestně, ve volných chvílích si často v hlavě promítal, jak by se dala navléknout nějaká zvláštní loupež, únos nebo přepadení banky. V duchu vypracovával plány až do nejmenších podrobností a zabíjel tak čas, jako kdyby řešil šachové zadání. Jednou si vybral banku Chase National v Los Angeles a sestavil plán, při němž pět chlapů vpadne do banky a vypočoduje s milionem dolarů v ranci. Když se za deštivého odpoledne Heleně bavila vyšíváním, vymýšlel si plán na únos dcery texaského miliardáře, který měl vynést několik milionů dolarů. Tato cvičenička v plánování zločinů jej nejen bavila, ale udržovala mu i bystrou hlavu. Nikdy neměl v úmyslu je prakticky uskutečnit. Nikdy se Heleně nezmínil, o čem přemýšlí, když celé hodiny jen mlčky seděl a sledoval plápolající oheň v krbu. Kdyby byla věděla, co mu táhne hlavou, zděsila by se.

Onoho rána, kdy se Solly Lucas zastřelil, se Kramerovi na golfu jamky vedly jako nikdy. Když dohráli, zašli se soupeřem do klubového baru a objednali si dvojité gin s citrusovou limonádou.

Právě když se Kramer žíznivě napil a pokládal sklenici na pult, barman řekl: "Máte tu telefon, pane Kramere, z Los Angeles."

Kramer vstal, přešel k boxu a zavřel za sebou. Zvedl sluchátko a šťastně si pobrukoval. Přestal, jako když utne. Abe Jacobs, vedoucí kanceláře Sollyho Lucase, mu chraplavým, roztřeseným hlasem oznámil novinu.

"Zastřelil se?" opakoval Kramer a zničehonic cítil, jak mu nitro zalévá prázdnota.

Znal Sollyho třicet let. Věděl, že je to skvělý, i když práskaný právník s neomylným instinktem vydělat peníze, věděl však také, že ztratí hlavu pro každou sukni a vášnivě, bezhlavě podléhá hazardu. Lucas se mohl zastřelit jenom proto, že byl na dně s penězi. Kramerovi vyskočil na čele studený pot. Při pomýšlení na vlastní čtyři miliony se mu strachy stáhl žaludek.

Usilovné pátrání, aby zjistil, proč si Solly vzal život, trvalo Kramerovi čtrnáct dní. Solly měl podle všeho čtyři významné klienty... Jedním z nich byl Kramer. Všichni klienti mu svěřili velké částky peněz. Lucas používal kapitálu pro vlastní účely. Měl smůlu, nebo už byl možná na hazardní spekulace příliš starý. Aby zabránil vlastní zkáze, používal

stále víc a víc peněz klientů. Spekulace s pozemky, budovami a na burze ho nakonec spláchly až na dno. Když došlo ke krachu, bylo už v tahu devět milionů dolarů včetně Kramerových čtyř. Lucas Kramera znal. Tohle mu Kramer nikdy neodpustí. Ušetřil mu starosti, jak ho zabít; zabil se sám.

Kramerovi chvíli trvalo, než si připustil, že Lucas, třicet let přítel a opora, jej odsoudil k chudobě. Kromě pěti tisíc dolarů, které měl v bance, se podíly, obligace a dokonce i hotovost v bezpečnostní schránce s Lucasovým odchodem nadobro vypařily.

Kramer seděl v Lucasově přepychové obrovské kanceláři naproti Jacobsovi, vysokému, hubenému chlapíkovi se šiřatou hlavou a blízko k sobě posazenýma švidravýma očima.

Jacobs tiše pronesl: "Tak to je, pane Kramere. Je mi líto. Nemám nejmenší tušení, co dělal. Nikdy se mi nesvěřil. Nejste jediný. Za dva roky rozfofroval téměř devět milionů dolarů. Podle mne se musel zbláznit."

Kramer se pomalu zvedl. Prvně v životě měl pocit, že je starý.

"Mne vynechte, Abe," řekl. "Já nepřišel ani o desetník... Slyšíte? Jestli na mne vletí novináři, vyřídím si to s vámi!"

Vyšel do sluncem zalité ulice a nastoupil do vozu. Několik minut jen seděl a tupě zíral předním sklem a neviděl nic než neútěšnou budoucnost bez jediného dolaru. Má se svěřit Heleně? Rozhodl se, že jí nic neřekne, alespoň zatím ne. Jenomže co udělá? Jak teď bude žít? Hlavou mu proskočil objednaný nový cadillac. A norková štol, kterou slíbil Heleně k narozeninám. Pro výlet na Dálný východ objednal zvláštní kajutu na přepychovém parníku - cesta ještě není zaplacená, ale Heleně se na ni těší jako blázen a skoro o ničem jiném nemluví. Sjednal si několik schůzek, kde potřebuje mít v kešeni slušnou sumu peněz. Uložených pět tisíc dolarů se z banky vypaří za týden, když na ta jednání půjde.

Zapálil si doutník, nastartoval a pomalu se rozjel zpátky do Paradise City. Cestou mu mozek knital na plné obrátky. Musí něco udělat a musí to udělat rychle.

Kramer neměl pověst nebezpečného zločince pro nic za nic. Dobrá, říkal si teď a zuřivě překusoval doutník, je tedy na mizině. Je snad moc starý, aby začal znova? Jenomže jak? To je otázka... Jak. Vydělat čtyři miliony dolarů, když je vám šedesát, není špás... To se vlastně nedá... Pokud ovšem...

Břidlicově šedé oči se mu zúžily. Syslovitý opálený obličej s hranatou bradou, ústy s propadlými rty a dlouhým baňatým nosem se ve chvíli, kdy mozek cvakal a hledal způsob, jak z toho peněžního marastu vybědnout, změnil v tvrdou, bezvýraznou masku.

Kramer se do vily vrátil právě ve chvíli, kdy se Heleně chystala odejít. Zvědavě si ho změřila.

"Zjistil jsi, proč to udělal?" zeptala se, když Kramer vcházel na verandu.

"Přišel na mizinu," řekl Kramer úsečně. "Trochu se přecenil... jako všichni. Koukni, zlato, padej. Musím si něco promyslet."

"Chceš říct, že zkrachoval?" Heleně nevěřicně zírala - v zelenomodrých očích jí seděl děs. Odjakživa si myslela, že Solly Lucas patří k lidem, kteří umějí s penězi čarovat. Nemohla uvěřit, že ze všech lidí se právě Solly mohl octnout na mizině.

Kramer se nelítostně usklíbl: "Přesně tak, přišel na buben!"

"Proč se neobrátil na nás? Mohli jsme mu pomoci," pravila Heleně a zammula si ruce. "Chudák Solly, proč nepřišel za námi."

"Vypadneš už?" zeptal se Kramer zamračeně. "Mám práci."

"Chtěla jsem zajet do města... Kvůli té norkové štol. Holka v krámě chce, abych si ji vybrala."

Kramer na vteřinu zaváhal. Na kupování norkové štol není pravý čas, řekl si, jenže ji Heleně slíbil. Bude dost času objednávkou zrušit, až půjde opravdu do tuhého. Popleskal ji po ruce.

"Jen jeď, uvidíme se pak," řekl a zamířil do pracovny - velké místnosti se spoustou knih, psacím stolem, třemi lenoškami a výhledem - do růžové zahrady.

Zavřel za sebou. Zapálil si doutník. Slyšel, jak Heleně v dvousedadlovém jaguáru odjíždí. Na promyšlení celé situace hezky o samotě má dvě hodiny, možná víc. Dva barevní sloužící, kteří se starají o dům, ho rušit nebudou. Seděl jako socha, břidlicově šedé oči upené bez výrazu na vlnící se kouř z doutníku. Ručičky na stolních hodinách pomalu putovaly. V místnosti bylo slyšet jen slabé tikání a Kramerův hluboký dech. Kramer seděl bez hnutí, přemítající d'ábel, rozhodnutý vyhrát zpátky ztracený majetek, jen co vymyslí jak.

Uvažoval téměř celou hodinu a pak najednou prudce vstal. Přešel k oknu a zahleděl se na ostříhaný trávník a záhony plné růží, ale nic z toho neviděl. Pak přešel místnost, odemkl zásuvku u psacího stolu a vytáhl levnou, vyztuženou složku. Otevřel desky a hloubavě se zadíval na slušnou hromádku novinových výstřižků, spořádaně napíchaných do složky. Listoval výstřižky, tvář hluboce zamyšlenou. Nakonec desky sklapl a vrátil je, kde byly.

Tiše přešel ke dveřím pracovny, opatrně otevřel, poslouchal. Z konce chodby k němu tlumeně doléhalo brebentění Sama a Marthy, dvou sluhů, kteří si povídali v kuchyni. Kramer zavřel dveře, vrátil se ke stolu, zalovil ve svrchní pravé zásuvce, až našel malý, odřený adresář. Posadil se a listoval v notýsku.

Nakonec potřebné telefonní číslo našel. Požádal spojovatelku o hovor do San Franciska. Nadiktoval jí číslo z notýsku. Spojovatelka mu sdělila, že zavolá.

Položil sluchátko, zamáčkł doutník a pohodlně se opřel. Tvář měl z kamene, oči kousky ledu.

Prodleva byla dlouhá, avšak spojovatelka se nakonec ozvala.

"Účastník je na lince," oznámila. "Má jiné číslo," podotkla kysele, když musela vynaložit tolik námahy.

Kramer poslouchal, jak v telefonu cvaká. Pak uslyšel mužský hlas: "Haló? Kdo volá?"

"Chci mluvit s Moem Zegettím," řekl Kramer.

Muž odpověděl: "Zegetti u telefonu. Kdo volá?"

"Po hlasu jsem tě nepoznal, Moe," pravil Kramer. "Už je to hezky dlouho... nějakých osm let, co?"

"Kdo volá?" Hlas zněl nabroušeně.

"Kdo asi myslíš?" ušklíbl se Kramer. "Dlouho jsme se neviděli, Moe. Jak se vede?"

"Jim! Prokristapána! Jsi to ty, Jime?"

"Koho jiného sis asi představoval?" zeptal se Kramer.

Moe Zegetti mohl stěží uvěřit, že poslouchá hlas Velkého Jima Kramera. Užasl stejně, jako by mu řekli, že volá prezident Spojených států.

Moe byl celých patnáct let Kramerovou pravou rukou. Moeovou zásluhou došlo přinejmenším ke dvaceti bankovním loupežím, které vymyslel Kramer. V oněch patnácti letech si policie i podsvětí Moea zařadily k největším fachmanům v branži. Zdálo se, že není nic, s čím by si neporadil. Kromě mnoha jiných věcí dokázal otevřít nejsložitější sejf, vybrat kapsu, zfalšovat stodolarovou bankovku, vyřadit nejvymyšlenější poplašný systém, ujet z místa činu připraveným autem a z patnácti metrů proděravět osmatřicítkou všechny čtyři rohy na kartě. Na techniku měl Moe sice zlaté ručičky, ale zorganizovat neuměl nic. Jakmile dostal plán, svedl všechno na jedničku, ale když jste ho nechali, aby rozhodoval sám a stanovil si vlastní modus operandi, byl vedle jak ta jedle.

Tuto neblahou skutečnost si ověřil ve chvíli, kdy Kramer pověsil řemeslo na hřebík. Moe se na základě vlastního plánu pokusil o úplně jednoduchou akci. Okamžitě ho čapli, a protože policie si byla naprosto jistá, že jel v celé řadě brilantních bankovních loupeží, strávil v trestnici v San Quentinu krutých šest let. I bachařům se doneslo, co je za ptáčka, a ti dávali Moeovi rovněž hezky zabrat.

Z vězení se vrátil zlomený muž. Bylo mu teď osmačtyřicet, začínal tloustnout a díky surovému bití si z věznice přinesl i zánět ledvin. Z chlapa s pověstí nejchytřejšího odborníka na technické záležitosti v oblasti zločinu zůstal jen stín.

Přestože si v době zločinecké dráhy přišel na obrovské peníze, nedokázal je udržet a byl posedlý hazardem. Když vypadl z vězení, neměl ani niklák. Naštěstí se měl kam vrátit... k matce.

Mamá Zegettiová bylo dvaasedmdesát a provozovala v San Francisku dva přepychové bordely. Byla to statná, krásná žena a syna zbožňovala stejně jako on ji. Když za ní v den, kdy ho propustili ze San Quentinu, přišel do vyšperkovaného bytu, změna jí vyrazila dech. Pochopila, že syn je psychicky i nervově na dně, a má-li se znovu postavit na nohy, musí o něj někdo starostlivě pečovat.

Sehnala mu třípokojový byt a nařídila, aby odpočíval. Moe s potěšením poslechl. Dlouhé hodiny vysedával u okna, sledoval pohyb lodí v přístavu a nehnul prstem. Stačilo, aby mu hlavou jen bleskl nápad na nějaký zločin, a v žilách mu tuhla krev.

Tento stav trval osmnáct měsíců. Moe si často vzpomněl na Kramera, s nímž válčil, a obdivoval ho, že byl tak chytrý a ulil si čtyři miliony dolarů ještě dřív, nežli šel od valu a spadla klec. Ani ve snu ho nenapadlo obrátit se na Kramera s prosbou o pomoc. Představa, že by mu jeho bývalý šéf mohl nějak pomoci, ho ani ve snu nenapadla.

Potom se pro Mamá věci začaly vyvíjet bledě. Kapitán O'Hardy z mravnostního šel do penze a do sedla se dostal nový člověk. Byl to jistý kapitán Capshaw, vychrtlý kvaker s tvrdým pohledem, který nenáviděl prostituci a už vůbec nepatřil k lidem, kteří by se dali koupit. Tři týdny po svém nástupu zavřel Mamá oba domy a většinu holek šoupl do basy. Mamá ze dne na den ztratila příjem a topila se v dluzech. Rána jako by ji položila. Onemocněla a zrovna ležela v nemocnici, kde jí prováděli určité testy - jejich záhadnost Moea děsila.

Jakmile přišel o pravidelný příjem od matky, trhla na něj bída. Vystěhoval se z třípokojového bytu a najal si pokojík ve špinavém činžovním bloku nedaleko sanfranciských doků. Nežli si začal hledat práci, dal napřed do frcu obleky a nejrůznější majetek, který měl, ale když bylo jasné, že jinak umře hladu, neochotně začal shánět místo. Nakonec se uchytil jako číšník v malé italské hospůdce. Jediná chytrá věc, kterou zařídil, byla, že na telefonní centrále oznámil změnu telefonního čísla. Díky této předvídavosti ho Kramer vůbec našel.

Trvalo hezkou chvíli, než si uvědomil, že na druhém konci linky je opravdu Kramer. Měl co dělat, aby potlačil vzrušení, když říkal: "Velký Jim! Ani jsem si nepomyslel, že tě ještě někdy uslyším!"

V telefonu se ozval Kramerův známý, bublavý smích.

"Jak se máš, Moe? Jak se vede... Všechno v pohodě?"

Moe přelétl pohledem úzkou restauraci, přečpanou upatlanými stoly, podíval se na párou orosená okna a hromady zbytků od jídla, které čekaly, kdy je uklidí. V zrcadle za výčepem pocítil pohledem sám sebe: viděl malého tlustáčka se kšticí hustých šedivějících vlasů, hustým obočím, tvarohovitým upoceným obličejem a tmavýma, vyplašenýma očima.

"Žiju si blaze," lhal. Velký Jim se nikdy nesmí dovědět, do jaké bryndy se dostal. Znal Velkého Jima: zkrachovance nebere. Moe hodil pohledem po šéfovi Fransiolim, který zrovna počítal drobné, pak ztlumil hlas a pokračoval: "Mám teď vlastní podnik... Běží slušně."

"To je ohromné," pravil Kramer. "Koukni, Moe, chtěl bych tě vidět, něco se vyvrtilo... Možná bys měl zájem. Jde o velké prachy... A když říkám velké, myslím velké. Ty bys mohl shrábnout čtvrt milionu babek. Jsi pro?"

Na Moeovi vyrazil pot.

"Tahle linka je bezpečná," řekl. "O co zase jde?"

"Povídám, že se něco vyvrtilo," odpověděl Kramer a hezky pomalu zopakoval: "Ty bys mohl shrábnout čtvrt milionu babek."

Moe zavřel oči. Znenadání byl opět v malé cele, vstupovali dva bachaři, šklebili se a on se tiskl ke zdi. Bachaři měli tvrdé pěsti omotané koženými opasky. Cítil, jak mu až do úst stoupá žluč, a ze vzpomínky na tu příšernou nakládačku mu mozek zalil strach.

"Haló?" Kramerův hlas zazněl netrpělivě. "Jsi tam, Moe?"

"Jasně... To nezní špatně. O co jde, Jime?"

"Nemůžu vykládat všechno po telefonu," prohlásil Kramer nasupeně. "Chci, abys přijel, všechno probereme. Víš, kde bydlím... V Paradise City. Kdy můžeš přijet?"

Moe sjel rozpačitě pohledem umolousane šaty. Druhý oblek, který má, je teď už skoro stejně ošuntělý. Věděl, jak si Velký Jim žije. Jízdné do Paradise City bude stát nějakých dvacet dolarů a on dvacet dolarů nemá. V hospodě není ani jeden den zavřeno, pracuje i o nedělích, ale přece jen v něm cosi dávno zapomenutého zase zaševalilo. Velký Jim a čtvrt milionu dolarů! Velký Jim ho vedl vždycky na jistotu.

Ztlumil hlas, tak aby ho Fransioli neslyšel, a řekl: "Mohl bych se za tebou dostat v sobotu. Teď jsem tu příšerně uvázaný."

"Co je dneska... Úterý? Tohle hoří, Moe. Potřebuju tě dřív. Přijed' ve čtvrtek. Na takový balík peněz nenatrefíš každý den. Co říkáš čtvrtku?"

Moe si hřbetem ruky vytřel pot z očí.

"Jak myslíš, Jime. Jasně... budu tam ve čtvrtek."

Uvědomil si, že Fransioli už natahuje uši a zlověstně ho sleduje.

"Přilet', " pokračoval Kramer. "Budu na letišti. Jedna linka přilítá ve tři čtvrtě na dvanáct. Tam si tě s vozem vyzvednu a dáme si oběd. Platí?"

Bude to znamenat padáka, napadlo Moea, jenomže dát se zas dohromady s Velkým Jimem!

"Budu tam."

"Prima... takže zatím, Moe." A spojení se přerušilo.

Moe pomalu zavěsil sluchátko.

Fransioli, páchnoucí potem a sladkým vínem, k němu zamířil.

"Co má tohle všechno znamenat?" uhodil na Moea. "Někam se snad chystáš?"

"O nic nejde," řekl Moe a otřel si ruce do špinavé zástěry. "Jen nějaký ožrala. Před lety jsem se s ním znal. Přeskočilo mu."

Fransioli si jej podezíravě měřil.

"Hlavně že tobě ne," pravil a pustil se do umývání sklenic.

Zbytek dne se Moeovi nekonečně táhl. Mysl mu propalovala kouzelná slova: "čtvrt milionu dolarů".

Asi ve čtyři se Moe vrátil do svého kutlochu. Do restaurace se měl vrátit za dvě hodiny. Začal lítat jako střelený. Strhal ze sebe špinavé šaty a umyl se. Tmavé strnisko na bradě si přejel elektrickým strojkem. Oblékl si čistou košili a nejlepší oblek. Když se převlékal, uvědomoval si, že v bytě pod ním na plné pecky vyřvává beatovou muziku tranzistorové rádio.

Ani v nejmenším si randálu nevšímal, jen chvatně dokončil úpravu zevnějšku. Seběhl čtyři křídla schodů a vyrazil na rozpálenou ulici. Rychlá chůze jej dovedla k zastávce trolejbusu. Cestou se zastavil, jen aby koupil kytičku fialek. Kupoval mámě fialky každý den. Byly to její zamilované květiny.

Trolejbus jej dovezl až ke vchodu do nemocnice. Vyběhl po schodech a prošel chodbami až na konec, k oddělení pro přestárlé ženy, a nemocné i umírající jej sledovaly celou dlouhou cestu po nablýskané uličce až k posteli, kde ležela máma.

Pokaždé, když ji viděl, se znovu lekl. Jako by se scvrkávala. Kdysi krásný, pevný obličej dostával barvu zašlé slonoviny. Bolest vyhloubila kolem úst hluboké vrásky a dnes poprvé viděl v očích matky i výraz porážky.

Posadil se na tvrdou židli u pelesti a vzal matku za ruku. Tvrdila mu, že se jí daří docela dobře a že se nemusí ničeho obávat. Za pár týdnů bude zase na nohou a jako křepelka a pak zkusi vymyslet, jak si poradit s kapitánem Capshawem. V očích jí ještě malinko svítl bojovný oheň, ale Moe měl děsivý pocit, že její dlouhé, pevné nohy už se nikdy nedotknou podlahy.

Vyprávěl jí o telefonickém rozhovoru s Kramerem.

"Nevím, co to všechno znamená," prohlásil. "Ale znáš Velkého Jima... S ním jsem nikdy neprodělal."

Mamá si pomalu, zhluboka vzdychla. Rezavá bolest na levé straně při těchto novinkách neznamenalala vůbec nic. Odjakživa obdivovala Velkého Jima, který tak často do některého jejího domu zašel, holkám dal jaksepatri zabrat, a než odešel, vyzunkl půl láhve skotské. To byl chlap! Prohnaný, mazaný a velice, velice chytrý! Chlap, který vyplul z branže se čtyřmi miliony dolarů, a ten teď stojí o jejího syna!

"Jeď za ním, Moe," pravila. "Velký Jim nikdy nešlápl vedle! Čtvrt milionu! Jen považ!"

"Ano... Když Velký Jim něco řekne, myslí to doopravdy." Moe se nešťastně zavrtěl. "Jenomže, mami, nemůžu jet takhle... Chce, abych letěl. Nemám peníze. Řekl jsem mu, že si žiju blaze... Že mám vlastní hospodu. Znáš Jima. Nemůžu mu říct, v jakém srabu jsem."

Mamá pochopila, proč o tom mluví, a přikývla.

"Mám peníze, Moe," řekla. "Musíš se tam vypravit a vypadat jaksepatri." Zalovila v nočním stolku a vytáhla černou krokodýlí kabelku, jeden z mála pozůstatků, od nichž se neodloučila. Vytáhla obálku a podala ji Moeovi. "Vezmi si ji, Moe. Kup si pořádný oblek. Koukej se řádně vybavit. Budeš potřebovat pyžamo, košile a takové ty krámy. Sežeň si slušný kufřík. Velký Jim si takovýchhle věcí všímá."

Moe číhl do obálky. Když uviděl, že je v ní deset stodolarových bankovek, vytřeštil oči.

"Pro kristový rány, mami! Kde jsi k nim přišla?"

Mamá se usmála.

"Nějakou dobu je schovávám. Pojistka na nejhorší časy, synku. Teď jsou tvoje. Utrať je s rozmyslem, další nebudou."

"Jenomže ty je potřebuješ, mami!" Moe ještě stále hleděl na bankovky jako v transu. "Nemůžu si je vzít. Až se zotavíš, budeš potřebovat každý desetník."

Mamá si přitiskla ruku na bok. Rezavá bolest se vrátila a matce vyrazil pot.

"Chystáš se vydělat čtvrt milionu, oslíku," řekla. "Až si promluvíš s Jimem, budeme mít peněz až nad hlavu. Tyhle si vem."

Moe si peníze vzal. Vrátil se do restaurace a oznámil Fransioli-mu, že odchází. Fransioli pokrčil rameny. Pinglů, prohlásil, najde dvanáct do tuctu. Když se Moe loučil, ani si s ním nepotřásl rukou a Moea tak popudil - v posledních dnech Moea našťvalo kdeco.

Celou středu strávil nakupováním potřebných věcí. Pak se vrátil do usmolené špeluňky a chvíli nakoupené oblečení skládal do kufříku z vepřovice a zkoušel si nový oblek. Zašel i k holiči a na manikúru. Když se na sebe díval do zrcadla, jen těžko poznával dobře situovaného chlapíka, který se na něj díval.

S kufříkem v ruce pospíchal do nemocnice a cestou nezapomněl koupit fialky. Vrchní sestra mu příkře sdělila, že k matce dnes žádné návštěvy nesmějí. Má trochu bolesti a bude lépe ji nevyrušovat.

Moe sledoval štíhlou plavovlasou dívku s pocitem hlubokého zármutku a srdce se mu sevřelo strachy.

"Neděje se opravdu nic vážného, že ne?" zeptal se vyplašeně.

"Ale ne, jenom jí není dobře. Odpočívá. Podle všeho za ní můžete přijít zítra." Kývla mu na pozdrav, navyklým pohybem si uhladila zástěru a vykročila, hlavu očividně plnou jiných věcí.

Moe zaváhal, pak pomalu zamířil k východu. Teprve na ulici si uvědomil, že v ruce ještě pořád drží svazek fialek. Zamířil ke květinářce a fialky jí dal.

"Mamince dnes není dobře," řekl. "Vezměte si je. Zítra si přijdu pro nové. Měla by radost, že jsem vám je dal."

Doma v pokoji si sedl na postel a opřel tvář do dlaní. Zůstal tak až do chvíle, kdy se stíny prodloužily a do pokoje padla tma. Zapomněl se modlit, ale snažil se. Dokolečka dokola místo modliteb šeptal: "Milostivý Ježíši, chraň mámu. Pečuj o ni, zůstaň s ní. Potřebuju ji."

Modlil se, jak nejlíp uměl.

Když se tranzistor ve spodním bytě zase rozeřval, zamířil Moe k telefonní budce na druhé straně ulice a zavolal do nemocnice.

Neosobní ženský hlas mu sdělil, že matce je stále ještě trochu zle. Když chtěl, aby ho přepojila na lékaře, který měl službu, dozvěděl se, že není k zastížení.

Zbytek večera strávil Moe v baru. Vypil dvě láhve chianti, a když se nakonec vracel domů, byl trochu pod párou.

Kapitola třetí

Když si Kramer ve čtvrtek ráno dával k snídani šunku s vejci a Heleně, která nikdy nesnídala, mu nalévala druhý šálek kávy, letmo prohodil: "Miláčku, dnes dopoledne přiletí Moe Zegetti. Přijde k nám na oběd."

Heleně se podívala na manžela tak zbrkle, až vycákla kávu.

"Kdo?"

"Moe Zegetti. Pamatuješ se na něj, ne?" řekl Kramer, ale hlavu nezvedl. Vzal si topinku a začal na ni roztírat máslo.

"Ty myslíš toho všiváka? Zrovna vypadl z vězení, ne?"

"Je už venku pomalu dva roky," odpověděl Kramer mírně. "Je to dobrý chlápek. Sama jsi ho měla ráda, Heleně."

Heleně se prudce posadila. Malinko zbledla.

"Co chce?"

"Nic. Má vlastní kšeft," prohlásil Kramer a míchal si kávu. "Včera mi volal. Má v Paradise City něco na práci, a protože ví, že tu bydlím, napadlo ho, že se staví. Bude milé zas ho vidět, je to dobrý kluk."

"Je to všivák!" opáčila Heleně zuřivě. "Jíme, slíbil jsi, že se od těchhle neřádů budeš držet dál. Nesmíš zapomínat na své postavení! Co když se někde proflákne, že u nás byl na návštěvě bývalý trestanec?"

Kramer jen stěží potlačil vzrůstající hněv.

"Ale no tak, Heleně, povol. Je to starý kamarád. Že seděl v base, přece nic neznamená. Teď seká dobrotu. Říkal jsem ti... má vlastní kšeft."

Heleně upřela na manžela dlouhý, zkoumavý pohled. Kramer se donutil podívat se jí do očí a usmát se.

"V čem podniká?"

Pokrčil rameny.

"Nevím. Až přijde, zeptej se ho."

"Nechci ho vidět! Nechci, aby sem chodil!" Zhluboka si vzdychla a pokračovala: "Podívej, Jíme, už osm let v ničem nejedeš - drž se zpátky dál!"

Kramer dojedl poslední kousek šunky a odstrčil talíř. Zapálil si cigaretu. Rozhostila se dlouhá odmlka, a pak Kramer ostře vyjel: "Nikdo mi nebude poroučet, co mám dělat, Heleně. A ty to víš -ani ty ne. Takže se uklidni. Moe přijde na oběd. Přijde proto, že je můj starý přítel, pro nic jiného... Sklapni tedy."

Heleně viděla, jak mu břídicově šedé oči zasvítily, a stáhla se. Vždycky, když se její manžel začal takhle dívat, trochu ji naskočila husí kůže. Věděla, že léta jí neubývají, že nabírá na váze, a když se vždy ráno prohlížela v zrcadle, pokaždé ji znovu sklíčilo, jak uva-dá. Kramerovi je sice šedesát, ale stále je plný síly a vášně. Zatím se nezačal otáčet za jinými ženami, avšak v Heleně narůstala obava, že jakmile si nedá pozor a nebude se k němu patřičně chovat, mohl by začít.

Když se zvedla, přinutila se usmát.

"Dobrá, miláčku, přichystám pro něj něco dobrého. Nemyslela jsem to zle, prostě mě vylekalo, že by se tu měl vynořit... jako něco z minulosti."

Kramer ji pozorně sledoval.

"Není se čeho bát," prohlásil a také vstal. "Musím do města a pak na letiště. Vrátime se asi o půl jedné. Na shledanou, pusinko." Popleskal ji velkou prackou po zadečku, lehce ji políbil na tvář a vyšel z pokoje.

Heleně se vrátila ke své židli a znovu si sedla. Nohy se jí trásly. Moe Zegetti! Myšlenky se jí rozběhly zpátky do let, kdy byl Moe Jimova pravá ruka. Osobně proti Moeovi nic neměla - děsilo ji, co představoval. Bývalý trestanec! Tady v

Paradise City, kde se jim s Jimem podařilo prorazit do místní smetánky a kde je společnost pokládá za dva roztomilé důstojné lidičky, bez nichž by se neobešel jediný večírek. Co když někdo zjistí, že Moe byl u nich na obědě? Přitiskla si ruku na tvář. Co má Jim za lubem?

V odletové hale čekali na ohlášení letu do Washingtonu, kam měli naměřeno, inspektor Jay Dennison a zvláštní agent Tom Harper, oba pracovníci FBI.

Dennisonovi, ramenatému, svalnatému muži s narezlým knírem a proužkem pih na silném nose, táhlo na osmačtyřicátý rok. Byl schopný dřít a pracoval u útvaru federální policie při velitelství v Paradise City. Harper vedle něho vypadal jako holobrádek. Byl vysoký, štíhlý, o nějakých dvacet let mladší než Dennison, a dokázal se tvrdě prosadit. Dokonce i Dennisonovi, který byl nesmířitelný velitel, se Harperův vývoj zamlouval. Z obou se stala sehraná dvojka a Harper se chystal oženit s Dennisonovou dcerou.

Právě ve chvíli, kdy seděli stranou od ruchu a tlačenice, Dennison nečekaně zmáčkl Harperovi paži.

"Koukni, koho k nám osud zavál. Sleduj toho tlustého skrčka, co prochází příletovou bránou."

Harper zaznamenal menšího, obtloustlého chlapíka s prošeďivělými vlasy a kulatým, upoceným obličejem, vcházejícího právě do haly. Nic mu neřikal, a proto Harper hodil po šéfovi zvědavým pohledem.

Dennison vstal.

"Nevyplaš ho," řekl. "Moc mě zajímá."

Oba muži se chlapíkovi s kufříkem svítícím novotou nenápadně pověsili na paty. Když došel k dvojitým dveřím vedoucím na parkoviště, kde stála řada taxíků a dalších vozidel, Dennison zabrzdil.

"To je Moe Zegetti," řekl a sledoval, jak se Moe nejistě rozhlíží oběma směry. "Pamatuješ se na něj? Ty ses s ním nemohl setkat... tenkrát jsi u nás ještě nebyl, ale určitě si vzpomeneš na záznam."

"Tohle je tedy Zegetti," pravil Harper a ve štíhlém obličejí mu bleskl zájem. "Jasně, na jeho spis si vzpomínám. Byl Kramerův zbrojnoš a kdysi patřil v branži ke špičkám. Vyřádl šest let a dva roky je venku. Od té doby seká latinu. Jak se zdá, má se jak prase v žitě, když se člověk koukne na to kvádro."

Dennison se na Harpera podíval a souhlasně přikývl.

"Přesně. Moc rád bych věděl, co tu pohledává."

"Koukněte... vlevo. Osobně Kramer!"

Rozkřapaný hlas z tlampače oznamoval, že všichni cestující do Washingtonu se mají ihned vydat k bráně číslo pět.

Oba federální agenti se zdrželi ještě tak dlouho, aby viděli, jak Kramer mává prackou a Moe Zegetti k němu vyráží, pak se neradi otočili a přidali se k zástupu hrnoucím se k bráně číslo pět.

"Kramer a Zegetti... jasná dvojka," prohodil Dennison zamyšleně. "Malér na obzoru."

"Vy myslíte, že Kramer se zas do něčeho pustí?" zeptal se Harper. "S jeho rancem peněz by musel být leda cvok."

Dennison pokrčil rameny a řekl: "Nevím. Jenom jsem si kladl otázku, proč se Solly Lucas zastřelil. Spravoval Kramerův majetek. Však si na ně posvítíme. Až si sedneme do letadla, vyhlásím klukům poplach. Čekám jedenadvacet let, abych mohl Kramera skřípnout. Jestli se zas pustí do díla... můžu mít šanci."

Moe netušil, že ho někdo sledoval. Vykročil po asfaltu přímo ke Kramerovi, který mu šel vstříc. Jakmile k sobě dorazili, navzájem se zpytavě prohlíželi, oba zvědaví, jak se ten druhý za osm let, co se viděli naposledy, změnil.

Moe měl před sebou opáleného, zdravého chlapa, třebaže mnohem podsaditějšího. Kramer už se nenosil tak pružně, ledabyly, jak ho Moe vídal chodit, ale jakýpak div. Velkému Jimovi musí být dnes kolem šedesáti a v tomto věku už člověk netancuje jako mladík. Kramer měl na sobě tmavohnědé semišové sportovní sako, světlé gabardénové kalhoty a na hlavě bílou čepici s kšiltlem. Všechno na něm říkalo, že se mu daří a zdravím jen kypí.

Kramerovi neušlo, jak ^e.Moe spravil a jak je bledý. Připadal mu nezdravý a jako sulc. Zjištění ho donutilo prohlédnout si Moea ostřeji. Pak si uvědomil, že Moeovi v tmavých očích probleskne tu a tam ustrašený výraz a že nervózně stahuje a povoluje rty. K dobru ovšem musel přičíst, že Moe vypadá blahobytně. Nemůže třít bídu s nouzí, když se tak obléká.

"Rád tě zas vidím," řekl Kramer a zmáčkl Moeovi ruku. "Jak se vede?"

Když Moe ucítil železný stisk, sám také přidal na síle. Pravil, že se má dobře, a jaká je paráda opět se s Kramerem setkat. Oba zamířili k nablýskanému černému cadillaku.

"Ten je tvůj, Jime?" zeptal se ohromeně Moe.

"Jo, ale chci ho střelit a koupit si nový model," neodpustil si Kramer chlubnou poznámku. "Nastup si. Heleně pro tebe chystá speciální oběd. Nerad bych, aby mi utrhla uši, že jdeme pozdě."

Cestou na dálnici se Kramer zeptal na Mamá. Moe mu pověděl, jak to s ní je.

Kramer byl otřesen. Měl Mamá rád.

"Dostane se z toho," prohlásil. "Má tuhý kořínek, Moe. Víš... každého z nás dřív nebo později něco podobného potká, ale vylízali jsme se, a ona to taky zvládne."

Jako mimochodem se zeptal na San Quentin. Koutkem oka viděl, jak Moe zatíná ruce v pěsti. Potom Moe napjatým hlasem procedil, že darmo mluvit.

"Věřím," řekl Kramer stručně a zavrtěl hlavou. Tato představa ho pronásledovala ve snu. Věděl, že San Quentinu sám unikl jen o vlasek. "Ale už je to pryč. Tak se na to musíš dívat... je to pryč."

Po zbytek cesty, která celkem činila něco přes třicet kilometrů, tlachali muži o všem možném, přetřásali minulost, vytahovali jména známých lidí, místa, kde spolu byli. Nepadlo ani slovo, proč chtěl Kramer Moea vidět.

Oběd ubíhal v pohodě. Heleně uchystala skvělé jídlo, i když možná moc hutné, ale Moe si rychle všiml, že jí jeho návštěva nesedí, a trochu se naštvál.

Uprostřed oběda se Heleně bez obalu zeptala, co zrovna dělá.

Moe prohlásil, že má dobře zavedenou restauraci.

"A co tedy děláš v Paradise City?" tahala z něho s nezastřenou zaujatostí rozumu dál.

Když Moe zaskočeně zaváhal, Kramer ho vysvobodil: "Vyhlíží nějaký nový podnik. Skvělý nápad. Italská hospůdka v Paradise City by bodla."

Po obědě Heleně prohlásila, že se chystá do města a potom se zastaví v bridžovém klubu.

Když muži osaměli, Kramer řekl: "Pojď do pracovny, Moe, chci si s tebou promluvit."

Moe, kterému Kramerův dům, zahrada, překrásný nábytek i celková výzdoba vyrazily dech, Kramera následoval. V pracovně se popásl pohledem z velkého okna na růžovou zahradu a závistivě potřásl hlavou.

"Zařídil sis vážně pěkné hnízdečko, Jime," podotkl, když mu Kramer pokynul, aby se posadil. "Musíš z něj mít opravdu radost."

Kramer se posadil, a dřív nežli si posloužil sám, postrčil dózu s doutníky Moeovi.

"Vyhovuje mi," prohodil, odmítl se a pak pokračoval: "Pamatuješ na Sollyho Lucase?"

Moe se zamračil a přikývl.

"Jasně. Co dneska dělá... Pořád pro tebe maká, Jime?"

Kramer se předklonil a syslovitý obličej mu ztuhl jako žula.

"Před čtrnácti dny se zastřelil. Stihl to provést dřív, než jsem se za ním stačil vypravit."

Moe sebou cukl, opřel se a zůstal na Kramera zírat.

"Jo," řekl Kramer. "Oholil mě o čtyři miliony babek. Je to jen mezi námi dvěma, Moe. Heleně nic neví a nechci, aby to zjistila." Krutě se usmál. "Myslím, že v tuhle chvíli máš ty víc dolarů nežli já centů."

Moe byl tak vyhozený z kolejí, že ho nenapadlo, jak kloudně odpovědět. Jenom na Kramera třeštil oči. Velký Jim... si dal vyfouknout čtyři miliony babek! K neuvěření!

"Rozhodl jsem se, že si obstarám novou kupičku peněz," pokračoval Kramer. "Bude to hračka, ale potřebuju tvou pomoc. Jsi první, kdo mi přišel na mysl. My dva jsme spolu vždycky dokázali odvést dobrý kus práce. A pořádnou ránu spolu zmakneme i dnes."

Moe se stále nezmohl na slovo.

"Mám nápad," prohlásil Kramer po chvíli. "Když vsadíme na správnou kartu, vynese nám pěkný balík peněz. Já všechno zorganizuju a zařídím, ale potřebuju tě. Nekoukej se tak vyděšeně, Moe, řeknu ti jedno: riziko je nulové! To ti slibuju. Riziko nula... jasně?" Zpytavě si Moea změřil. "Kdyby tu byla sebemenší hrozba, že nastanou potíže, nevolal bych ti. Vím dobře, jak ti San Quentin musel dát zabrat. Poslyš... slibuju, že když se mnou tuhle práci provedeš, jaktěživo se tam nevrátíš. Tenhle podnik nemá žádné riziko, protože jinak bych já v mém věku nestrkal krk do oprátky ani neriskoval tvůj."

Moea náhle veškeré obavy opustily. Jestli Velký Jim tvrdí, že mu dočista bez rizika pomůže ke čtvrtce milionu dolarů, může to znít nepravděpodobně, ale Velký Jim to dokáže. Za patnáct let, kdy Moe s Kramerem pracoval, se jaktěživo malérů nebál. Dodneška Kramerovi bezmezně věří. A jestli Kramer s tím klidným svitem v očích něco slibuje... je to slib.

"O co tedy jde?" zeptal se Moe a tvář mu zahřela vzrušením.

Kramer natáhl dlouhé nohy a vyfoukl ke stropu oblak voňavého dýmu.

"Říká ti něco jméno John Van Wylie?"

Moe bezradně zavrtěl hlavou.

"Jde o texaského naftaře. Věř nevěř, protože lze jen těžko uvěřit, ale tenhle chlap má za sebou víc než miliardu dolarů."

Moe zamžikal.

"Na takovém balíku nemůže žádný chlápek sedět," řekl. "Miliardu dolarů! Jak může někdo mít takovou kupu peněz?"

"Jeho otec kápl v devadesátých letech minulého století na naftu," vysvětloval Kramer. "Ten starý brach nakoupil v pionýrských časech akry pozemků v Texasu přímo za hubičku. Kde začal vrtat, tam tekla nafta. Ani jednou nenarazil na suchou díru... Představ si! Když starý pán zemřel, převzal podnik jeho syn, a ten byl ještě mazanější obchodník než jeho táta. Protože John Van Wylie měl takový nos, že každý dolar, který jeho táta vydělal, otočil na deset dolarů. Jak povídám, dnes sedí víc než na miliardě."

Moe si otřel zpocený obličej.

"Slyšel jsem takové věci vyprávět, ale nikdy jsem těm historkám nevěřil."

"Už léta mám Van Wylieho v merku," pokračoval Kramer. "Ten chlápek mě fascinuje." Vstal a odemkl zásuvku psacího stolu. Vytáhl složku s novinovými výstřižky. "Všechny tyhle výstřižky se týkají Van Wylieho rodiny. Známe skoro stejně dobře, jako se znají sami." Hodil složku zpět do zásuvky, vrátil se ke křeslu a znovu se posadil. "Čas od času se bavím tím, že vypracovávám schémata, jak přijít k velkým penězům, ale nemyslel jsem si, že budu muset tuhle hru znova rozjet. No co, nic jiného mi nezbývá a moje přemýšlení se teď alespoň vyplatí." Odklepl popel z doutníku a pokračoval: "Van Wylie ovdověl... žena mu zemřela na rakovinu. Zůstala dcera. Shodou okolností se matce velice podobá. Určitě ale vím, že ona je jediným smyslem Van Wylieho života."

Kramer dlouhou chvíli sledoval hořící konec doutníku a pak prohlásil: "Van Wylie má všechno, na co si člověk vzpomene. Těžko může utratit všechno, co vydělal. Ničeho si nevážá, protože jakmile o něco přijde, má dost peněz, aby si to koupil znovu." Dlouhá odmlka, potom Kramer tiše dodal: "Nemůže si však znovu koupit dceru."

Moe mlčel. Čekal a uvědomoval si, jak mu srdce začíná vynechávat.

Kramer se předklonil, tvář mu zhrubla, oči jiskřily. "My tedy uneseme jeho dceru a pak ji hezky bezpečně, jen mezi námi, vyměníme za čtyři miliony dolarů."

Moe zcepeněl. Srdce se mu rozbušilo jako o závod, tmavé oči měl jako knoflíky.

"Moment, Jime!" Hlas mu přiskočil. "To je federální zločin! Za to by nás mohli šoupnout do plynové komory!"

"Myslíš, že mě to nenapadlo?" zeptal se Kramer netrpělivě. "Už jsem ti říkal: bude to hezká, bezpečná, naprosto soukromá dohoda, a právě taková bude. Jen se trochu zamysli. Van Wylie ztratí dceru... Jediný majetek, kterého si považuje. Pro chlapa, jako je Van Wylie, jsou čtyři miliony dolarů jenom pleva. Představ si, co bys udělal, kdyby ti nějaký pacholek ukradl dceru a nabídl ti, že ti ji hezky v klidu a poctivě vrátí za dvacet babek. Zaplatil bys je, ne? Byl bys rád, že ji máš za takový pakatel zpátky. Volal bys federálům? Ani omylem! S potěšením by ses dohodl. A pro chlapa s bohatstvím Van Wylieho jsou čtyři miliony právě jen pakatel! Copak to nechápeš? Dostane dceru bez velkých cavyků, žádné zmatky, a vyplázne jen tolik, co pro tebe znamená dvacet babek."

Jenomže Moe nebyl přesvědčen. Jakýkoli podnik, kde byl na konci trest smrti, jej děsil.

"Jenže jakmile ji dostane zpátky, stejně na nás poštvou federály," prohlásil a bubnoval si pěstmi do baňatých kolen. "Takový chlápek nepustí tolik prachů jen tak."

"Pleteš se," řekl Kramer. "Přesvědčím ho, že pokud by se pokoušel nás jakkoli přechytračit, je úplně jedno, jak pečlivě dá svou holku hlídat. Jednoho dne přijede pistolník a dcera bude bradou vzhůru. Vystraším ho božím soudem. Přesvědčím ho, že dřív nebo později ji dostaneme, i kdyby to mělo trvat léta. Pochopí, že máme pravdu. Celé roky holku neuhlídá. To musí uznat."

Moe se na dlouhou chvíli zamyslel, potom přikývl.

"Dobrá, Jime, vždycky jsem na tebe spoléhal. Když to říkáš, asi to tak bude." Zaváhal a pak se zeptal: "A co chceš, abych udělal já?"

"Na tebe zbude ta snazší část," odvětil Kramer. "Zařídíš únos... samozřejmě ne sám. Budeme potřebovat ještě dva maníky. A právě tady spoléhám na tebe. Kdysi jsem znával spoustu drsňáků, kteří by nám mohli píchnout, ale teď jsem ztratil kontakt. Potřebujeme dva mladé, ostré hochy s pevnými nervy. Jejich podíl bude pět táců... nemusíme zrovna rozhazovat. Za pět táců bys už měl někoho vyšťárat."

S podivnými existencemi z podsvětí ztratil Moe kontakt stejně jako Kramer, věděl však, že právě tohle přiznat nesmí. Kramer se nerozloučí se čtvrt milionem dolarů jen tak. Moe Velkého Jima znal. Dokud splníš, co se po tobě chce, bere tě, ale jakmile zaváháš nebo připustíš nejistotu, jsi ze hry venku.

Mozek mu jel na plné obrátky. Najednou dostal nápad.

"Znám párek, který by to zvládl... Craneovy. Jo, když na to myslím, tahle makačka jim sedne jak ulitá."

Kramer natáhl kouř a vyfoukl jej.

"Craneovi? Kdo je to?"

"Bydlí v bytě pode mnou, mají pěkně divokou krev. Jsou dvojčata, bratr a sestra. Znáš tyhle beatnické haranty... On šéfuje bandě. Budou se muset trochu zkrotit, ale kuráž mají."

Kramer se ušklíbl. Divoké natúry krotil celý život.

"Já už jim nasadím uzdu," řekl. Odklepl popel do popelníku. "Pověz mi o nich. Čím se živí?"

"Ničím," odpověděl Moe. "Jaktěživo nic nedělali - jak ti povídám, vyrostli jak stromy v lese." Odmlčel se, aby zamáčkl doutník. "Otec byl pistolník, který přepadal malé krámy a zastrčené benzínové pumpy, a jednou natrefil jejich mámu v posteli s nějakým par-dálem. Byl zrovna ožralý a oba zabil. Dostal patnáct let. Po třech měsících se v cele oběsil. Máma patřila k nejmazanějším zlodějkám v obchodech. Tahala děti s sebou a oba brzy zvládli tuhle hru lip než ona. Když přišli o rodiče, bylo jim deset. Protloukali se, jak se dalo, jídlo kradli, a policajti i sociálka na ně byli kráci. Mají za ušima, nikdy se nedali chytit. U policajtů nemají žádný záznam. Teď zrovna šéfuji bandě mladých beatníků. Koho můžou vydírat, toho vyždímají. Holka nabízí sex, a když se na ni nalepí nějaký trouba, objeví se kluk a vytřepe z něj poslední desetník... S nikým se dvakrát nemazlí. Myslím, že by jim větší záprah docela seděl. Mají kuráž, výdrž a ničeho se neleknu. Není špatný nápad, Jime, přizvat na tenhle taneček holku. Může se hodit."

Kramer dlouhou chvíli přemýšlel, potom přikývl.

"Přijedu do Friska a podívám se na ně," řekl. "Zaříd' to, Moe. Když usoudím, že jsou terno, nasadíme je. Dobrá?"

"Promluvím s nimi," ujistil ho Moe. "Jakmile uslyší, že za celou akci stojí ty, sednou si blahem na zadek."

Kramer se zakřenil: "To bych řekl, ale zatím jim nepovídej, o co jde, Moe. Chci je napřed vidět. Pověz jim jenom, že mají příležitost pracovat pro Velkého Jima Kramera."

Moe poctil Kramera obdivným pohledem.

"Řeknu jim to," pravil.

Chita Craneová se opírala o kandelábr a bylo jí jedno, že mrholí. Mezi plnými, načerveno naličenými rty držela cigaretu a velké tmavé oči upírala pozorně na druhou stranu ulice, kde byl vchod do klubu Giza.

Bylo krátce po třetí hodině ránní. Teď už musejí co chvíli flamendři začít vycházet. Některý z nich, a musí být sám, si ji všimne a přejde k ní. Bude trochu nadraný, možná jako pytel. Nabídne se, že ji vlastním vozem odveze.

Chita byla vyšší než průměr, měla široká ramena a v popředí byla vybavená tak, že všem mužům lezly oči z důlků. K tomu štíhlé boky a dlouhé nohy. Na sobě měla černé kožené kalhoty, od stálého nošení oblyskané a usmolené, a černou koženou bundu s bílou, velmi věrohodně namalovanou tiplicí na zádech. Tato výstroj sloužila jí i jejímu bratru Riffovi jako uniforma, jaktěživo na sebe nevzali nic jiného. Protože tiplici se lidově říká "Taťkovy dlouhé nohy", všechny gangy v okrsku sourozence znaly jako "taťkovy larvy".

Když měla Chita náladu, odbarvila si tmavé vlasy na blond, ale pravá chuť ji posedla jen zřídka, takže se její vlasy podobaly spíš kšticí světlých a černých nudlí. Měla vysoké lící kosti, velké modročerné oči a pěkně tvarovaný nos. Nikdo by neřekl, že je krásná, dokonce ani hezká, dokázala však smyslně přitahovat muže. Svou nezkrtností a sexuálními příslibem přitahovaly její oči jako magnet. Stejně jako bratr byla krutá, nemilosrdná a divoká. Je vždycky těžké smířit se s faktem, že někdo postrádá jakýkoli kladný rys, avšak u obou Craneů bylo vskutku těžké se nějakého

dopídit. Oba lhali, jako když tiskne, podváděli a nedrželi slovo. Oba byli ješitní, podlí, nesnášenliví. Jediným kladem - pokud bychom chtěli být v jejich vylíčení úplně důslední - mohl být fakt, že k sobě až nezřízeně lnuli. Byli totožná dvojčata a pevné pouto odolávalo neustálým hádkám a rvačkám, a že se často prali jako zvířata. Chita rozdala přesně tolik ran, kolik jich koupila. Jakmile však někdo z nich onemocněl, což se stávalo zřídka, nebo se dostal do potíží, což bylo na denním pořádku, druhý okamžitě stál po boku a sourozence podpořil, ať to stálo co stálo. Naprosto na sebe spoléhali a dělili se o vše dobré i zlé - když jeden náhodou kápl na dolar, ani ve snu ho nenapadlo, že by se automaticky nerozdělil s tím druhým.

Na protější straně, schován, aby ho nebylo vidět, stál v tmavé uličce Riff Crane. Byl o něco větší než jeho sestra, lící kosti a velké, jiskřivé tmavé oči měl stejné jako ona, ale při rvačce, ještě když byl kluk, mu rozbili nos a před několika měsíci ho člen nepřátelské bandy zaskočil nepřipraveného a rozřízl mu břitvou tvář od pravého oka až k čelisti. Obě jizvy mu dodávaly zavilý, děsivý výraz a Riff na něj byl pyšný. Chlapovi, který ho pořežal, nastražili s Chitou past. Skóre bylo úspěšně vyrovnáno. Muže teď všude vede jeho žena, protože je napůl slepý a kopance do hlavy mu zatemnily mozek. Jak Chita, tak Riff chodí jenom v lyžácích. Boty se dobře hodí ke stejnokroji a při pouličních rvačkách jsou nebezpečnou zbraní.

Před východem z nočního klubu se náhle objevil muž. Rozhlédl se napravo nalevo, upřel oči na Chitu, pak s rukama v kapsách vykročil po ulici.

Chita jej nezaujatě sledovala. Exodus začal; dřív či později se na ni nějaký fláma přilepí. Všimla si, jak bratr odcvrkl hořící cigaretu do vozovky a stáhl se dál do stínu.

Z nočního klubu se začali trousit muži a ženy. Klapala dvířka u aut, vozy se rozjížděly. Chita stále čekala. Pak se na schodech před nočním klubem objevil pomešší chlapík v plášti do deště a měkkém klobouku a ve dveřích se zastavil. Chita jej se zájmem sledovala a zapálila si novou cigaretu. Chránila zápalku dlaní, tak aby jí pláminek ozářil tvář.

Menší chlapík se na ni přes ulici zadíval, zřejmě chvilku uvažoval, potom k ní zamířil. Chitiny zkušené oči prozkoumaly kvalitu přšipláště, ocenily ručně šité boty i třept zlatého řetízku od hodinek. Tohle by mohl být kořen, na kterého čeká.

Chlapík se k ní s úsměvem blížil. Vypadal, že není buran, že ví, o co jde. Měl lehký krok. Pohublý, trochu liščí obličej měl opálený, jako když většinu času netráví zavřený v místnosti.

"Ahoj, kotě," pozdravil a zastavil se u Chity. "Čekáš někoho?"

Chita vyfoukla nosem kouř. Potom muže obšťastnila širokým profesionálním úsměvem.

"Ahoj, šeriku," řekla. "Jestli na někoho čekám, zdá se, že ten pravý přišel."

Chlapík si ji pečlivě prohlédl, a co viděl, ho zřejmě potěšilo.

"Přesně tak. Co kdybychom vypadli z toho deště?" navrhl. "Mám kousek odtud auťák, mohli bychom si najít tiché a zastrčené místo. Třeba si máme o čem v klidu, soukromě popovídat."

Chita se zasmála. Vy špulila ňadra a svůdně zvedla tmavé řasy.

"Prima nápad. Jak soukromě a kde?"

"Což v nějakém hotelu, kotě?" Chlapík na ni mrkl. "Můžu pustit chlupek. Znáš nějaký tichý koutek, kam bychom mohli zapadnout?"

Bylo to jednoduché... Až moc jednoduché. Chita si dovolila trochu zaváhat. Teprve pak odpověděla: "No... Jestli máš ty chuť, zlato, já nejsem proti. O jednom místě vím, povedu tě."

Cvrnkla rozžhavenou cigaretu vysoko do vzduchu. Byl to smluvený signál Riffovi, kterým mu oznamovala, kam kořena zavede.

Pomeššímu chlapíkovi patřil sportovní buick. Nastoupili, a když se Chita usadila vedle, prohodil: "Máš na sobě parádní ohoz, sedí ti. Co znamená ten komár s dlouhýma nohama?"

"Moje logo," řekla Chita. Chlapík už jí začínal jít na nervy. Doufala jen, že má pořádně nabitou prkenici. Po očku zašílhal na zlatý řetízek od hodinek. Když nic jiného, aspoň ten jí otravu vynahradí.

Po pěti minutách už se zapisovali v ošuntělém hotýlku na nábreží. Recepční, špinavý postarší chlap, na Chitu poťouchle mrkl a ona mrkla na něj. Oba věděli, že za chvilku dorazí Riff.

Chita s mužem vyšli po schodech do slušně velkého pokoje, kde byly manželské postele, dvě křesla, umyvadlo a prošlapaný koberec.

Chita si sedla na postel a s úsměvem sledovala chlapíka, jak si svléká přšiplášť a sundává klobouk. Plášť i klobouk pověsil na věšák na dveřích. Měl na sobě obvyklý tmavý oblek. Vypadal jako člověk, který nemá hluboko do kapsy.

"Ráda bych dárek, zlato," řekla Chita. "Třicet babek."

Chlapík se pobaveně usmál a přešel k oknu. Odtáhl umolousaný závěs a podíval se na deštěm nasáklou ulici. Stačil právě zablédnout, jak Riff sesedá z motocyklu, zvedá motorku na stojánek a rozbíhá se přes ulici k hotelu.

"Co tam vidíš?" zeptala se Chita; hlas jí zhrubl. "Pojď sem... chci svůj dárek."

Chlapík se znovu pobaveně usmál a otočil se k oknu.

"Žádný dárek nebude, kotě," sdělil jí. "Ty nedostaneš nic, já chci vidět tvého bratra."

Chita vytřeštila oči.

"Bratra? O čem to sakra mluvíš?"

"Minulý týden jste sejmuli mého kamaráda," pravil chlapík. "Tys ho přitáhla sem. Obrali jste ho do poslední vindry a potom mu ten pacholek, tvůj brácha, dal nakládačku. Teď si ho podám já..."

Chita si chlapíka měřila. Vyburcoval v ní nečekáný zájem. Vypadá celkem neškodně. Střízlík, žádná váha a navíc chraštítko. Riff z něho jednou ranou vyrazí duši.

"Vrať se do hrobu," řekla smířlivě. "Nechcem žádné maléry, ale když si nedáš majzla, nastanou. Takových, jako jsi ty, odrovná Riff jedním vrzem deset. Jestli nechceš skončit na úrazovce, naval šrajtofli a hodinky. Dohlídnu, aby ti Riff

neublížil."

Chlapík se uchechtl. Zdálo se, že se baví.

"Taťkovy larvy. Dva pitomí zlotřilí parchanti, kteří si bez násilí nedokážou vydělat ani vindru. Kotě, o tohle jste si oba dva už hezky dlouho koledovali. Teď dostanete, co zasloužíte."

Ještě nedomluvil a rozlétly se dveře a do ložnice vrazil Riff. Když do tohoto zblešeného pokoje obvykle vstupoval, bývala už Chita svlečená a ležela nahá na posteli, takže měl příležitost zasáhnout jako rozhorlený bratr. Když ji teď viděl, jak na posteli sedí, od hlavy k patě oblečená, a dívá se na stále se usmívajícího chlapíka uprostřed místnosti, zůstal Riff třet na místě jako sloup.

"Pojď dál, smrade," řekl chlapík. "Na tuhle chvíli už se třesu."

Riff pohlédl na Chitu, ale ta jen popuzeně hodila rameny.

"Mě se neptej," podotkla trochu stísněně. "Myslím, že je cvok."

Riff vstoupil do místnosti a zavřel dveře. V očích mu svítil číhavý, ostražitý svit. Obrovské pěsti se mu volně houpaly u boků.

"Dobrá, strejdo," pronesl. "Hodinky a šrajtofli, naval. Jestli se ty nechceš dneska aspoň chvíli vyspat, já si schrupnout chci."

"Na spánek mám času dost," odpověděl chlapík a uchechtl se. Zdálo se, že se dokonale baví, a že se nebál, Riffa rozlítlo.

"Naval ty krámy!" zavrčel. A vykročil.

Chlapík začal bleskově couvat, až stál u zdi.

"Chceš peněženku?" zeptal se a sáhl si do saka.

"Bacha!" zasyčela Chita.

Riff se zarazil. Chlapík měl v ruce pistoli, mířil na Riffa.

"Nazdárek, posero!" řekl chlapík zvesela. "Nečekal jsi, že se věci takhle zvrtnou, vid'?"

Riff zavrčel.

"Zmáčkni tu bouchačku a z maléru se nevyhrabeš."

Bleskově se natočil doprava a vrhl se na chlapíka. Chita zatajila dech. Podle ní udělal pitomost.

Viděla, jak Riff klopýtavě couvá a oběma rukama si zakrývá obličej, a ucítila pach amoniaku. Riff padl na kolena, prsty si divoce protíral oči a vyl jako raněné zvíře. Chlapík jej s úšklebkem sledoval. Když Chita vyskočila, otočil se a zamířil plynovou pistoli na ni. V okamžiku, kdy ji zasáhl výbuch plynu, stihla si jen tak tak zakrýt obličej. Oči si schovala, ale dráždivých výparů se stačila nadechnout z plných plic. Zaječela a skutálela se z postele na zem.

Poměšší chlapík s uspokojením přehlédl své dílo. Zastrčil zbraň zpátky do kapsy. Sundal z věšáku plášť a oblékl se. Pak si rozmarně narazil klobouk na stranu. Chvilí se díval, jak se sourozenci Craneovi na podlaze krouť jako rozšlápnutí červi, pak vyšel z pokoje a křepče se rozběhl k autu.

Craneovi nikdy nezjistili, kdo to byl. Když se zprávy o tom, jak je neznámý odrovnal, rozšířily, každý, koho se kdy nemilosrdná ruka dvojčat dotkla, si neznámého chlapíka povýšil na symbol spravedlnosti.

Kapitola čtvrtá

Zvláštní agent Abe Mason seděl v autě necelých padesát metrů od vchodu do Královského dvora, tichého druhořadého hotelu v postranní sanfranciské ulici Van Ness Avenue.

Předešlého večera ohlásil zvláštní agent Harry Garson na velitelství, že do hotelu přijel a zapsal se Kramer. Od té doby se Garson s Masonem v pozorování hotelu střídali.

Od chvíle, kdy Kramer dorazil, jej už ani jeden agent neviděl. Zdálo se, že je zalezlý jako pes v boudě. Nevadilo jim to, protože hotel neměl zadní východ. Jakmile se Kramer rozhodne vylézt, nemůže jim proklouznout.

Masonovy řetízkové hodinky ukazovaly dvacet minut po jedenácté. Od rána se zatím nic nepříhodovalo, ale Mason byl vycvičený čekat. Kolikrát už proseděl u předměstských hotýlků celé dny úplně marně, ale věděl, že když se odtud nehne, dřív nebo později se něco semlít musí.

Přesně o půl dvanácté se klidná hladina zčeřila. Před hotelem zastavil taxík a z auta vystoupil Moe Zegetti. Hned jak zaplatil, pádl do hotelu. Mason zvedl mikrofon radiového telefonu a podal hlášení Jayovi Dennisonovi.

"Přilep se na ně, Abe," nařídil Dennison. "Pošlu ti tam Toma. Jakmile Zegetti vystrčí nos, vezme si ho na starost Tom. Ty pohlídej Kramera."

Ulicí přešly a do hotelu vstoupily dvě postarší ženy. O chvíli později přijela taxíkem žena s chlapečkem a rovněž vešla do hotelu.

Mason si zapálil cigaretu a vypnul. Tihle lidé nemohou mít s Kramerem nic společného.

Těsně před polednem kráčeli po ulici mladík a dívka. Vypadali jako dvojčata. Děvče s odbarvenými vlasy mělo na sobě laciné bavlněné šaty, sešlapané bílé střevíce a na očích brýle proti slunci. Mladík byl tmavovlasý. Měl na sobě tmavě zelené kalhoty, sepranou bílou košili s rozepjatým límečkem a přes rameno jen tak přehozenou lehkou světlou větrovku. Ani on se bez tmavých brýlí neobešel. Vypadali jako dva studenti na prázdninách. Mason je chvíli bez zájmu pozoroval, pak je pustil z hlavy. Protože Moe Zegetti měl dost velkého filipa, aby oba Craneovy přesvědčil, že ani jeden nesmí přijít ve své uniformě, prošli do hotelu, aniž vzbudili u federálního agenta jakékoli podezření.

"Koukni na toho chlapa v autě naproti," ucedila Chita tlumeně. "Může to být polda."

"Jo, já ho viděl," přitakal Riff. "Radši to vyklopíme Zegetti. Možná o nic nejde - jenom nějaké soukromé očko na lov."

Moe jim nařídil, aby vyšli do prvního patra, u pokoje číslo 149 dvakrát zaklepali a počkali.

V uprášené hale seděli dva postarší lidé, a když kolem nich Craneovi mířili ke schodům, zvědavě si je prohlédli.

Hotelový sluha po nich hodil pohledem, už už je chtěl zarazit, ale pak usoudil, že by to bylo moc práce. Zdálo se, že ti dva přesně vědí, kam jdou.

Dorazili k pokoji číslo 149, zakleпали a dveře se vzápětí rozlétly. Moe jim palcem pokynul a oba vešli do pohodlně zařízeného obývacího pokoje, odkud vedly dveře do ložnice.

V křesle u okna, mezi zuby doutník, seděl Velký Jim Kramer. Když Craneovi vcházeli do pokoje, bedlivě je sledoval. Vstupovali obezřetně, jako zvířata, která zaskočila nové prostředí. Moe měl pravdu. Ti dva nejsou žádné pápěrky. Přejel pohledem Chitu: ta holka je ale kus... to poprsí! Být mu o pět let méně, stála by za hřích!

Riff Kramera přehlédl a sdělil Moeovi: "Venku parkuje fízl... Může to být soukromé očko... A možná federál."

Moe ztuhl. Obličej mu zbledl. Střelil pohledem po Kramerovi, ale ten tiše řekl: "Vykašlete se na něj. Přilepil se na mě. Jakmile nás federálka vidí se Zegettim pohromadě, vyjede jako had z díry... Moc věcí jim neujde." Zavrtěl se v křesle, až pod těžkou váhou zapraskalo. "Až budu mít všechno připravené a budu chtít, setřesu ho. Na setřásání poldů mám čtyřicetiletou školu."

Teď si naopak Craneovi prohlíželi Kramera. Ještě jako děti o něm četli na plakátech. Věděli, že patří ke špičkám ve světě zločinu: chlápek, který si nahrabal šest milionů dolarů. Když se teď dívali na obtlouklého starého muže se zvadlou pleť, kterou ani opálení ne vylepšilo, byli zklamaní. Čekali, že uvidí daleko hrozivější osobnost než tuhle šedesátiletou bachořinu, která se rozvaluje v křesle a kouří doutník.

"Sedněte si, vy dva," pokračoval Kramer. Upřeně se zadíval na Riffa, jenž měl od amoniaku, který ho před čtrnácti dny popálil, na obličeji ještě dnes pár ošklivých puchýřů. "Co se ti stalo s ksich-tem?"

"Pokousala mě jedna kurva," řekl Riff, když si sedal.

Nastala dlouhá odmlka. Kramerův syslovitý obličej zalila tmavá červeň a očička mu zamžikala.

"Poslyš, ty usmrkaný houžvičko," zavrčel, "když se na něco ptám, chci slyšet zdvořilou odpověď... Slyšel jsi?"

"No jasně," prohodil Riff lhostejně. "Jenomže můj ksicht je můj ksicht. A vám je po něm stará běla."

Zegetti se na Kramera vyděšeně podíval. Kdyby byl za starých časů nějaký pásek Kramerovi odmlouval, Kramer by mu okamžitě jednu vrazil, ale teď Velký Jim jen pokrčil rameny a pravil: "Marníme čas. Teď vy dva poslouchajte.

Chystám ránu. Jestli do ní chcete jít se mnou, mohli byste se mi hodit. Práce je bez rizika a hodí pět táců. Co vy na to?"

Chita přesně věděla, jak na Kramera zapůsobila. Instinktivně poznala, kdy vzbuzuje v mužích vášně, a věděla, že s Kramerovými hormony pěkně zamávala.

"Bez rizika?" zeptala se. "A co dělá ten fízl v autě zaparkovaném před barákem?"

"Vy dva malí spratci nemáte vůbec tuchu, co je to být slavný," řekl Kramer. "Tady Moe byl jedním z největších odborníků ve hře a já šéfoval bandě víc než pět set maníků, kteří dokonale znali řemeslo. Jakmile se s Moem sejdu, je to sousto. Federálce se stáhne zadek. Povídám, vykašlete se na to. Až budu chtít, setřesu je. Teď prostě dřepí venku a mají zamotanou palici. Na nic nekápnou. Jakmile se pustím do práce, mají po žížalkách. Chcete tu práci? Hodí pět táců. Rozmyslete se. Máte-li chuť, vyjádřete se."

Riff se dotkl jednoho velkého puchýře v obličeji a zlostně ucukl. "O jakou makačku jde?"

"Musíte koupit zajíce v pytli," odvětil Kramer. "Dokud neřeknete, že v tom jedete se mnou, nedozvíte se ani zbla, a jakmile se namočíte, dejte si bacha, abyste ne vy couvali, nebo vám to spočítám."

Craneovi si vyměnili pohled. Posledních čtrnáct dnů měli notnou smůlu. Zvěsti o tom, jak je zkrouhnut pomeščí chlapík, se roznesly a sourozenci u party ztratili tvář. Ostatní gangy se jim posmívaly a Riff musel už několikrát řešit spory rvačkou; jednu málem prohrál. Chitu na ulici obtěžovali otropané, kteří by si k ní předtím ani netroufli se přiblížit. Riff byl už týden mimo. Nabídka pět tisíc dolarů jim vyrazila dech. Byla to větší suma, než o jaké se jim kdy v životě snilo. Až do nynějška jim jenom kapalo, avšak nehrozilo jim nebezpečí. Když se teď spojí s takovým tlustým balvanem, jako je Kramer, mohli by klidně spadnout do maléru, jakým se až dosud tak pečlivě vyhýbali.

Jenomže peníze jsou příliš velké pokušení. Riff na Chitu kývl a sestra rovněž odpověděla kývnutím.

"Dobrá, máte nás," prohlásil Riff, vytáhl dvě cigarety, jednu hodil Chitě a druhou si zapálil. "O co jde?"

Kramer jim vyličil totéž co Moeovi, ale vynechal jména. Prohlásil, že dívka je dcera bohatého muže, který vysolí výkupné a poldům nic neohlásí.

Když Kramer domluvil, rozhostilo se na dlouhou dobu ticho. Craneovi si vyměnili pohled, potom Riff pomalu zavrtěl hlavou. Kramerovi řekl: "Tenhle kousek by nás mohl dostat do plynové komory. Pět táců je málo. Jestli máme nastavovat krk, chceme pět táců každý."

Kramer zrudl jako krocan.

"Vždyť povídám! Nebezpečí se rovná nule!"

"Jde o únos. Něco se může zvrtnout," namítl Riff. "Takový podraz před federálkou těžko zatlučete. Deset táců, nebo jdem od toho."

Moe se na Kramera vyděšeně díval. Starý vlk vypadal, že ho co chvíli trefí šlak.

"Tak vypadněte!" vyštěkl Kramer. "Oba! Ven! Čápků, kteří to udělají za mou cenu, jsou fůry!"

Chita se neklidně zavrtěla, avšak bratr se na ni zamračil. Tiše pronesl: "Za deset táců práci odvedeme a odvedeme ji hladce a bez průšvihů. Nebude nač si stěžovat. To vám slibuju."

"Vypadněte!" zavrčel Kramer. Předklonil se a do obličeje se mu nahnul příval krve. "Slyšíte? Ven!"

"Nejde o vaše peníze," podotkl Riff a ani se nehnul. "Proč se tak rozčilujete? Kapku zvednete výkupné a oplátkou dostanete dokonalou službu."

"Pět táců nebo nic!" prohlásil Kramer a vstal. Pravá ruka mu sjela k saku, kde mu látku velmi zřetelně nadouvala ukrytá zbraň.

Riff na něj dlouho nevzrušeně hleděl, pak se zvedl také.

"Pojď, Chito," řekl. "Máme práci."

"Počkejte!" zarazil je ostře Moe a otočil se ke Kramerovi. "Rád bych si s tebou promluvil, Jime." Přešel do ložnice. Kramer ještě chvíli probodával Riffa pohledem, ale nakonec se vrhl do sousední místnosti a praštil dveřmi.

"O co jde?" zavrčel.

"Klid, Jime," řekl Moe tiše. "Neříkej, že jsem tě nevaroval, tihle dva jsou jako lišky a ty s nimi špatně jednáš. Stojí za deset táců. Provedou tu práci. Teď už si nemůžeme dovolit jim nezplatit. Vědí, že plánujeme únos. Jsou jako zmije. Povídal jsem ti to. Dej jim, co chtějí, a oni tu práci provedou, ale když je teď vyrazíš, přejdou ulici a vy slepíčí tomu fizlovi, co tu pečeme. Ani jeden nemá zápis v rejstříku... My ano. Krásně by nás teď dostali. Nechápeš?"

Kramer několik vteřin stál a sledoval Moea s otevřenými ústy, obličej rudý, zatínal a rozvíral obří pěsti. Nakonec pronesl vzteky roztřeseným hlasem: "Ty si myslíš, že se nechám zahnat do kouta od takového čápka? Dám ho odprásknout, dám..."

"Kdo by to pro tebe udělal?" přerušil ho Moe. "Dneska už nemáme žádného pistolníka na drátě, Jime. Kdybys někoho našel, musel bys mu zaplatit, a stejně by bylo moc pozdě. Jakmile se federálka dozví, že chystáme únos, jsme v loji."

Kramer se těžce odlouдал k oknu. Otočil se k Moeovi zády. U srdce cítil slabý, ale vytrvalý tlak. Už celá léta nebyl tak vyřízený a bolest mu naháněla strach. Stál bez hnutí a ztěžka dýchal tak dlouho, dokud se mu obličej postupně neodkrvil a srdce nezačalo normálně bít.

Moe jej vystrašen sledoval a neušlo mu, jak Kramer hrbí těžká ramena a jak si k levé straně hrudi pokradmu tiskne ruku.

Pak se Kramer otočil.

"Vážně myslíš, že tihle sprateci to svedou?" chtěl vědět.

"Dám krk," odpověděl Moe.

Kramer zaváhal, zhluboka se nadechl a pak prudce hodil rameny.

"Dobrá, ale ještě jednou s nimi bude potíž, a zabiju je sám!"

Moe věděl, že se Kramer naparuje, aby zachránil uraženou pýchu. Přikývl. ! "Dobře, Jime, ale teď si s nimi pojd' znovu promluvit."

Vrátili se do sousedního pokoje. Riff si zapaloval novou cigaretu a nehnul brvou. Chita se houpala na židli, oči zavřené. Lacině šatky se jí trochu vykasaly a byl jí vidět okraj punčoch. Když oba muži vstoupili, narovнала se a stáhla si sukni, avšak dala Kramerovi dost času, aby si musel všimnout, jak dlouhé, štíhlé, svůdné má nohy.

"Všechno jsme probrali," spustil Moe dřív, než se Kramer dostal ke slovu. "Dostanete každý pět táců, ale koukejte za ty prachy odvést fušku, jako když vyšije."

Riff přikývl. V očích mu zajiskřilo, avšak obličej zůstal bez výrazu.

"Odvedeme," pravil a hodil pohledem po Kramerovi. Projel jím prudký pocit vítězství. Věděl, že podle Chity mu muselo přeskočit, když původní nabídku odmítl. Jednu mučivou chvíli si také myslel, že pochybil, jenomže nakonec toho starého mezka převezl a ten mu návnadu spolkl! "Řekněte, co máme udělat, a my to sfouknem!"

Kramer si sedl. V obličejí byl stále zarudlý a vytrvalá bolest na levé straně také nezmizela. Zjistil, že mu oči sjíždějí k Chitě a při-volávají ten okamžik, kdy zahlédl její bílá stehna. Čím déle se na ni díval, tím víc ho její svůdné tělo dráždilo. "Varuju vás," řekl. "Od nynějška budete dělat, co vám řeknu. Už žádné maléry... jasné?"

S vítězstvím v kapse si Riff mohl dovolit poníženě přikývnout.

"Nebudete si mít na co stěžovat," prohlásil. "Vemte jed."

Kramer si jej měřil. Bezvýrazný zjizvený obličej a studené hadí oči ho trochu znepokojovaly. Uteklo už hodně vody od chvíle, kdy měl co dělat s někým tak nebezpečným, jako je tenhle mladý grázl.

"V pořádku," řekl. Odmlčel se, aby si zapálil doutník, a když cigáro hořelo k jeho spokojenosti, pokračoval: "Teď plán. Únos bude hračka. Mám tu holku zmáknutou. Každý pátek ráno jezdí sama do San Bernardina, kde ji čeká kadeřník. Než se vrátí domů, zajde si na oběd do Country Clubu. Tuhle rutinu dodržuje celé dva roky. Žije s otcem ve velké rezidenci u jezera Arrowhead Lake. Ke státní silnici do San Bernardina vede od domu soukromá cesta dlouhá skoro pět kilometrů. Vjezd na soukromou cestu je uzavřen mřížovou bránou. U brány je telefon, host musí zavolat do domu a někdo ze služebnictva bránu na dálku odemkne a vypne elektrický proud. Holka odjíždí z domu kolem deváté. U brány je v devět deset."

Kramer se odmlčel a pohlédl na Chitu. "Tady začíná tvoje práce, takže bedlivě poslouchej. Budeš před bránou přesně v devět. S vozem. Nějaký ti dodám. V devět deset otevřeš kapotu, jako by se ti ve voze něco porouchalo. Ne abys tam byla moc brzy, nebo se najde nějaký ochotný maník a začne se ti ve voze št'ourat. Moe tam bude s tebou, ale nebude ho vidět. Prohlédl jsem si to místo. Je tam husté křoví, kde se může schovat, a bude jen kousek od místa, kde zaparkuješ. Děvče musí vystoupit z vozu, aby si otevřelo bránu. Půjdeš k ní, řekneš, že máš poruchu, a jestli by tě nesvezla k nejbližší opravně. Neodmítne tě. Budeš osamělá děvče v nouzi: nevzbudíš nejmenší podezření. Nastoupíš k ní do vozu a ona s tebou zamíří do San Bernardina. Moe vyleze z úkrytu, nastoupí do tvého auta a pojedou za vámi." Kramer chvíli mlčky sledoval, jak Chita pozorně naslouchá, lokty opřené o kolena, bradu v dlaních. "V tom momentě si začneš vydělávat peníze. Cestou musíš děvče přesvědčit, že musí udělat přesně to, co jí nařídíš. Poslouží ti tenhle prostředek." Z kapsy u saka vytáhl malou lahvičku. "Je v ní kyselina sírová. Když zmáčkneš klobouček, kyselina prudce vystříkne. Řekni jí, že když neudělá přesně, co chceš, nacákáš jí kyselinu do obličej. Předved' jí ukázkou - nastříkej trochu kyseliny na kožené obložení v autě. Neodflákni to. Až uvidí výsledek, poslechne. To ti garantuju!"

Chita si vzala lahvičku a přikývla. "Zařídím to," ujistila ho. "Hračka. Nemám tenhle prevít v ruce prvně."

Kramer s Moem si vyměnili pohled. Moe po vytáhl obočí, jako by chtěl říci: "Neříkal jsem to?"

"Zavedeš ji přímo na parkoviště na Macklin Square. Je to velké parkoviště pro veřejnost a tou dobou najdeš místo pro aut'ák úplně snadno. Moe pojedou v závěsu. Vystoupíte s děvčetem z jejího vozu a přestěhujete se k Moeovi,

sednete si do zadu. Musíš ji ohlídat. Nemyslím, že by se pokusila zdrhnout, ale buď neustále v pohotovosti... jasně?"

Chita přikývla.

Kramer se otočil k Moeovi.

"Zavezeš je do Pustiny. Viděl jsi mapu a víš, kde to je. Tam byste měli být asi v poledne. Jasně?"

"Jo," řekl Moe.

Chita nadhodila: "Pustina, co to je?"

Kramer si jí nevšímal. Přejel pohledem k Riffovi.

"Teď špicuj uši a pozorně poslouchej ty. Přišel na řadu tvůj podíl. Vtip v celé věci je najít místo, kde by nikoho ani ve snu nenapadlo holku hledat a kde bychom zároveň natrefili někoho, kdo by mohl vyzvednout výkupné. S otcem se nikdo z nás spojovat nebude. Našel jsem chlápka, který to udělá za nás. Slyšeli jste vy dva někdy o Victoru Dermottovi?"

Chita odpověděla: "Jeden takový píše hry. Nemyslíte právě jeho, že ne?"

"Právě jeho," řekl Kramer. "Má velkou reputaci, je známý. Lidi si ho velice považují. Vybral jsem ho, že s tatíkem si pohovoří on. Přesvědčí starého, aby cáloval a nepoštval na nás poldy."

"Proč by to sakra dělal?" zeptal se zamračeně Riff.

"Protože má čirou náhodou roztomilou ženušku a mimino," usmál se ďábelsky Kramer. "Ty, Moe, ta holka a ty," přejel pohledem na Chitu, "se usadíte u něj v domě. Vaším úkolem bude nahnat tomu chlápku takový strach, že udělá všechno, co mu nakážete." Kramer si prohlížel Riffův zjizvený obličej plný puchýřů. Prosím, je to křivák, ale Moe nemohl vybrat lip. Jestli tenhle kluk nedokáže vyděsit muže se ženou a dítětem, pak už nikdo.

"Nechápu," řekl Riff. "Jak se do toho zamotal tenhle chlápek?"

"Píše hry," vysvětlil Kramer. "Náhodou znám člověka, který jim pronajal ranč. Byl jsem tam. Asi před dvěma lety. Je to ten nejstrašidelnější, nejpouštěnější, bohem zapomenutý kout, jaký si umíte představit, ale to nejsprávnější místo pro chlápka, který chce mít klid a pohodu, aby mohl napsat hru. Bydlí tam teď s manželkou, dítětem, je tam s ním vietnamský sluha a jeden německý ovčák." Kramer udusil doutník a namířil tlustý ukazováček na Riffa. "Ze všeho nejdřív musíš vyřídít psa a sluhu, potom až k smrti vyděsíš Dermottovy. Jasně?"

"Psa vyřídím," řekl Riff a zkoumavě pohlédl na Kramera, "ale jak to myslíte... vyřídít sluhu?"

"Vietnamci dokážou být lstiví. Budeš mít práce až nad hlavu s ohlídáním Dermottů," vysvětloval Kramer. "Zamkni sluhu v jeho kutlochu. Mohl by prásknout do bot a nadělat potíže."

Riff se podíval na Chitu, ale ta mu očima neodpověděla. Netrpělivě trhl rameny.

"Zařídíš, aby nefungoval telefon, a vyřadíš z provozu autáky," pokračoval Kramer. "Mají tam pušky. Sebereš je a odstraníš. Ověř si, že v baráku nezůstala žádná další bouchačka. Potom čekej, až přijede Moe. Dáš se do toho kolem půlnoci den před únosem."

Riff vstal a přešel k oknu. Záclon se ani nedotkl, ale podíval se přes ně ven.

"Co uděláme s tím moulou tam dole?" zeptal se.

"Vůbec nic. Vy dva zajdete do baru a koupíte si něco k pití. Tak půl hodinky se zdržíte a pak vypadnete. Ten trouba dole vás nezná, ale dejte si bacha, aby se vám někdo nepověsil na paty. Zřejmě ne, ale pozor si dejte. Moe odejde hned. Jeho znají a budou ho sledovat, jenomže Moea sledovali už dřív. Já vypadnu po obědě, budou mě sledovat." Vycenil velké, žluté zuby. "A mě taky už dřív sledovali." Vymanil tělo z křesla a zamířil k místu, kde mu ležela aktovka. Vytáhl z ní tlustou obálku a hodil ji Riffovi. "Máš tam pro vás oba všechno. Mapy, časový rozvrh a celý postup. Jakmile si nacute všechny údaje do hlavy, obálku spal. To děvče uneseme od zítřka za týden. Moe se zatím ztratí z dohledu. Den před únosem budete v pět hodin v taverně Twin Creek. Moe na vás bude čekat. Dá vám poslední rozkazy a ověř si, jestli oba víte, co máte dělat. Všechno jasně?"

Riff, který napjatě poslouchal, přikývl.

"Co takhle zacvakat něco hned?" zeptal se. "Nemáme ani vindru."

"Tady najdeš sto babek," řekl Kramer a ukázal na obálku, kterou Riff držel. "Zatím vystačíte; až se sejdete s Moem, dostanete další. Moe ti taky přiveze auto." Malé, tvrdé oči přejely k Chitě. "Teď jděte do baru a pamatujte si, že můžete mít co do činění nejen s fe-derálkou, ale i se mnou!"

Craneovi vyšli a Kramer s Moem zůstali sami.

Ve čtvrtek pozdě večer vyrazil Riff Crane z Pitt City směrem k Boston Creeku. Asi padesát pět kilometrů jel po hlavní silnici, pak zabočil na prašnou cestu a jel dalších dvacet pět kilometrů, až se dostal k zamřížované bráně, střežící vjezd na Pustinu.

Byla teplá měsíční noc. Riff před bránou zastavil motor a chvíli pohledem zkoumal dlouhou příjezdovku, která podle toho, co mu říkal Moe, vedla k budově ranče.

Měl na sobě svůj úbor z černé kůže a na očích velké motocyklistické brýle, které mu napůl zakrývaly obličej. Potil se a nebylo mu nejlíp. Byla to jeho první velká fuška a věděl, co bude následovat, když se nepovede.

Minulých sedm dní s Chitou práci dokolečka a dokolečka přemílali. Představa, jak shrábnou deset tisíc dolarů, je lákala, avšak zároveň si uvědomovali, že dávají hlavu na špalek. Tentokrát nešlo o drobnou a nahodilou krádež, tentokrát šlo o velkou hru, a jakmile něco nevyjde, odměnou bude jejich konec. Po nekonečných hovorech se shodli, že má cenu riskovat. Člověk jako Kramer, i když už má léta, by nestrkal hlavu do oprátky, kdyby si nebyl jistý, že všechno klapne.

Riff už v tom tedy chvíli jede. Za devět hodin v tom pojede i Chita. Pak už nebude moci ani jeden vycouvat. Dilo se musí podařit.

Otevřel bránu a odtlačil stroj na travnatý okraj cesty. Moe mu nařídil, aby motorku dostrkal k domu pěšky. Riff

našlapoval velice obezřetně, očima probodával prostor před sebou. Neměl chuť nečekaně se sčuchnout s německým ovčákem. Vzal si s sebou kus otráveného masa, ale věděl, že pokud jej pes zvětří dřív, než zvětří maso, bude to Riff, komu bude ouvej.

Trvalo dlouho, než se před ním v měsíčním světle vynořil ranč, a doslova z něho lilo. Položil motorku do trávy a rychle přeběhl k domu.

Měl štěstí. Psa spatřil dřív nežli pes jeho, a dřív, než ho pes zavětřil. Riff sebou praštil na zem. Ovčák stál obrácený po větru a číhal do tmy. Byl od domu nějakých čtyřicet metrů a podle toho, jak stál, uši nastražené, si Riff domyslel, že psisko tuší zradu.

Vytáhl z igelitového pytle maso, odhadl vzdálenost a vysokým obloukem mrštil masem k psovi. Rána se povedla: flákota přistála jen kousek od psa. Ten se otočil, zaměřil oči směrem k Riffovi, avšak Riff už zase ležel jak široký tak dlouhý a věřil, že v černém úboru jej pes neuvidí.

Ležel, zbrocený potem, hlavu skrytou mezi pažemi, přemítal, jestli k němu pes pádí, a věděl, že pokud ano, nejmenší pohyb by byl osudný. Pět předlouhých minut mu srdce bušilo a ležel bez hnutí, pak se velice pomalu odhodlal zvednout hlavu. Kousek dál uviděl černý obrys psiho těla. Sledoval je, čekal, a když se nepohnulo, pomalu se zvedl. Ostražitě se k psovi blížil.

Deset minut nato s pomocí ženijní lopatky, kterou si přinesl, ovčáka dokonale zakopal. Chvilku uhlazoval písek, aby nikdo nepoznal, kde má pes hrob, a pak se vrátil pro motorku.

Odtlačil ji k přístavkům, schoval za garáž a chvíli zůstal stát, aby si srovnal místopis.

Moe ho vyzbrojil podrobným plánkem sídla i přístavků. Domek pro služebnictvo poznal hned. V chatě bude vietnamský sluha. Riff hodnou chvíli zvažoval, zda vyřídít napřed Vietnamce, nebo se vydat do domu. Nakonec se rozhodl začít u domu. Jako dlouhý černý stín se tiše protáhl kolem dokola. Dráty telefonního přívodu našel bleskově. Přestříhl je a konce spojil černou páskou od Moea.

Na levé straně bylo francouzské okno vedoucí do pánského pokoje. Zámek na okně zvládl jako hračku a proklouzl do velké místnosti jako myš. Nikdy předtím se nikam nevloupal a trochu se mu ježily vlasy. Stál ve tmě, silnou baterkou přejížděl nábytek a natahoval uši. Baterka se nakonec zastavila na věšáku s puškami. Riff naskládal zbraně na zem a potom podle Moeova rozkazu prohledal zásuvky psacího stolu. Našel automatickou osmatřicítku, zastrčil si ji do kapsy. Pak posbíral pušky a vyšel opět do měsíčního svitu. Když byl několik set metrů od domu, pohřbil zbraně v písečném přesypu.

Všechno zabralo spoustu času. Když se Riff vrátil k domu, byly dvě hodiny. Zavřel francouzské okno a nožem tenkým jako papír vrátil západku na místo.

Pak spěšně vyrazil ke garáži. Vrata nebyla zamčená. Riff je opatrně zvedl, vklouzl dovnitř a vrata za sebou stáhl. Rozsvítil. Hbitě odstranil z obou vozidel zapalovací svíčky. Zabalil je do kapesníku, odnesl k místu, kde předtím zakopal pušky, a rovněž je zahrabal.

Teď už nebyl tolik nervózní. Všechno vycházelo přesně, jak Moe předpovídal. Pes je zlikvidovaný, pušky zakopané, auta vyřazená z provozu, vyrušený telefon. Zbývá postarat se o Vietnamce.

Z dlouhé úzké kapsy na výšku levé nohavice vytáhl řetěz od kola. Řetěz byla Riffova nejoblíbenější zbraň. Pečlivě si jej kolem pravé pěsti navinul jako obvaz. Procvičil si prsty, aby se ujistil, že řetěz moc neutáhl, a spokojen s výsledkem zamířil k chatě pro služebnictvo.

Di-Long byl na pohled zagroškudla - hubený, měl slabé kosti, ale byl houževnatý. Dnes špatně spal a těsně po druhé se probudil. Obvykle spí až do rána, ví bůh, proč se probudil. Chvilí potmě ležel a přemítal, co ho mohlo vyburcovat, pak se překulil, rozsvítil lampičku na nočním stolku a vylezl z postele. Zjistil, že má žízeň, a zamířil do kuchyně. Vytáhl z ledničky láhev s colou a odloupl klobouček. S lahví v ruce přešel ke dveřím do chaty, otočil klíčem a otevřel. Vyšel do teplé měsíční noci a zadíval se k hlavní budově. Ve chvíli, kdy postával před chatou, přikradl se z druhé strany Riff.

Oba muži stáli a probodávali se pohledem. Di-Longa zalévalo jasné měsíční světlo a Riff ho měl jako na dlani, zatímco on sám byl ve stínu a před Di-Longem se tyčil jen jako černý přízrak a k smrti ho vyděsil. Láhev s colou vypadla Di-Longovi z prstů a nehučně padla do písku. Než si Riff srovnal nervy, napjaté k prasknutí, vzpamatoval se a vyrazil, vytvořila cola loužičku. Riff viděl, jak Di-Long otevírá ústa. Věděl, že ve vteřině tichý noční vzduch prořízne Di-Longovo volání o pomoc. Pravá pěst, omotaná řetězem, vystřelila odpálena děsem a bleskově jako útočící had.

Riff cítil, jak se mu pěst zabořila do Di-Longova obličeje. Až mu v paži zatmulo. Vietnamec odlétl zpátky do chaty a zhroutil se na zem. V jezírku měsíční záře zůstaly jen úzké kotníky a malé nohy ve slaměných sandálech.

Neměl jsi ho praštit tak divoce, pomyslel si Riff a cítil, jak mu po zádech přebíhá mráz. Věděl, že na takové chrastítko zvolil nepřiměřený úder, a měl neblahé tušení, že se z něho ten skrček už nevzpamatuje.

Ohlédl se k ranči a po tvářích se mu lil pot.

To bylo s chlupelem! uvažoval. Co měl ten skrček venku co dělat? Jidáš! Vyděsil mě! Už chtěl začít řvát! Musel jsem ho praštit! Riff rozmotal řetěz a chtěl si jej zasunout do kapsy, ale uvědomil si, že řetěz je mokrá a lepkavá. Odporem stáhl obličej, vyšel ze stínu chajdy na světlo a civěl na lesklou šmouhu táhnoucí se skoro po celém řetězu. Věděl, že je to krev, a vztekle řetěz v písku očistil. Když měl dojem, že je špína pryč, nasoukal řetěz do skrýše. Pak si zapálil cigaretu, zalovil v boční kapse a vytáhl svítilnu. Od malých, tenkých nohou ozářených měsícem nemohl odtrhnout oči. Co když toho šikmookého maníka poslal k Pánu? Jestli ano, pak lítá v pěkném průšvih. Kramer tvrdil, že všechno bude v suchu, že se mu určitě podaří přemluvit fotra té unesené holky, aby zaplatil, a poldové zůstanou stranou, jenomže jestli teď tenhle skrček natáhl brka, podaří se Kramerovi policajty vynechat?

Riff v duchu klel, srdce mu divoce tlouklo. Zmáčkl spínač na baterce a přešel kuželem světla Di-Longovu znetvořenou, mrtvou tvář.

Kapitola pátá

Kdyby se byla Zelda Van Wylieová nenarodila jako dědička miliardy dolarů, těžko říci, co by z ní bylo - nejspíš taková ta mouchy snězte si mne prodavačka v nějakém druhořadém krámu, možná písarka, která datluje, ale při vzdělání, které měla, a při neslavné inteligenci by to nikam moc daleko nedotáhla.

Jelikož měla to štěstí, že přišla na svět jako jediné, slepé milované dítě texaského miliardáře, určité nedostatky, jimiž ji příroda obdařila, dokázala přece jen překonat.

Co do vzhledu krásy dvakrát nepobrala. Tuto skutečnost pochopila, když se před dlouhým zrcadlem v koupelně hodiny a hodiny prohlížela nahatá. Snad hezká šedá myška. Měla velké hnědé oči, většinou nasupeně rozsvícené, pěkný nos a půvabná ústa, avšak ustupující bradu, která se postarala, aby celkový dojem vyzněl bledě.

Zeldu šileně deptalo, že je plochá jako žehlicí prkno, nezřízeně u ní vyhrávaly všechny herečky s bujným poprsím. Měla široké, nakynuté boky a snažila se je zkrotit nejdivočejsími druhy pásů, které mohl trh s korzety nabídnout. Nohy však měla dlouhé a štíhlé a také na ně byla jaksepatří pyšná.

Od narození ji rozmazlovali. Teď v osmnácti byla otrávená, sexuálně frustrovaná, popudlivá, nikdo s ní nevydržel. Natolik jí rozum sloužil, aby pochopila, že mládenci, kteří se kolem ní točí, pasou po bohatství, které jí jednou spadne do klína. Postupně přestávala mužům věřit a otravovali ji, a sexuální nevybitost řešila prohlížením nahotinek v různých časopisech s fotografiemi svalovců a pánů s patřičně vyboulenými plavkami. Jinak se vyžívala zbožňováním určitých filmových herců, na něž vytrvale dotírala žádostmi o fotku a autogram. Muže jako Cary Grant, George Sanders a William Holden pokládala za vrchol mužské dokonalosti.

Přestože měla všechno, co se dá za peníze koupit, žila velmi nudným životem. Čtyřikrát týdně chodila do kina. Večírky, které pořádala dvakrát v týdnu, byly hlučné a okázalé, ale mládež si sem přišla vyrazit na něco pikantního na zub a bohatě si přihnout šnapsu, který tekł proudem, protože tam, kde se jí a pije zadarmo, se lidé odjakživa rádi přizíví. Za zády se Zeldě pošklebovali a oplátkou nenabídli nic.

Hrstka lidí, která ji znala lépe než ostatní, zastávala názor, že je škoda, když Zelda vinu za veškerou nudu a nešťastnost přičítá otcí. Kdyby neměl tolik peněz, byla by teď šťastně vdaná, opakovala neustále. Vdávky by podle jejích představ byly mastička na všechno trápení a znučenost. Otcova opičí láska ji dusila. Až k nepřičetnosti ji dráždil upřímný zájem, který měl o všechno, co prováděla a co se chystala podniknout. Jeho neustálé nápady, jak ji rozveselit, pohrdavě přehlížela. Přesvědčování, jen ať si užije s mládenci sobě rovnými, dráždilo Zeldu ve vztahu k mužům jako sůl do očí. John Van Wylie se mohl pro dceru přetrhnout, ale ušlo mu, že čím víc ji hýčká, čím víc ji zahrnuje vším, co chce i nechce, tím víc ji vzteká a popuzuje.

Onoho červencového rána Zelda vstala v sedm a hodinku si dala trápit tělo od zvláštního maséra, který se zdržoval v rozlehlém sídle jen proto, aby se pokusil rozehnat Zeldě bochance na bocích. Potom s otcem otráveně posnídala a nakonec pár minut před devátou, jak bylo zaběhaným zvykem, vyšla z domu a nasedla do jaguáru typu E, který stál připravený pod schodištěm na terasu.

Rozhodla se, že se na neděli odváže a dá si vlasy obarvit na meruňkový odstín. V jednom ženském časopise se dočetla, že meruňkový odstín není jen nejposlednější móda v barvě vlasů, ale že je to také barva chic a trochu zvrhlá. Pokud si Zelda něco přála, pak to bylo vypadat chic a zvrhle.

Sjížděla s jaguárem po dlouhé příjezdovce. Ke sporým talentům, které měla, patřilo, že si s každým autem poradila jako závodník.

Na konci příjezdovky čekala u elektricky zajištěné brány Chita. Stála u modrého vozu značky Ford Lincoln, který Kramer koupil v nějakém autobazaru.

Skoro dvacet metrů od ní se v hustém kroví schovával Moe Zegetti a srdce mu poplašeně bušilo. V nejmenším nepochyboval, že Chita splní všechno, co jí nařídili, ale věděl, že jakmile Zeldu jednou polapí, nebude návratu. Stejně jako Riff Crane, i on si plně uvědomoval, že dávají v sázku život. Třebaže se snažil sám sebe ujistit, že Kramer nikdy nešlápl vedle, uvědomoval si zároveň, že Velký Jim už není ten chlap, co kdysi tak úspěšně zvládal odbory.

Jako by to nestačilo, před odjezdem na schůzku s Chitou skličil Moea navíc telefonický hovor s nemocnicí. Sestra mu sdělila, že matce se velmi přitížilo a chce ho vidět.

Jenomže na to byl Moe krátký. Upsal se. Řekl sestře, že se objeví, jak jen to půjde. Věděl, že matka pochopí.

Skličující myšlenky mu přetrhl zvuk příjezdějícího vozu. Nežli se dokonale schoval z dohledu, stihl ještě zahlédnout, jak jaguár zatáčí k bráně.

Chita právě zvedala kapotu. Měla na sobě modrobílě bavlněné šaty, které si za Kramerovy peníze pro tuto příležitost koupila, a odbarvené vlasy měla hezky svázané kouskem modré stužky. Vypadala jako obyčejná americká dívka, jakou potkáte na každém kroku. Na rozdíl od Moea a bratra se Chita pustila do celé akce s dokonalou důvěrou. Plánovala už, co si za slíbených deset tisíc s bratrem pořídí. Třebaže Riff měl nahnáno, ji ani omylem nenapadlo, že by něco nemuselo vyjít.

Když Zelda vystoupila z auta, aby otevřela bránu, sjela Chitu zavlým pohledem. Všimla si, jak se Chitě pod lacinou látkou rýsují bradavky, a došlo jí, že tohle děvče nenosí ty příšerně nepohodlné "vycpávky", které musí nosit ona.

"Můžete mi pomoci?" zeptala se Chita se širokým, přátelským úsměvem. "Mám něco se zapalováním, nechce chytit. Je tu někde servis?"

Moe, který poslouchal a sledoval dění, pochvalně pokýval hlavou. Chita vystupovala přirozeně a Zelda určité její představení spolkne.

Zeldě padla neznámá dívka do oka. Patřila do světa, kam se ona nikdy nedostane. Zajímala ji.

"Kousek dál na státovcé je benzínka se servisem. Vezmu vás tam... nastupte si."

Jako po másle.

Když se Chita soukala do auta, zajásala: "Páni, to je paráda, je vaše?"

Když Zelda startovala vůz, přikývla.

"Ano... Líbí se vám?"

"Všadím se, že jede nejmíň sto padesát."

Říci něco takového byla chyba, protože Zelda se ráda ukazovala. S citem sešlápla plynový pedál a rozjela se. Auto vyrazilo a v několika vteřinách se ručička tachometru třepala u rychlosti sto osmdesát kilometrů v hodině.

Moeovi, který právě nasedal do lincolnu, jaguár zmizel z dohledu jak švihnutím proutku. Moe zaklel, nastartoval a vyjel na státní silnici.

Jakmile si Chita uvědomila, že při rychlosti, kterou jedou, je Moe nebude moci dohonit, přitiskla si ruce na obličej a zaječela: "To je moc rychle! Prosim, to je moc rychle!"

Zelda se smála. Těšilo ji, když mohla někomu rychlou jízdou nahnat strach. Zpomalila, až jely důstojnou stodesátkou.

"Vážně jsem tě vyděsila?" přešla na tykání. "Často jezdím tak rychle... Zbožňuju rychlost!"

"Myslela jsem si to," přiznala Chita a mrkla přes rameno do zadního okénka. Po Moeovi ani památky. "Jenomže... tohle bylo moc rychle!" Odměkla se a pak pokračovala: "Je to ale fáro. Nejedeš náhodou do San Bernardina, vid'? Mám rande... Už je prošvihnu."

"Přesně tam mám namířeno," pravila Zelda. "Ale můžeme se stavit v servisu a zařídit, aby ti auto opravili. Můžou ti je do San Bernardina přivést."

Chita uviděla v popředí značku firmy Shell. Vyhrkla: "Nic se neděje, zpátky si vezmu taxík, vážně bych chtěla být v San Bernardi-nu co nejdřív. Už teď jsem zmeškala."

Zelda pokrčila rameny a projela s jaguárem kolem servisu. Potom se mrkla do zpětného zrcátka a vypískla: "Ale sakra! Už zase! Ne!"

"Co se děje?" zeptala se Chita ostře.

"Pitomý policajt, co měří rychlost," řekla Zelda otráveně. "Promiň, ale radši zastavím." Zpomalila, zajela na stranu a zastavila.

Za chvíliinku zabrzdil u auta hřmotný, rudolící policajt.

Chita seděla bez hnutí, ruce pevně sepnuté mezi koleny. Když policajt slezl z motorky a strčil hlavu do vozu, snažila se trochu odvrátit.

"Brýtro, slečno Van Wylieová," pozdravil a usmíval se jako měsíček. "Řítila jste se zrovna víc než sto osmdesát. Je mi líto, ale musím vám dát bloček."

"Táhněte do horoucích pekel, vy, vaše žena i haranti!" vyštěkla Zelda. "Klidáňko si mě zapište! Doufám, že z té své hromady železa vezmete pochopa a srazíte si vaz!"

Policista se zasmál. "Jasně, slečno Van Wylieová, ale šmarjápanno, nešlepejte na téhle silnici tolik na plyn." Naškrábal do bločku pokutu a lístek jí podal. "Tatínkovi se vede dobře, slečno Van Wylieová?"

"Jako by vám to nebylo fuk," řekla s úšklebkem Zelda. "Až se o tom doslechne, bude vás mít v žaludku ještě víc než teď."

Policista se znovu zasmál. Oblažit pokutou za rychlou jízdu jednu z nejbohatších dívek na světě ho vždycky potěšilo. Zeldu dobře znal. Napařil jí pokutu nejméně jednou v týdnu. Jeho malá policajtská očka přejela k Chitě a zpřísněla. Dlouze se na ni zadíval a Chita pomalu otočila hlavu a zpřímá mu pohled oplátila. Na kratičkou chvíli si při té zkoušce najednou připadala úplně malá a svlečená. Pak se přinutila potlačit strach a podívala se jinam.

Policista ustoupil a brilantně zasalutoval.

"Odpusťte, že jsem vás stavěl, slečno Van Wylieová, ale víte, jak se věci mají."

"Ach, jděte se vycpat, Murphy," odušila Zelda a usmála se.

Když se znovu rozjela, Moe v lincolnu je dohonil a držel se jich. Uviděl policistu a srdce mu usedlo.

Zelda úsečně prohodila: "To vypadá jako tvůj aut'ák."

Jely teď poslušně sedmdesátkou v hodině. Chita zavrtěla hlavou.

"Můj aut'ák? Kde by se tu vzal?"

Zelda vypadala zmatená, pak pokrčila rameny. "Měla jsem dojem, že vypadá jako tvoje přibližovadlo. Ten policajt ale dokáže otravovat. Teď za mnou pojede celou cestu až do San Bernardina. Znáám ho. Hotový sadista. Nic ho netěší víc, než když mi může napařit pokutu."

Zdolávaly teď vrch k San Bernardinu. Chita váhala. Ohlédla se. V dálce viděla policistu, který je sledoval - mohla by to být hra s ohněm. Možná že jakmile se dostanou k městu, policista hodí zpátečku. Otevřela kabelku a vytáhla plochou lahvičku, kterou dostala od Kramera.

Zelda se zeptala: "Co to máš?"

S divokým podbarvením v hlase jí Chita všechno vyličila.

Vic Dermott několik vteřin nevěřícně zíral na svou zakrvácenou botu, potom s výrazem nechuti tenisku skopl.

Carrie zprudka dosedla na postel.

"To je krev, vid'?" zeptala se rozechvěle.

"Snad... já nevím. Zvedni se, Carrie, neposedávej tu takhle! Musíme vypadnout!"

Náznak naléhavosti v jeho hlase Carrii rychle zvedl.

"Jsem skoro hotová, Vicu... Je to krev, vid'?"

Vic si nazul nový pár bot. Pokoušel se vzpomenout, kde mohl do krve, která se mu přilepila na botu, šlápnout. Byl si jistý, že když byl venku, určitě by si krve všiml. Musel jsem do ní šlápnout někde v chatě, řekl si. Nestalo se něco Di-Longovi?

"Ano, asi je. Teď o tom nebudeme mluvit, teď..." Zaslechl zvuk, který ho vyplašil, a zmlkl. Naprosto neomylně klapla dvířka od ledničky.

"Slyšels to?" zašeptala Carrie a vytřeštila oči. "V kuchyni někdo je!"

Víc si rychle došněroval boty a narovnal se. Vyměnili si s Carrii pohled.

"Jako by někdo zavíral ledničku," pronesl Víc trochu vyvedený z míry.

"Přesně! Ach, Vicu! V domě někdo je!"

"Dobrá, dobrá..." chlácholil ji. "Ničeho se neboj, počkej tady, půjdu a podívám se."

"Ne, nesmíš! Zůstaň tady!"

"Miláčku... prosím..."

Pomalu se odkradl ke dveřím ložnice, které byly dokořán. Natahoval uši, nic neslyšel, pak se přes rameno ohlédl, tiše řekl: "Zůstaň s malým," a potom se hbitě a jako myš protáhl chodbou ke kuchyňským dveřím.

Ve vchodu se zarazil a srdce se mu zastavilo. Pohled na Riffa Cranea, jak se zjizvenou tváří sedí na kuchyňském stole a v odrbané kožené kombinéze ohryzává kuřecí stehno, by otřásl i mužem lepší nervové soustavy, než jakou měl Víc. Stál bez hnutí, srdce mu bušilo jako zvon a krev mu v žilách tuhla.

Riff se na něj zašklebil.

"Vsadím se, že ze mě máte srdce v kalhotách, šéfe," promluvil. Naposledy si kousl do kuřecího stehna a ohlodanou kost zahodil.

Když kost skákala po kuchyňské podlaze, Vícův strach se náhle přetavil ve zlost.

"Co tu sakra vyvádíte?" vyletěl. "Kdo jste?"

Riff se na něho upřeně zadíval. Na zjizvené tváři stále seděl úsměv, avšak oči byly najednou kruté a zlovolné. Vytáhl z kapsy řetěz od kola.

"Poslyš, šéfe, budeš si na mě muset zvyknout. Chvíli tu budu obejdovat, takže vypust' páru a nic se ti nestane. Když uděláš, co ti nařídím, ty a ta tvoje kočka i skvrně vyváznete bez pohromy." Pomalu si začal omotávat řetěz kolem pravé pěsti. "Chci kafe. Řekni té své majdalence, aby mi kapku uvařila... Slyšel jsi?"

"Vypadni!" řekl Víc. "Hoď sebou... Vypadni!!"

Ve dveřích se objevila Carrie. Jakmile spatřila Riffa, který ji zaznamenal a zakřenil se, prudce nabrala dech.

"Jako obrázek," prohodil Riff s pot'ouchlým úsměvem. "Ahoj, panenko! Přichystej mi trochu kafe, nebo se tvému fešákovi něco přihodí."

Víc vykročil, avšak Carrie vystrašená Riffovým zjevem jej chytla za paži.

"Ne, Vicu! Dám mu, kávu, Vicu... prosím!"

"To je nápad, kotě. Dokud budete oba dělat, co vám říkám, nikomu se nic nestane," prohlásil Riff. Potom se zatvářil jako rozzuřené zvíře a omotanou pěsti praštil do stolu. "Kafe!" zavřestěl. "Slyšeli jste? Nebudu to říkat dvakrát!"

Víc popadl Carrii a prudce ji vystrčil z kuchyně.

"Zůstaň s malým," řekl. "Toho grázla vyřídím sám!" Otočil se právě ve chvíli, kdy Riff sklouzl se stolu a s vlčím úšklebkem se k němu blížil.

Víc si vždy zachovával kondici a při studiích patřil k dobrým boxerům, avšak s Riffem, který se rval od nepaměti bez nejmenšího slitování, neměl nárok. Víc vyrazil levačkou, ale Riff jen malinko trhl hlavou a ráně se vyhnul a sám ozbrojenou pěsti zasáhl Víca do obličeje jako těžkým kladivem. Víc se mu v bezvědomí složil k nohám.

Carrie vykřikla. Padla k Vícovi na všechny čtyři, otočila jej, a když uviděla, jak se mu po obličeji řine krev, rozkřičela se znovu.

Riff odmotal řetěz a vrátil jej do kapsy, pak se sklonil, hrábl silnými prsty Carrii do vlasů a zvedl ji. Carrie se naslepo rozmáchla, ale Riff s ní zatřásl, div jí nezlámal vaz, pak ji pustil a odstrčil.

"Kafe!" zařval. "Poslouchej mě! Kafe, nebo se po tom tvém frajerovi projdu!"

Carrie nabrala rovnováhu. S hrůzou se dívala na Riffovy okované lyžáky; pak se téměř bezděčně, aniž věděla, co vlastně dělá, odpotáčela na druhý konec kuchyně a zapnula překapávač.

Jeden z telefonů na psacím stole Jaye Dennisona vyzváněl jak pomínutý. Dennison se k němu natáhl, popadl sluchátko a zavrčel: "Služebna federální policie. U telefonu inspektor Dennison."

"Šéfe... tady Tom." Dennison poznal hlas nastávajícího zetě. "Je mi líto, ale ztratil jsem Kramera... zrovna teď. Mám dojem, že věděl, že ho stínuju. Byl tu se mnou Abe, ale Kramer nás oba převezl. Prostě se vypařil do vesmíru."

Dennison vztekla zaťal rty. Hezky dlouho mlčel, aby napřed pře-kousal nadávky, které měl na jazyku, pak řekl: "No co, Tome - vrať se a hoď sebou." A zavěsil.

Za deset minut se telefon rozdrnčel znovu. Tentokrát volal zvláštní agent Harry Garson.

"Odpusťte, šéfe, ale ztratili jsme Zegettiho."

"Já vím," vybuchl Dennison, "prostě se vypařil do vesmíru," a praštil sluchátkem. Pohodlně se na židli opřel a začal si nácipávat dýmku. Otevřely se dveře a vstoupil Tom Harper.

"Zegetti je taky v čudu," oznámil mu Dennison. "Takže ti dva určitě něco pečou... Ale co?"

Harper si přitáhl židli a rozkročmo si sedl proti Dennisonovi.

"Musel o nás vědět," řekl, "ale netušil jsem, že nás dokáže takhle převést. Šel do haly..."

"Pusť to z hlavy," přerušil jej Dennison netrpělivě. Vstal. "Projedeme se." Narazil si klobouk do týla a rázoval ke dveřím.

Za dvacet minut zastavil u dlouhé příjezdovky vedoucí ke Kramerově vile.

"Vsadím se, že nebude doma," prohlásil Dennison a prohlížel si bránu z tepaného železa, která člověku vyrazila dech. "Při troše štěstí bude ale doma jeho žena. Bývala kdysi zpěvačkou v nočním klubu. Léta jsem ji neviděl. Podle toho, co jsem slyšel, se z ní stala vážená panička. Návštěva federální policie jí možná vyrazí dech."

Tom vystoupil, otevřel vrata a vlezl si zpátky do auta.

"Nežijou si špatně, co?" povzdychl si závistivě, když projížděli parkem a mířili k obrovské vile.

"Taky budeš mít úroveň, až přijdeš k prvnímu milionu," odvětil Dennison trpce. "On si nahrabal čtyři."

Vchodové dveře jim otevřela baculatá, mile se tvářící černoška.

"Jdeme za panem Kramerem," sdělil jí Dennison.

"Pan Kramer není doma," řekla černoška a podezíravě si oba muže změřila.

"Pak nám bude stačit paní Kramerová. Řekněte jí, že je tu inspektor Dennison z federálního úřadu." Dennison vykročil a černoška mu uvolnila cestu.

Oba muži vešli do rozlehlé, útulně zařízené haly.

Po širokém schodišti scházela Heleně Kramerová. Když spatřila oba muže, zastavila se. Ruka jí polekaně vylétla k hrdlu.

"Brý večer, paní Kramerová," protáhl Dennison lenivě. "Jsme důstojníci z federálního úřadu. Jak jsem slyšel, pan Kramer není doma?"

Heleně zaplavila nitro mrazivá prázdnota nevolnosti. Federálka! Křečovitě sevřela zábradlí. Tento okamžik ji od doby, co Jim nechal špinavé práce, vždycky děsil. Zůstala bez hnutí, sledovala oba muže s panikou v očích, pak se přece jen sebrala, sešla po schodech až dolů a Marthu poslala do kuchyně.

"Ano, pan Kramer je pryč," prohlásila a snažila se uklidnit hlas. "O co jde?"

"Chtěl jsem s ním mluvit. Jsem inspektor Dennison." Dennison střelil pohledem ke dveřím do salónu. "Raději si pohovoříme tady," a s Harperem v patách zamířil těžkým krokem do pokoje.

Heleně chvíli zaváhala, pak se vydala za nimi.

"Nechápu... O co jde?"

"Rád bych si s ním promluvil... Policejní záležitost. Kde je?"

Heleně uhnula pohledem. Oba muži si všimli, jak zaťala ruce v pěsti.

"V New Yorku, nevím - nevím přesně, kde se zdržuje. Vypravil se - vydal se za obchodem."

Dennison si ji dlouhou chvíli měřil. Pamatoval si, jak vypadala před patnácti lety. Trochu jsi zestarala, holka, pomyslel si, a očividně máš nahnáno.

"Je pravda, paní Kramerová," tázal se správným policajtským tónem, "že bývalý trestanec a známý zločinec Moe Zegetti vás asi před čtrnácti dny tady doma navštívil?"

Heleně přešla ke křeslu a posadila se.

"Ano, byl tu. Je to starý přítel mého muže. Hledal místo, kde by si mohl v Paradise City otevřít restauraci," řekla pomalu. "A když už byl ve městě, manžel ho přirozeně pozval na oběd. Léta se přátelili."

Dennison se poškrábal na tváři a v očích mu svítl zvědavý, sarkastický plamínek.

"Zegetti chce otvírat hospodu? To vám vykládal?"

"Ano. Přesně tak," odvětila Heleně.

"Divila byste se, kdybyste se dozvěděla, že Zegetti maká poslední měsíce v zavšivené krčmě jako obyčejný pingl a v kapse nemá ani vindru?"

Heleně zavřela oči, zachvěla se a potom vyplašeně na Dennisona pohlédla.

"Nic o tom člověku nevím," řekla. "Vím jen, co mi řekl manžel."

"Podívejte, paní Kramerová," pravil Dennison, "proti vašemu manželovi nic nemáme. Váš muž kdysi patřil ke zločineckým hlavounům. Měl dost zdravého rozumu, aby dřív, než jsme se mu dostali na kobytku, šel od valu. Napadlo mi, jestli kšefty znovu nerozjel. Pokud se s vámi spojí, řekněte mu, že po něm jedu. Řekněte mu, že jakmile si něco začne, řítí se do maléru. Tohle je přátelské varování - první a poslední. Jasně?" Kývl hlavou na Harpera. "Jdeme. Padáme odsud."

Když oba muži odjeli, Heleně si přitiskla obličej do dlaní a vybuchla v pláč.

Zatímco inspektor Dennison hovořil s Heleně, dorazil Jim Kramer taxíkem do hotelu Lake Arrowhead, luxusního podniku, kde bylo v této roční době hostů jako much.

V zápisové knize se zapsal pod jménem Ernest Bendix. Ubytování si pro jistotu telefonicky rezervoval už před týdnem, a proto jej okamžitě zavedli do pohodlného apartmá s balkónem na jezero.

Zatím byl naprosto spokojený. Způsob, jak se mu podařilo setřást dva federální agenty, jej přesvědčil, že ještě nepatří do starého železa. Doufal, že stejně úspěšný byl i Moe. Kramer si vybalil tašku a vyšel na balkón. Posadil se, až do sedmi vychutnával pohled na jezero a pokuřoval doutník, pak se vrátil do obývacího pokoje a dal se spojit s tavernou Twin Creek. Požádal, aby mu zavolali k telefonu pana Mariona - pod tímto jménem se zapsal Moe.

Oba muži prohodili jen pár slov. Kdyby je byl někdo náhodou poslouchal, nebyl by z jejich hovoru moudrý, ale Kramer naprosto jasně pochopil, že všechno se vede a sourozenci Craneovi dorazili.

"Zavolej mi zítra, až budeš mít jistotu, že dodávka došla," řekl Kramer a zavěsil.

Napadlo ho, jestli by neměl zavolat Heleně, avšak hned nápad zavrhl. Nakukal jí, že musí v New Yorku vyřídít něco naléhavého v souvislosti se smrtí Sollyho Lucase, a pokud se jí pár dnů neozve, ať se neděsí. Ustaraný pohled Heleně při loučení jej trochu znepokojoval. Věděl, že Heleně není žádná hlupačka, a dráždilo ho, že jeho historce možná neuvěřila. Usoudil, že telefonovat je nebezpečné. Heleně hladce zjistí, odkud volá, a jednoduše si spočítá, že v New Yorku není.

Dal si do pokoje přinést skvělou večeři a večer strávil na balkóně, pokuřoval, popíjel whisky a poslouchal, jak na terase pod ním hlučí dav.

Až do rána i druhý den dopoledne se z apartmá nehnul. Chvilí po jedenácté zavolal Moe. Zdálo se, že sotva popadá dech, a hlas se mu tetelil. Kramerovi se to nelíbilo.

"Zásilku máme," prohlásil Moe, "jenomže nastaly komplikace."

"Kde jsi?" ověřoval si napjatě Kramer.

"V Lone Pine. Volám z budky."

Kramer věděl, že v hotelové hale je několik boxů, které nejsou napojeny na ústřednu.

"Zůstaň tam. Dej mi číslo. Brnknu ti zpátky," řekl.

Věděl, že není radno si zahrávat. Některá ze spojovatelek je může odposlouchávat a on by měl vědět, kam to vede.

Moe mu sdělil číslo a zavěsil.

Kramer sjel výtahem do přeplyněné hotelové haly. Měl štěstí, jedna telefonní budka byla volná. Zavřel se v ní a vytočil číslo, které dostal od Moea. Moe se okamžitě ozval.

"Co se děje?" chtěl vědět Kramer. "Co se sepsulo?"

Moe mu řekl o policistovi ze silniční hlídky.

"Když něco praskne," pravil Moe ustaraně, "ten polda má parádní Chitin popis. Dokonale si ji prohlédl. Byla to smůla, ale ta holka řídí jako cvok."

Kramer překotně uvažoval.

"Nic nepraskne," řekl. "V tom je celý vtip. Poldové zůstanou bokem, zklidni se. Jak se chová ta holka Van Wylieová?"

"Je u ní Chita... Bez problémů. Kyselina jí nahнала strachu, že je úplně bez sebe. Myslel jsem, že bys měl o tom poldovi vědět."

"Dobrá, Moe, už jeď. Koukej být za hodinu v Pustině. O půl jedné zavolám. Crane měl vyrušit telefon. Hned jak dorazíš, postarej se, aby zas fungoval. Jakmile budu vědět, že tam jsi, zavolám Van Wyliemu."

Moe prohlásil, že je všechno jasné, a zavěsil.

Kramer se vrátil do apartmá a vyšel na balkón. U žádného kšeftu nemůžeš říkat hop, dokud jsi nepřeskočil, táhlo mu stísněně hlavou. Policista kontrolující rychlost ho znepokojoval. Jestli je to takový ten šťoura, co strká nos do cizích věcí, může klidně podat hlášení, že Van Wylieho holka cestovala s děvčetem, které určitě nebylo kamarádka z jejich vrstev. Nejspíš to neudělá, ale co když.

Kramer si najednou nebyl tak jistý v kramflecích. Pokoušel se na sluníčku uvolnit. Zjistil, že se neustále dívá na hodinky. Když bylo konečně za pár minut půl jedné, sešel do haly a požádal o spojení s Pustinou.

Chvilí čekal a nic se nedělo, pak spojovatelka oznámila: "Linka je bohužel porouchaná. Náš mechanik už je na cestě. Když si zavoláte za hodinu, určitě vás spojm."

Kramerova tvář se změnila v kus žuly. Poděkoval a zavěsil.

Všechno se začínalo vyvíjet jinak, než chtěl. Co když kadeřník zavolá Van Wyliemu a řekne mu, že jeho dcera nepřišla? Van Wylie třeba do oběda počká, a protože ví, že jeho dcera po návštěvě u kadeřníka vždycky obědvá v Country Clubu, zavolá si tam. Jakmile mu řeknou, že ji neviděli, je pravděpodobné, že zavolá na policii a Kramerově partě začne hořet koudel za zadkem.

Náš mechanik už je na cestě.

Zvládne Moe situaci? Co si mechanik pomyslí, když najde telefonní dráty přestřižené? Podá hlášení? Ohlásí něco policii? Všechno teď záleží na tom, jak si poradí Moe. Kramera najednou začal škrtit límeček. Zajel dvěma tlustými prsty za obrubu a povolil si jej. Mozek mu pracoval na plné obrátky. Musí vzít za bernou minci, že Moe a Chita už dopravili Zeldu Van Wylieovou do Pustiny. Musí Van Wyliemu zavolat dřív, než Van Wylie zbucuje policii.

Vytáhl z kapsy zápisníček. Krom spousty dalších telefonních čísel si sem poznamenal i číslo Van Wylieho.

Když začal vytáčet číslo, zničehonic se zarazil a spojení přerušil. Jak málo chybělo a udělal kopanec! Muž jako Van Wylie má prsty po celém okrese. Zjistit, odkud Kramer volá, musí být pro něj hračka, a kdyby došlo k vyšetřování, byl by to pohřeb.

Kramer vystřelil z boxu a vyrazil do prudkého slunce. Zamával na taxi a nařídil řidiči, aby jej zavezl na Main Street. Za pár minut vytáčet telefonní číslo do sídla Van Wylieho z hlavní pošty.

Ozval se hlas: "Sídlo pana Van Wylieho."

"Chtěl bych mluvit s panem Van Wyliem," řekl Kramer. "Naléhavá záležitost, souvisí se slečnou Van Wylieovou."

"Vaše jméno prosím?"

"Nebude mě znát, jsem přítel jeho dcery, jmenuju se Mannikin."

"Vydržte chvíli, prosím."

John Van Wylie se právě vrátil z obvyklé dopolední projížďky. Seděl v pracovně, na psacím stole mu stála dvojka martini a on sám listoval kupou pošty.

Sluha Fellows zaklepal a vstoupil. Sdělil Van Wyliemu, že na drátě čeká jistý pan Mannikin.

"Tvrdí, pane, že je přítel slečny Zeldy."

John Van Wylie byl pomenší pořízek se širokým, trochu plochým obličejem a malýma, přísnýma očima. Pod nimi nateklé váčky, velká ústa jako čárky a hranatá, výbojná brada. Vzezření odpovídalo tomu, co obnášelo: synek někdejšího povozníka a chlap, který dokázal z dolaru udělat deset, a vůbec si nelámal hlavu jak.

Přimhouřenýma očima Fellowse chvíli sledoval. Nepamatoval si, že by kdy volal nějaký Zeldin přítel. Přešel k telefonu, levou rukou zapjal záznamník připojený k aparátu a pravou zvedl sluchátko.

"Ano?"

"Pan Van Wylie?"

"Ano."

"Jde o vaši dceru. Nemusíte se děsit... zatím," sypal ze sebe Kramer rychle, protože neměl jistotu, jestli Van Wylie nemůže nějak jeho hovor zachytit. "Vaši dceru unesli. Je v naprostém bezpečí a za pár dnů vám bude bez úhony

vrácena. Pokud byste ovšem zkusil jít na policii nebo podniknout něco jiného, než co vám nařídíme, už nikdy dceru neuvidíte. Jsme velká organizace a máme váš dům pod dohledem. Napíchli jsme vám telefon. O nic se nepokoušejte, mlčte a čekejte. Ozveme se opět zítra. Ještě jednou vás varuju: pokud chcete dceru znovu vidět, čekejte a o nic se nepokoušejte." Zavěsil, vyšel z budky, odrazoval kvapem na stanoviště taxíků a jednoho z řidičů požádal, aby ho odvezl zpátky do hotelu.

John Van Wylie zůstal hezky dlouho bez hnutí, telefonní sluchátko sevřené v obrovské, silné dlani. Trochu zbledl, avšak ústa se mu náhle stáhla do ošklivé, kruté křivky. Položil sluchátko a vypnul záznamník.

"Zavolejte Andrewse," poručil stručně tvrdým hlasem.

Fellows se kvapem vytratil. Za pár minut vstoupil do místnosti Van Wylieho sekretář Merrill Andrews, vysoký, snědý, prohnáný Texasan ve sportovní košili a modrých džínách. Van Wylie zrovna mluvil se správou komunikací.

"Volali z hlavní pošty, pane Van Wylie," sdělovala mu dívka celá na větvi, že hovoří s jedním z nejbohatších mužů na světě. "Z veřejné budky."

Van Wylie poděkoval a zavěsil. Otočil se k Andrewsovi, který jej zvědavě sledoval.

"Právě jsem dostal telefonickou zprávu, že Zeldu unesli," pravil Van Wylie. "Zavolej ke kadeřníkovi a do Country Clubu. Zjisti, jestli tam Zeldy byla."

Když Van Wylie mřel k oknu, přešel Andrews k telefonu. Van Wylie s rukama zaklesnutými za zády zíral ven. Andrews hovořil rychle a věčně. Po chvíli řekl: "Slečna Zeldy se nedostavila ke kadeřníkovi, nikdo ji neviděl v klubu. Mám zavolat na federálku?"

"Ne," zavrčel Van Wylie. "Nikomu ani slovo. A teď padej! Musím trochu přemýšlet!"

Kapitola šestá

Riff stál na verandě Pustiny, mezi odolými rty cigaretu. Sledoval vůz, který se blížil po dlouhé, točité příjezdovce, a prst měl přilepený na spoušti Dermottovy automatické pistole, kterou si zastrčil do boční kapsy kožených kalhot.

Před chvílí bylo poledne. Dermottovy a jejich děťátko zamkl Riff v pracovně. Okna byla otevřená, ale jinudy utéci nemohli. Z místa, kde stál, Riff na okna dobře viděl a ani v nejmenším se nestrachoval, že by mohli uniknout. Pecka, kterou chlápek koupil, z něho vyrazila veškerou kuráž a z jeho ženy jakbysmet.

Přesto se Riff klepal jako osika. Zabil Vietnamce. Všecko je důsledek toho, říkal si v duchu, že z malé hry tak rychle přisedlal na vysokou. Nadával si, že toho skrčka tak silně praštil. Vazba jako Dermott by takovou ránu vydržela, ale trpaslík jako ten šikmooký ji neunesl. No co, už se stalo. Riff se rozhodl, že před Moem o Vietnamci ani nemukne. Za tu krátkou dobu, co se dal s Moem dohromady, pochopil, že ať si vypadá tenhle šibr, jak chce, je vlastně máslo. Kdyby zjistil, že Riff Vietnamce zabil, nejspíš by mu vytekly nervy.

Auto zastavilo několik metrů před ním. Řídil Moe. Chlata a unesená dívka seděly vzadu.

Riff vypustil širokým chřípím kouř a dívku si změřil. Byl zklaman. Doufal, že uvidí něco oslnivého, ale když dívka vystoupila z vozu, uviděl její rozkynuté boky. Oči se mu zúžily. Když scházel po schodech od verandy a schválně se ledabyly klátil, napadlo ho, že možná nemusí být nejhorší.

"V pohodě?" zeptal se starostlivě Moe, když vystupoval z vozu.

Riff vztyčil špinavý palec. "U mě není chyba...Au vás?"

"Taky." Tím Moe skončil. Pak se ohlédl k vozu. "Radši bych ho měl někam zašít. Kde je garáž?"

Riff mu ukázal. "Fůra místa."

Moe se vrátil do auta a odvezl je ke garáži. Riff se podíval na Chitu, stojící vedle Zeldy. Po vytáhl oběi a Chita přikývla. Riff potom sjel pohledem na Zeldu, která si jej zvědavě měřila. Teď už z ní strach spadl a byla uvolněná. Jak ji Moe ujistil, neměla důvod k obavám. Slo jen o to, jak dlouho potrvá, než otec zaplatí výkupné.

Nemytý chlap v ošoupaném obleku z černé kůže a se zjizveným obličejem ji přitahoval. Byl přesně ten typ rváče, jaký tak často viděla ve filmech - typ, který v ní dokázal zpěnit krev a přivolat erotické sny.

Riffovi neušlo, jak se jí do obličeje nahnul ruměncem a jak jí potměly oči. Věděl, že v ní zažehl jiskru.

Zakřenil se na ni.

"Já jsem Riff," pravil. "Jak se jmenuješ ty, kotě?"

"Zeldy Van Wylieová," řekla Zeldy. Ruměncem pomalu ustupoval. Na svůj věk se dokázala dobře ovládat. S tímhle by se to dalo pěkně roztočit, táhlo jí hlavou. Panebože! Takový kus chlapa! Jen kdyby byl kapku čistší! Ta ramena! Ty tlapy! "Taky v tom jedeš?"

"Jasně, kotě," potvrdil Riff a přejížděl ji pohledem. "Jedeme v tom všichni. Pojd' dál a buď jako doma." Houpavě se odvíjel o tři kroky blíž a majetnický ji vzal za paži. Když stál těsně u ní, ucítila Zeldy, jak páchne, a viděla špinu na krku, smutek za nehty a v krátce ostříhaných vlasech prach.

Odtáhla se od něho a s odporem nakrčila nos.

"Nesahej na mě!" odsekla. "Jdi pryč! Vždyť smrdíš!"

Riff se proměnil v solný sloup. Svaly v obličeji mu pod našedlou pletí pulsovaly jako vlnky rozčeřené vody.

Přimhouřil oči a ústa se mu změnila v bílou uzounkou čáru.

Jakmile Chita zachytila příznaky, vypálila: "Přestaň, Riffe, slyšíš! Přestaň!"

Náhlý výbuch divokého vzteku, který vzplál v Riffových přimhouřených očích, vyděsil Zeldu tak, že couvla.

Chita vyjekla: "Riffe, dej pokoj. Jde Moe!"

"Dobrá, kotě," řekl Riff s pohledem zabodnutým do Zeldy. "Nezapomenu, času máme spoustu... . Nezapomenu."

Dorazil k nim Moe. Usmoleným kapesníkem si otíral zpocený obličej.

"Co tady vyvádíte?" chtěl vědět. "Padejte dovnitř!"

Chita kývla na Zeldu a obě dívky vyšly po schodech do stavení.

Riff je sledoval. Očima přejížděl celou délku Zeldiných zad.

"Jak jsi naložil s Dermottovými?" zeptal se Moe.

Dokud dívky nezmizely z dohledu, Riff mlčel, teprve pak se otočil a podíval na Moea.

"Zamkl jsem je v pracovně. Chlápek začal trochu vyskakovat a já ho musel uzemnit. Teď už budou jak ovečky."

"A pes?"

"V klidu, pohřbil jsem ho."

"Sluha?"

Riff ukázal palcem k chatě pro služebnictvo.

"Ten je zamčený v boudě. Je strachy bez sebe. Nebudou s ním žádné oplétačky, nemůže ven."

"Měl bys teď radši spravit telefon," vyzval ho Moe. "Každou chvíli bude volat šéf."

Riff nesnášel, aby mu někdo poroučel. Hodil po Moeovi pohledem a pohodil širokými rameny.

"To nepůjde," řekl. "Přecvakl jsem dráty a není je čím spojit."

"Mrkni se do garáže," vybídl jej Moe netrpělivě. "Určitě tam kousek nějakého drátu najdeš. Linku musíme opravit. Mazej!" A sám zamířil ke schodům a do domu.

Riff se zamyšleně poškrábal na nose. Na hádanice bylo příliš brzy. Hodil rameny a lenivě se odklátil ke garáži.

Vic Dermott ležel na pohovce v pracovně a slyšel, jak před domem zastavil vůz. Hlava mu třesla a na pravé tváři ho pekelně páčila sedřená kůže. Přes čtyři hodiny byl již při vědomí, ale vzpomínal se jen velice pomalu. Carrie seděla vedle něho, držela jej za ruku a ustaraně jej sledovala. Neměli si mnoho co říci. Riffův úder byl jako rána z děla, Vicovi se div nerozskočil mozek, ale když teď zaslechl vůz, snažil se zvednout.

"Zůstaň v klidu ležet," řekla Carrie a vstala. Vyhlédla z okna a uviděla, jak Zelda s Chitou mluví s Riffem. Potom spatřila, jak do garáže zajíždí Moe. "Jsou tu tři další! Ach, Vicu! Co se to děje? Kdo jsou ti lidé?"

Vic zaťal zuby a opatrně se posadil. Pokoj mu chvíli tančil před

očima, ale pak se mu pohled přece jen zaostřil. Podíval se přes Carrii otevřeným oknem ven.

Riff si zrovna povídal se Zeldou. Vic si napřed prohlédl ji, a než mu oči přejely zpátky k Zeldě, změřil si Chitu.

"Není možná," zamumlal, zaclonil si rukou oči a pak se podíval znovu. Zelda s Chitou teď kráčely k domu. "To děvče... To nemůže být pravda."

Zmizely mu z dohledu a slyšel, jak vcházejí do obývacího. "Vypadá přesně jako dcera Van Wylieho." Vic si sáhl na tvář a cukl sebou. "Víš... ta, co se o ní říká, že patří k nejbohatším dívkám na světě. Zelda... Tak se jmenuje, ne?"

Carrie bez dechu odpověděla: "Samozřejmě! Věděla jsem, že ji odněkud znám." Upřela na Vica pohled. "Oni ji unesli!"

"Možná, a tohle místo si vybrali jako skrýš." Podal si houbičku ponořenou do mísy s ledovou vodou, vyždímal ji a přiložil si ji k líci. "Možná," pokračoval. "Je to nápad jak řemen. Koho by napadlo hledat je zrovna tady?"

"Přijíždí další auto!" zvolala Carrie. Ukázala z okna. Několik kilometrů od domu se na prašné cestě objevilo mračno prachu, které je vždycky heroldem návštěvy.

Vic se znovu opřel o polštář. Hlava mu začala třesit tak divoce, že mu náhle bylo všechno jedno. Pak začal natahovat junior a Carrie odpěchala k němu.

Nebyla jediná, kdo přijíždějící auto zaznamenal.

Riff se vřít do obývacího, kde seděly Zelda s Chitou. Moe si u baru míchal koktejl.

"Blíží se auták!" oznámil Riff. "Za pět minut je tady!"

Moe kvapem postavil sklenici a přešel k oknu. Zíral na blížící se mračno prachu a prsty nervózně přejížděl spoušť u osmatřicítky, kterou měl v pouzdru pod sakem. Moe mu pracoval na plné obrátky. Otočil se k Chitě. "Budeš hrát služku," řekl. "Jestli sem přijedou, půjdeš otevřít a řekneš, že Dermottovi nejsou doma. Kdyby nastaly potíže, jsme za tebou." Podíval se na Zeldu. "A ty zkus kvíknout a budeš litovat."

Riff se zakřenil.

"Ani nemukne, vid', kotě?" poctil Zeldu pohledem.

Napřed mu pohled vrátila, ale pak se pohrdlivě odvrátila.

"Stojíš za hřích," zašklebil se Riff. "Počkej, kotě, co tě čeká, já ti..."

"Drž zobák!" vyštěkl Moe. "Dej bacha na Dermottovy! Ať koukají kušovat; já zůstanu tady."

Riff po něm střelil pohledem, poťouchle se zašklebil, přešel chodbu, odemkl dveře do pracovny a zmizel.

Chita, která se dívala z okna, poznamenala: "Je to dodávka spojů, mechanici jedou opravit telefon."

Moe tiše zaklel.

"Prověřuji linku. Až kápnou na to, že je přestřižená..."

"Ale, jděte se bodnout," odsekla Chita. "Já to s nimi vyřídím."

Když dodávka se žebříkem na střeše a dvěma mladými mechaniky v kabině zastavila před domem, přepochodovala Chita chodbu a otevřela hlavní dveře.

Když Kramer procházel zaplněnou halou v hotelu Lake Arrowhead, dveřník mu zasalutoval.

"Vůz je připraven, pane," oznámil. "Říkal jste, že jej chcete jen na dva dny, že ano?"

"Ano," prohlásil Kramer a vsunul do dveřnickovy nastavené dlaně pětidolarovku. "Kdybych auto potřeboval déle, dám vám vědět."

"Vůz máte k dispozici, jak dlouho budete potřebovat," řekl dveřník, když se Kramer soukal za volant.

Kramer vrátnému kývl, zařadil rychlost a zamířil do Pitt City.

Pár minut po třetí, kdy odpolední slunce pražilo jak divě, zdolával Kramer prašnou cestu k Pustině. Zastavil u brány, vystoupil, otevřel vrata, projel autem dovnitř, vystoupil a bránu zase zavřel.

Pot se z něho jen řinul a cítil, že píchání na levé straně se mu vrátilo. Když projížděl po točité cestě, která vedla k

domu, cítil, jak ho sebedůvěra opouští. Stárneš, říkal si, co když se po všech těch letech v branži najednou octneš ve věžeňské cele! Bolest u srdce se ohlásila silněji a Kramer si k hrudi přitiskl velikou, macatou ruku. Jenomže teď už není návratu. Spoléhá na Moea. Plán je dokonalý. Nemůže se zvrtnout.

Když zastavil před vchodem do Pustiny, spatřil, jak se Riff s nohama opřenýma o zábradlí na verandě pohupuje v bambusovém křesle. Když Kramer vystoupil z auta, Riff se zvedl.

Kramer ostře nařídil: "Odklid' ten křáp z dohledu. Kde je Moe?"

Riff si jej přivřenýma očima zkoumavě měřil. Píchl palcem ke vchodovým dveřím, lině se odklátil kolem zábradlí na verandě, vlezl do auta a odjel s ním ke garáži.

Když Kramer vystupoval po schodech, vstupní dveře se otevřely a do slunečního žáru vyšel Moe.

Oba muži se zastavili a vyměnili si pohled.

"No?" vybafl tázavě Kramer.

"Všechno v lati," řekl Moe. "Holka je tady. S Dermottovými šlo všechno jako po másle. Objevili se tu mechanici, protože Riff pře-cvakl dráty, ale Chita to s nimi vyřídila. Spokojeně odjeli, takže jsme za vodou."

Kramer se zhluboka nadechl. S úlevou se doširoka usmál, až vycenil zašlé zuby.

"Když chceš něco bezchybně naplánovat, přijď za mnou, co?" Vešel do domu. "Kde je Dermott? Chci s ním mluvit."

Moe ho zavedl ke dveřím do pracovny.

"Je tam i jeho žena." Když se Kramer pohnul ke dveřím, Moe jej zadržel. "Jíme... jenom chvíličku, trochu jsme to s ním pře-pískli. Riff ho musel praštit."

Kramer zabrzdil. Otočil se k Moeovi a syslovitý obličej mu téměř zrudl.

"Praštit? Jak to krucinál myslíš?"

Moe nejistě přešlápl.

"Viš, ten chlápek ze sebe zkoušel dělat hrdinu. Riff ho musel umravnit."

Kramer si popostrčil stetson na hlavě a oťel si upocený obličej.

"Kolik škody nadělal?"

"Dermott už je v pořádku, jenomže Riff se s nikým nemazlí."

Kramer zavrčel, zamířil ke dveřím do pracovny, zmáčkl kliku a vstoupil do velkého, prostorného pokoje.

Víc a Carrie seděli na pohovce vedle sebe. Když Víc spatřil postaršího hromotluka, pomalu vstal.

"Musím se vám omluvit, pane Dermotte," začal Kramer srdečným a bodrým hlasem obchodníka. "Slyšel jsem, že jeden z mých hochů trochu ztratil nervy." Zapíchl oči do modře zbarvené podlitiny, která se táhla Vícovi na tváři. "Odpusťte."

"Kdo jste?" zeptal se Víc. "A kdo jsou všichni ti šmejdi, co se roztahují u mne v domě?"

Kramer popošel dál do místnosti a posadil se. Kývnutím pozdravil Carrii, která na něm visela pohledem.

"Klaním se, paní Dermottová. Je mi všechno líto, ale nebylo vyhnutí." Podíval se na Víca. "Pane Dermotte, máte smůlu, že jste si tenhle dům pronajal. Doufám, že budete spolupracovat. Když se posadíte, vyličím vám přesně, o co jde, a vy se pak můžete sám rozhodnout, jestli se mnou chcete spolupracovat nebo ne."

Víc si vyměnil s Carrii pohled, potom potlačil zuřivost a posadil se. Vzal si cigaretu a s očima neustále upřenýma na tlustého, rudolícího muže si zapálil.

"Jen pokračujte. Jsem žádostiv vysvětlení."

"Měl jsem to štěstí, že se mi podařilo unést jednu z nejbohatších dívek na světě," prohlásil Kramer s obličejem rozzářeným jako měsíček. "Počítám, že tatíček za ni vysolí čtyři miliony dolarů. Pro sjednání výkupného a jako dokonalá skrýš, kde dívku zatím schovat, mi toto místo připadalo úplně ideální. Snažím se být co nejstručnější, pane Dermotte. Vybral jsem si vás jako prostředníka, který s otcem dívky promluví a přesvědčí ho, aby souhlasil, že nám bez velkých orací zaplatí. Vy také vyzvednete peníze a přinesete mi je."

Víc ztuhl. Už už se pokoušel něco říci, avšak jakmile uviděl, jak se Kramerova zlověstná očka zabodávají do Carrie, slova spolkl.

Kramer po chvíli pokračoval: "Jak jsem vyrozuměl, máte děťátko... kloučka." Hodil pohledem na druhý konec místnosti, kde spinkal junior. "Mám škvřnata moc rád, poslední, co bych si přál, je ublížit dětem - chápete, co chci říct."

Carrie vzala Víca za ruku. Dlaň měla suchou, rozpálenou.

"Myslím, že ano... Když neudělám, co na mně žádáte," řekl Víc bez obalu, "přitlačíte mne dítětem... Tak jste to myslel, ne?"

Kramer se široce usmál.

"Jedna báseň jednat s člověkem jako vy, pane Dermotte. Dokonale vám to pálí. Jste chytrý a rozumný. Tenhle kluk, myslím Riffa, je nebezpečný a trochu paličatý. Obávám se, že si vás trochu podal." Nastala výhružná odmlka, potom Kramer pokračoval: "Je mu úplně fuk, koho praští: muže, ženu nebo i dítě."

Víc si přivolal Riffův obraz. Debil, vytažený ze stoky, který je schopen všeho. Jediné, na co teď musí Víc myslet, je, aby se nic nestalo Carrii a malému.

"Jestliže usoudím, že se mi podaří přesvědčit Van Wylieho, aby zaplatil, zkusím to," řekl vyrovnaně.

Kramer přivřel oči.

"Kde padlo jaké slovo o Van Wyliem?" zavrčel výhružně.

"Poznal jsem to děvče," odsekl Víc podrážděně. "Zná ji spousta lidí. Co mám podle vás udělat?"

"Ne, Vicu!" zasáhla Carrie. "Nesmíš..."

Víc k ní otočil hlavu. Rozhodný výraz v jeho očích ji přiměl okamžitě zmlknout. Víc se otočil zpátky ke Kramerovi, který se snažil pohodlněji zavrtat do křesla.

"Bude to pro vás úplná hračka," prohlásil Kramer. "Jediné, co musíte udělat, je promluvit s Van Wylie a přesvědčit

ho, že když nezaplatí, už nikdy dceru neuvidí. Podle mého soudu nebude problém ho přesvědčit. Chci, aby vám dal deset ověřených šeků, každý na čtyři sta tisíc dolarů. Jakmile na nich bude podpis s takovým finančním zázemím, jako má Van Wylie, bude úplná hračka vybrat částky v hotovosti. A tenhle úkol připadne vám, pane Dermotte. Obejdete banky a dáte si šeky proplatit. Dám vám seznam bankovních domů: jsou hezky rozložené a nebudete mít nejmenší potíže. Potom předáte peníze mně. Já vzápětí propustím slečnu Van Wylieovou a vy budete moci dál volně pokračovat na své hře." Ušklíbl se. "Žádná šaráda, že ne?"

"Myslím, že ne," odpověděl Vic tiše.

Kramer si ho dlouhou dobu měřil, pak mu obličej ztvrdl v ošklivou masku.

"Jestli se vám nepovede přesvědčit Van Wylieho, že musí zaplatit, že se nesmí obrátit na policii, že jakmile se pokusí nějak nás přechytračit, jaktěživo dceru neuvidí, potom se vaše žena i mimino ocitnou až po krk v maléru. Chci, abyste to chápal. Peníze pro mne hrají velkou roli. Potřebuju je. Jsem v situaci, kdy si nějaký útlocit nemůžu dovolit. Ujišťuju vás, že jestli celá záležitost vybuchne buď vaší vinou, nebo proto, že se Van Wylie začne stavět na zadní, první osoby, které to odnesou, budou vaše žena a dítě." Kramer se předklonil, oči měl krhavé a jako kus ledu. "Chci, abyste si představil, jak by takový grázl jako Riff mohl naložit s vaším škvrně-tem. Moc rád se vybije na někom, kdo mu nemůže odporovat. Máte představivost. Měl byste vědět, na co narážím. Ujišťuju vás, že jestli náš plán nevyjde, já jednoduše vezmu roha a nechám vás všechny Riffovi. Dejte si tedy velký pozor, pane Dermotte. Jasně?" Vstal. "Nechám tu vás dva spolu, abyste si mohli všechno probrat. Počítám, že zítra ráno se vydáte za Van Wyliem. Vyzvednout peníze vám bude trvat čtyři dny. Pak se sem vrátíte. Když všechno vyjde, v životě už nás neuvidíte. Když nastanou potíže..." pokrčil rameny a zamířil ke dveřím.

Vic ho zarazil: "Počkejte. Co se stalo mému sluhovi?"

Kramer s rukou na klíce zůstal stát.

"Nic se mu nestalo. Je v pořádku."

"Nevěřím," prohlásil Vic a rovněž se zvedl. "V jeho ložnici je krev... Zmizel."

Kramerovi ztuhl obličej. Otevřel dveře.

"Riffel!" zaburácel celým domem hluboký, zvučný hlas.

Chvilí trvalo, nežli se Riff přiloudal do pracovny. Podíval se na Kramer a.

"Potřebujete mě?"

"Ten Vietnamec. Co je s ním?" chtěl vědět Kramer.

Riff ukázal palcem k chatě pro služebnictvo. "Je tam," řekl.

"Lže!" vykřikl Vic. "Není tam!"

Riff se na něj nenávistně zašklebil.

"Ta jedna do držky ti nestačila, schouro?"

"Drž zobák!" vyštěkl Kramer a vyšel z místnosti. Riff si ještě dlouhou chvíli Vica měřil, potom vyšel za Kramerem. Na chodbě se Kramer zeptal: "Co se tomu Vietnamci stalo?"

"Začal vyvádět," prohodil Riff bezstarostně. "Musel jsem mu jednu vrazit. Trochu mu tekla krev, ale teď už je okay."

Kramer zavrčel. Měl plnou hlavu jiných věcí, než aby se staral o vietnamského sluhu.

Z obývacího vyšel Moe a Kramer na něj kývl.

"Zůstanu přes noc. Najde se pro mne pokoj, ne?"

"Jasně," řekl Moe. "Mista habaděj."

"Kde je ta Van Wylieho holka?"

"Dohlíží na ni Chita."

"Nemůže prásknout do bot?"

"K hlavní silnici je to pětadvacet kilometrů. Nemá šanci. Tohle je dokonalá zašívárna."

Když oba muži ještě stále v hovoru zapadli do obývacího, odloudal se Riff na verandu a sedl si. Tupě zíral na bod vzdálený necelých sto metrů od místa, kde seděl, tam, kde pohlíbil Di-Longa.

Craneovi se od únosu poprvé sešli a byli sami až po půlnoci.

Riff se rozvaloval na bambusovém křesle na druhém konci verandy, odkud měl dokonalý přehled na okna obou pokojů, kde spali Dermottovi a Zelda.

Ze stínu se vynořila Chita. Přešla k němu, sedla si mu u nohou na zem a vzala si cigaretu, kterou jí podával.

"Co s tebou cvičíš?" prohodila, když nakláněla hlavu, aby si od plamínku zápalky, kterou jí škrtl, připálila. "Ta holka?"

"Myslíš, že mě vytáčí?"

"Ano... Myslím, že asi jo."

"Nejančí! Mě jaktěživo žádná sukně nevytočila."

Dlouho panovalo ticho, oba jen kouřili. Protože věděla, že něco nehraje, Chita vyčkávala. Bratr odjakživa chodil kolem svých trampot jako kolem horké kaše. Nikdy se nepokoušela na něj tlačit, když se však mlčení táhlo téměř deset minut, ozvala se: "Myslím, že zkusím hádat. Žere tě Zegetti, vid'?"

"Jo." Riff zaváhal, ale když se Chita začala zvedat, pokračoval: "Ten šikmooký..."

Teď to přijde, pomyslela si Chita a usadila se znovu na podlaze.

"Neměli bychom mu donést něco k jídlu?" zeptala se. "Úplně jsem na něj zapomněla. Určitě má hlad."

"Myslíš? Podle mě ne." Riff si špinavým prstem uvolnil límeček u košile. "Je mrtvý."

Chita vydešeně lapla po dechu. Zůstala jako socha, s očima upřenými na bratra, který si zamračeně prohlížel hořící konec cigarety. Odcvrkl oharek přes zábradlí a okamžitě si zapálil další.

"Mrtvý? Co se stalo?"

"Chtěl začít řvát. Vůbec jsem ho nečekal. Praštil jsem ho moc tvrdě," vysvětloval Riff podmračeně. "Měl jsem na ruce řetěz, ksicht mu rupnul, jako když upustíš vajíčko."

Chita si o sukni otřela zpoceně dlaně. Bystrý, živočišný rozum jí okamžitě napověděl, že teď jsou vážně v průšvihů. Zklidnila hlas a zeptala se: "Co jsi s ním provedl?"

"Tam venku jsem ho zahrabal," ukázal Riff k písečným dunám.

"Jestli praskne, že je po smrti," pravila Chita pomalu, "nedokáže už Kramer držet poldy bokem."

"Myslíš, že jsem trouba?" zavrčel Riff. "Dávno mě to napadlo. Povídám ti, nebyla to má vina! Prostě jsem ho praštil trochu víc."

Chita se dlouhou dobu snažila potlačit vzrůstající paniku. Únos! Teď vražda!

"Budeš muset do chaty každý den donést něco k jídlu," prohlásila nakonec. "Zegettimu bys mohl nakukat, že tebe ten trpaslík viděl a není třeba, aby viděl někoho dalšího, jeho nebo mne. Čím méně lidí uvidí, tím budeme všichni bezpečnější. Na tohle Zegetti skočí. A získáme aspoň pár dní; pak uvidíme, jak se věci vyvrbí dál."

Riff uvažoval. Návrh mu připadal rozumný. Přikývl.

"Jenomže nevím, jak se z toho vymotáme na konec," podotkl. "Ten moula je mrtvý a já ho zabil."

"Nechám si všechno projít hlavou," řekla Chita. "Možná se nám podaří svalit vraždu na Zegettiho. Policajti ho znají. Nás ne."

"Ale jdi do háje!" zavrčel Riff. "Poznají, kdy vypustil duši. Moe přijel teprve nějakých deset hodin poté, co já toho skrčka praštil. Poldové nejsou na hlavu."

"Nechám si všechno projít hlavou," zopakovala Chita, odmlčela se a potom dodala: "Riffe... nech tu holku na pokoji."

Riff si ji změřil, v přivřených očích mu zajiskřilo.

"Myslím na její blaho," řekl zuřivě. "A ty se mnou takhle nemluv! Nebudeš mi poroučet. Chystám se jí načechrat sukně a načechrám jí je, že na to hned tak nezapomene!"

Chita vstala.

"Sáhni na ni a budeš litovat," prohlásila. "Měl bys radši používat hlavu. Už teď jsme v pořádné kaši, ale když si s ní nic nezač-neš, ještě pořád z ní můžeme ven. Copak nechápeš... že už jsme v průšvihů až po uši?" Pro oba sourozence bylo typické, že na sebe brali odpovědnost i za chyby druhého. "Vyžeň si ji z palice. Kdo vůbec je? Má jenom pěkně tlustý zadek... nic víc. Začni spíš myslet na toho žlutého skrčka. Já chci odsud vypadnout s deseti tisíci dolarů, které budu moct rozházet!"

Odkráčela a nechala Riffa dál zamračeně hledět na měsícem zalitou poušť.

Víc a Carrie leželi vedle sebe v ložnici na jedné posteli. Carrie chtěla být manželovi co nejbliž. Kolébku, kde klidně spal junior, si přitáhli tak, aby na ni z postele dosáhli.

Ani jeden z nich nemohl spát. Carrie spustila znovu na téma, které už dávno mnohokrát, mnohokrát prohodvořili.

"Nemůžeš to udělat, Vicu," pravila. "Nemůžeš jim posloužit jako vyjednávač, to přece chápeš, nebo ne?"

Víc se netrpělivě ošil.

"Mně na Van Wyliem vůbec nezáleží," řekl a přitáhl si Carrii těsněji k sobě. "Musím všechno provést kvůli nám. Ten chlap nemluvil do větru, Carrie. Dám krk, že Di-Long je po smrti."

Carrie ztuhla.

"Ach, ne!"

"Pokud není zrovna mrtev, určitě je ošklivě zraněný. Tu krev, co jsem měl na botě, jsem nabral u něj v chatě. Ten grázl umí praštit!" Dotkl se rozbolavělé tváře. "Jestli praštil Di-Longa..."

"Dost, Vicu!"

"Tihle lidi se s nikým nemazlí. Nevím, kdo je ten tlust'och, ale viděla jsi sama, že je stejně velký grázl jako ten mladý. Když neudělám, co mi poručil, nasadí tebe a juniora. Co říká, myslí k smrti vážně. Musím jeho rozkaz splnit."

"Ale Vicu, přece mne tu s nimi nenecháš samotnou," přeskočil Carrii najednou hlas.

"Nestojí o žádné potíže," odpověděl Víc tiše. "Chtějí jenom peníze. Neublíží ti... dokud já je nepodrazím a seženu jim prachy. Vsadím krk."

"Chtěla bych si být také tak jistá. Chceš vážně říct, že ráno odejdeš a mne tu s tou odpornou cháskou necháš?"

Víc se zhluboka, pomalu nadechl. "Jestli nemáš nějaký jiný nápad, přesně to budu muset udělat, Carrie."

"Nápad? Jak to myslíš?"

"Co jiného bych měl podle tebe udělat?"

"Pořád ti to říkám, zůstaň tady se mnou a s juniorem přece!"

"Ty chceš, abych tomu chlapovi řekl, že nehodlám jeho požadavky splnit?" zeptal se Víc tiše.

A byli zase tam, kde začali. Přetřásali problém znovu a znovu. Víc naprosto chápal, jak Carrii je, když má s těmi grázly zůstat sama, avšak bylo mu jasné, že mají-li ona i junior zůstat v bezpečí, není jiné východisko.

"Musím to udělat, miláčku," řekl.

Carrie zavřela oči. Přitulila se k němu blíž a pevně stiskla víčka, aby potlačily slzy, které se jí vehnaly do očí.

Moe Zegetti ležel na pohodlné posteli v jedné ložnici pro hosty. Přestože už celá léta se mu neleželo tak pohodlně, necítil se spokojený. Myslel na matku. Neviděl ji už více než čtrnáct dnů. Od té doby, co odletěl z Friska, neměl žádné zprávy. Věděl, že matka je těžce nemocná, avšak pevně věřil, že má tuhý kořínek. Stačí spláchnout tuhle práci a Moe bude mít čtvrt milionu dolarů! Tvrdí to Velký Jim, a když Velký Jim něco slíbí, také to splní. S takovou kupou peněz může mít matka smrt na jazyku, on jí dokáže pomoc obstarat.

Jenomže zatím peníze nemá. V hlavě mu vrtal policista, který měřil rychlost jízdy. Také mu dělal starosti Riff Crane. Ten kluk je zloduch... opravdový zloduch. Moeovi se nelíbí, jak pošilhává po té Van Wylieovic holce. Mezi těmi dvěma se schyluje k maléru - na to může vzít jed. A Riff má Dermottovu zbraň. To je také malér. Holomkovi s Riffovou povahou by se jaktěživo neměla dostat bouchačka do ruky.

V pokoji vedle Moea ležela Zelda. Byla vzhůru. Uvažovala, co asi právě v tuto chvíli dělá otec. Protáhla si pod příkrývkou dlouhé nohy a usmála se do stínů vy kroužených měsícem. Určitě rodí ježky s bodlinami proti srsti, pomyslela si. Ani chvíli nepochybovala, že otec zaplatí a že zaplatí obratem. Po pravdě je skoro škoda, že všechno se odbude dřív, než ona si pořádně užije. Od prvního leknutí, kdy jí to děvče nacákalo na dveře jaguáru kyselinu a kůže se začala Zeldě doslova před očima rozpadat a ona se vyděsila, šok pominul a Zelda si uvědomila, že jí nic nehrozí, a celá situace ji začala bavit a vzrušovat. Konečně, co jí tu chybí? Nic. Na pokoj, v jakém spí, by si nikdo nemohl stěžovat. A navíc je tu ten chlap se zjizvenou tváří. Sotva na něj Zelda pomyslela, projel jí celým tělem horký příval krve. Je zvíře, ale jaké zvíře!

Schovala ruce pod příkrývku a zavřela oči. V duchu měla před očima stále Riffův obraz. Začala trhaně a těžce dýchat, brzy se celá chvěla, nohy pevně stisknuté. Později se uklidnila a usnula.

Kapitola sedmá

Kramer seděl v hluboké lenošce a okusoval doutník. Moe Zegetti stál za ním. Naproti seděl v další klubovce Vic Dermott.

Vic měl ze svého místa dokonalý výhled na zahrádku a garáž. Vrata od garáže byla otevřená, ve Vicově cadillaku se vrtal Riff. Zapalovací svíčky už měl na místě, nyní přemontovával poznávací značky a nasazoval místo nich nové, co přinesl Kramer.

Bylo několik minut po deváté.

Kramer pravil: "U Van Wylieho budete asi v jedenáct. Víte, co máte říct? Musíte jej přesvědčit, že když v klidu nezaplatí, jaktěživo už dceru neuvidí. Myslím to vážně. Jakmile se něco zvrtně, doporučím se a přenechám vás všechny Craneovým. Rozumíte?"

"Rozumím," přisvědčil Vic.

"Bude se snažit zjistit, kdo jste," pokračoval Kramer. "Jestliže na to kápne a vypátrá vás tady, dojde k masakru." Předklonil se a namířil na Vica tlustý prst. "Craneovi se nevzdávají, zabijí vaši ženu, dítě i tu Van Wylieho holku a budou bojovat až do úplného konce."

Vic mlčel.

"Je tedy na vás, abyste Van Wylieho přesvědčil, že vám musí šeky dát. Jakmile je budete mít v hrsti, pojedete do San Bernardina. Dojdete do banky Chase National a vyberete v hotovosti první šek. Pak pojedete dál do Los Angeles a v bance Merchant Fidelity vyberete druhý. Na noc se ubytujete v hotelu Mount Crescent. Zajistil jsem vám tam pokoj na jméno Jack Howard. V jedenáct vám zavolám. Když půjde všechno hladce, vypravíte se do banky Chase National v Los Angeles a tam vyinkasujete třetí šek. Potom pojedete podél pobřeží a vyberete další šeky podle seznamu, který jsem vám dal. Poslední zastávka bude ve Frisku. Já na vás budu čekat v hotelu Rose Arms. Předáte mi peníze a budete volný. Můžete se vrátit sem. V té době už bude slečna Van Wylieová propuštěna a mí lidé budou taky pryč. Od té chvíle ani nemuknete a nic nepodniknete. Pro vás se nikdy nic nestalo. Jakmile začnete chytračit a napadne vás, že byste nás mohli shodit poldům, jednoho dne u vás před barákem někdo zastaví a vás, vaši ženu i mimino totálně zlikviduje. To vám slibuju. Jasně?"

"Ano, chápu," přitakal Vic pokorně.

"To bychom tedy měli... Abyste neříkal, že jsem vás nevaroval." Kramer vstal. "Auto je připraveno, čas vyrazit."

Vic se také zvedl.

"Má žena se tu bojí zůstat sama. Kde mám záruku, že v době, kdy já budu pryč a vy tu také nebudete, se jí nic nestane?"

"Milý kamaráde," pravil Kramer a sladce se usmál, "nemějte nejmenších obav. Je tady on." Mávl směrem k Moeovi. "Dvojčata jsou možná trochu divoká, ale náš přítel je dokáže srovnat. Do té doby, dokud budete dělat, co máte nařízeno, a paní Dermottová se nepokusí vzít do zaječích, rozhodně ani jí, ani vašemu dítěti žádné nebezpečí nehrozí."

Vicovi nezbylo, než souhlasit.

Tašku měl zabalenou a byl připraven. Trochu se bál, když se měl jít s Carrií rozloučit, avšak když vstoupil do ložnice, zastihl ji klidnou a Carrie se dokonce přinutila usmát.

"Všechno je v pořádku, Vicu," řekla a objala ho. "Už nemám strach, vím, že nic jiného udělat nemůžeš, neboj se o mne. Já si poradím."

"Vrátím se, jak nejrychleji to zvládnou," prohlásil Vic a polaskal ji. "Všechno vyjde a až do konce života si budeme mít o čem vyprávět."

Ve dveřích se objevil Kramer. "Připraven, pane Dermotte?"

Vic políbil synka, políbil Carrii, dlouze a upřímně se na ni podíval, pak se odtrhl, zvedl tašku a zamířil za Kramerem ke vstupním dveřím. Carrie zvedla miminko z kolébky, posadila se na postel a vyplašeně, se sevřeným srdcem přimkla dítě k sobě.

Na silnici směřující k Arrowhead Lake Kramer, který jel v pronajatém voze za Vicovým cadillakem, zmáčkl klakson, zamával a potom odbočil na vedlejší silnici vedoucí k hotelu, kde bydlel. Vic ve zpětném zrcátku viděl, jak se vzdaluje, a sám pokračoval až k místu, kde musel odbočit z hlavní a zamířit k sídlu Van Wylieho.

Po deseti minutách zastavil u elektricky zajištěných vrat, vystoupil z vozu a přešel k telefonnímu aparátu. Mužský

hlas se mu ozval ve chvíli, kdy zvedl sluchátko.

"Je tu návštěva pro pana Van Wylieho," oznámil Vic. "Očekává mne, návštěva souvisí se slečnou Van Wylieovou."

"Jedte rovnou nahoru," vyzval ho muž stručně.

Ve chvíli, kdy Vic zavěšoval, slyšel, jak něco cvaklo, a viděl, jak se brána otevírá. Nastoupil do auta a zdolával točitou příjezdovou cestu, až se dostal k hlavnímu vchodu do prostorné vily.

Nad schody na něj čekal Merrill Andrews. Když Vic stoupal po schodišti, oba se navzájem měřili. Andrewse vyvedlo z míry, že vidí muže jako Vic - čekal halamu. Nejenže se divil, navíc ho mátló nejasné pomyšlení, že tohoto muže již někde viděl.

"Jdu za panem Van Wyliem," pravil Vic.

"Tudy," řekl Andrews a vykročil velkou halou a přes místnost plnou knih až na vydlážděnou terasu, kde čekal John Van Wylie.

Když Vic vyšel do prudkého slunečního záru, Van Wylie v bílé košili, v černých rajtkách a naleštěných jezdeckých holínkách se k němu otočil. Jedním mávnutím propustil Andrewse, pak přešel k zahradnímu stolku, vytáhl si z krabice doutník, a ještě než řekl: "Nuže, kdo jste a co chcete?" zapálil si.

"Jsem s vámi, pane Van Wylie," pronesl Vic tiše, "na jedné lodi. Osoby, které jak vy, tak já milujeme, se ocitly v nebezpečí. Má žena a dítě jsou v rukou lidí, kteří unesli vaši dceru. Jejich osud mi leží na srdci víc než osud vaší dcery."

Van Wylie si Vica dlouze prohlížel, potom pokynul k proutěnému křesílku. "Posaďte se... a povídejte. Poslouchám."

"Tahle parta si mě vybrala, abych vás přesvědčil, že byste se měl zříci čtyř milionů dolarů," začal vyprávět Vic a sedl si. "Včera mne přepadli v domě a měli s sebou i vaši dceru. Jestliže od vás peníze nezískám, mají v úmyslu zavraždit vaši dceru, mou ženu i dítě. Tito lidé nemluví do větru, já je viděl... vy ne. Patří k nim mladý grázl, který se před žádnou krutostí nezastaví. Mám dojem, že už zavraždil mého sluhu."

"Kde máte dům?" zeptal se Van Wylie.

"Byl jsem varován, že jakmile vám sdělím, kdo jsem a kde bydlím, pomstí se na ženě a na dítěti," prohlásil Vic. "Nejde o planou hrozbu, nemohu vám o sobě říct vůbec nic. Mohu vám pouze sdělit, že pokud chcete svou dceru živou a zdravou dostat zpátky, musíte mi předat deset ověřených, podepsaných šeků po čtyřech stech tisících dolarů."

Van Wylie se k Vicovi otočil zády a přešel na konec terasy. Dým z doutníku vypouštěl chřípím. Vic čekal. Po chvíli se Van Wylie otočil a vrátil.

"Nemýlím se, když předpokládám, že si plně uvědomujete roli spolupachatele těžkého zločinu?" Naklonil se k Vicovi a ostře na něj hleděl. "Jakmile bude po všem a do případu se vloží policie, můžete skončit v plynové komoře."

"Pro mne za mne skončím třeba uprostřed Tichého oceánu," odpověděl Vic tiše. "Záleží mi jenom na tom, abych zachránil ženu a dítě."

Van Wylie teď upřeně sledoval živou ránu na Vicově líci.

"Jak jste k tomu přišel?" chtěl vědět.

"Dílo toho mladého grázla, o němž jsem vám vyprávěl," pravil Vic. "Omotá si kolem pěsti řetěz od kola a pak vás praští... nemazlí se."

Van Wylie znechuceně vytáhl doutník z úst a zahodil jej do popelníku.

"Tenhle grázl," pokračoval Vic, "je schopen ozbrojenou pěsti rozmáčknot obličej mého dítěte, mé ženy anebo vaši dcery. Máte spoustu peněz. Dejme se tedy do toho. Deset ověřených šeků vždy na čtyři sta tisíc dolarů. Kromě pýchy nevidím jiný důvod, proč byste měl váhat. Jestliže ten grázl vaši dceru jen jednou takhle pohladí, moc jí z tvářičky nezůstane. Nemluvím naplano, pane Van Wylie, předkládám pouze holá fakta."

"Kde mám jistotu, že když vám ty peníze dám, dostanu dceru zpátky?" zeptal se Van Wylie, opřel se hřmotnými tlapami o stůl, naklonil se a probodl Vica pohledem.

"Nikde - stejně jako já nevím, jestli - až se vrátím - nenajdu ženu a synka mrtvé," řekl Vic. "Ale tak to je. Máte spoustu peněz. Chcete-li vsadit na možnost, že dceru získáte zpátky, je to jediná odpověď."

"Takovou odpověď neberu," opáčil Van Wylie a sedl si do proutěného křesílka proti Vicovi. "Můžu vám dát peníze, ale pořád nevím, co kupuju."

Vic se netrpělivě zavrtěl. Neřekl nic.

Po chvíli promluvil Van Wylie: "Viděl jste dceru? Je v pořádku?"

"Ano, viděl jsem ji, a pokud vím, právě teď je zcela v pořádku."

"Povězte mi něco o těch lidech, co ji unesli. Kolik jich je?"

"Mým úkolem je pouze vás přesvědčit, abyste mi dal peníze na výkupné," prohlásil Vic. "Byl jsem varován, abych se zdržel jakékoli informace. Vy se musíte pouze rozhodnout, zda chcete zaplatit, či zda hodláte ponechat dceru v jejich rukou. To je vše."

Van Wylie na Vica upřeně hleděl, zkoumal jej tvrdým pohledem, potom přikývl a vstal. Řekl: "Počkejte tady, všechno zařídím."

Rychle přešel terasu a zamířil do pracovny, kde čekal Andrews.

Van Wylie mu nařídil, co má udělat, a Andrews se vrhl k telefonu. Zavolal řediteli banky California and Merchant. Ředitel byl poněkud vyveden z míry, avšak prohlásil, že ověřené šeky budou do hodiny připraveny.

"Tenhle chlapík k nim nepatří," poznamenal Van Wylie, když Andrews zavěšoval sluchátko. "Použili ho jako prostředníka... Mazaná. Má ženu a dítě. Nastěhovali se do jeho domu i se Zeldou. Jeho úkolem je vyzvednout peníze. Kdyby se něco nevyvedlo, jeho rodina to odskáče."

"Já už ho viděl," podotkl Andrews. "Snažím se vzpomenout, kdo to je... nějaká osobnost. Mám dojem, že má něco společného s divadlem."

Van Wylie seděl na kraji stolu. Malá očka zabodával do Andrewse tvrdým pohledem.

"Podali si ho. Viděl jsi ten trhanec, co má na tváři? Tihle pacholci nejsou z másla." Naklonil se. "Kdes ho předtím viděl?"

"Nevím," pravil Andrews. "Ale někde určitě. Jeho fotka se musela objevit v novinách."

"To nám hodně pomůže, co?" zavrčel Van Wylie. "Přemýšlej! Chci vědět, kdo to je!"

Andrews přešel k oknu a zahleděl se ven. Kde jen toho chlapíka předtím viděl? Proč si ho spojuje s divadlem? Je to herec? Ještě stál u okna a přehrabával se v paměti, když si Van Wylie netrpělivě odfrkl a zamířil zpátky tam, kde čekal Vic.

Moe sebou šil jako blecha na rozpálených kamnech. Nedokázal se uvolnit; nedokázal se soustředit; mohl myslet jenom na matku. Jak se jí vede? Neustále se ptal... Je jí lépe? Umírá? Co chvíli mu toužebný pohled zaletěl k telefonu a Moea všechno hnalo zvednout sluchátko a zavolat do nemocnice, ale věděl, že takový telefonát by mohl odstartovat zkázu. Kdyby náhodou Van Wylie zvedl federálku a policie by zjistila, že Moe volá z Pustiny, šance na čtvrt milionu dolarů by vyletěla komínem.

Jenomže on musí znát pravdu!

Zelda byla s Carrií a mimínkem v pokoji. Slyšel je hovořit. Craneovi se povalovali na sluníčku, popíjeli coca-colu a prohlíželi si comicsy, které Riff v domě našel. Zdálo se, že je všechno v naprostém klidu. Moe bojoval s pokušením. Věděl, že překročí Kraerovy rozkazy, ale musí se dostat k telefonu, aby mohl zavolat do špitálu a zjistit, jak se máme daří. Nemůže jenom čekat a doufat. Musí znát pravdu!

Nejbližší telefonní budka je třicet kilometrů odtud v Boston Creeku. Když pojede na plný plyn, mohl by cestu i s návratem zvládnout za hodinku nebo jen o málo víc. Co by se za tu chvíli mohlo přihodit? Upocený, nervózní a roztřesený vstal. Musí vyrazit!

Když Moe vyšel z domu a zamířil k nim, Craneovi zvedli hlavu.

Moe došel až k nim a oznámil: "Musím zařídit nějakou prkotinu. Hned jsem zpátky. Vy dva se odsud nehněte. Nic se nesemele. Dohlídněte jenom, aby ty dvě krůty zůstaly tam, kde jsou." Mrkl na hodinky. "Za hodinu jsem zpátky."

"Jasnačka," odvětil Riff a ušklíbl se. "Až se vrátíte, budeme tady, nemáme kam zdrhnout."

Moe si jej podezíravě změřil.

"A ty se taky nehni z místa," řekl. "Nestojím o žádný malér."

"Kdo mluví o malérech?" otázal se Riff a líně si protáhl hmotné tělo. "Co mě se týče... já se bavím. Klidně vystřelte, my se o všechno postaráme."

Když Moe zaznamenal poťouchlý výraz v Riffových očích, spadlo mu trochu srdce do kalhot a zaváhal, ale jakmile Craneovi opět zvedli obrázkové časopisy a očividně ho pustili z hlavy, otočil se a zamířil ke garáži. Nasedl do vozu, kterým přijel, nastartoval motor a po prašné cestě zamířil k hlavní silnici.

Jakmile auto v mračnu prachu zmizelo, Riff upustil časopis, protáhl se a vstal. Chita jej sledovala.

"Kam se podle tebe chystáš?" zeptala se s podezíravým pohledem.

"Nestarej se!" zavrčel Riff. "Chci si jen protáhnout kostru. Co je ti po tom, kam se chystám?"

"Dej pokoj, Riffe! Sedni si! Víš, co máš za lubem! Dej pokoj! Ve hře je deset tisíc dolarů! Přece to teď nezmrvíš!"

Riff se na ni zakřenil. "Ty náno! Copak nevidíš, že tenhle kšeft už dávno smrdí? Chci si jen trochu užít, ty zůstaň na zadku. Dvakrát ti to říkat nebudu."

"Nech tu holku na pokoji," pravila Chita, ale nepohnula se. Bratrův divoký výraz ji varoval, že jakmile vstane, praští ji.

"Dej si oddych," řekl Riff, popotáhl si kožené kalhoty a houpavým krokem zamířil do domu.

Pokud na světě existovalo něco, co Zelda nesnášela víc než jiné věci, byla to mimina. Malé děti podle ní dokázaly jen tropit hluk a počurávat se. Bouřícím se štěňatům se podle ní dostávalo vždy větší pozornosti, než se dostávalo jí, přestože byla třetí nejbohatší dívkou na světě. Přitáhněte na scénu mimino a jako by všichni na Zeldu zapomněli. Mimina nenáviděla.

Zakaboněná seděla v lenošce a pozorovala, jak Carrie vyměňuje kloučkovi plínku. Znechuceně ohrnula nos. Mimina! Jinak ji ovšem pobyt v obydlí Vica Dermotta neobyčejně vzrušoval. Viděla všechny jeho hry. Zdálo se jí vrcholně romantické, že ze všech lidí právě Dermott má vyzvednout výkupné. Víc Dermott! Až se nakonec vrátí domů, jak nekonečně dlouho o tom bude moci vykládat!

Carrie jí padla do oka. Škoda, že tak přitažlivá dívka má na krku takové naducané, otravné skvrně. Zelda měla chuť vysadit a povídat si s Carrií o šatech. Carrie jí určitě pomůže. Nikdy si sama neuměla poradit, co zrovna na sebe. Kdyby jen Carrie přestala poskakovat kolem toho naplácaného hejkala a někam ho uklidila. Kdyby se Zeldě věnovala, byla by Zelda šťastím bez sebe.

S úlevou sledovala, jak Carrie ukládá dítě zpět do kolébky a rozvěšuje nad ním malé hračky, aby se klouček zabavil.

"Chvilku dá pokoj," prohlásila Carrie. "Myslím, že teď bychom tu měly uklidit, anebo ty poklid' a já se zkusím podívat, co by se dalo udělat k jídlu."

Zelda na ni civěla, jako by nevěřila vlastním uším.

"Já mám poklidit? Nechápu, jak to myslíš."

"Někdo se musí postarat, aby to tu vypadalo k světu," vysvětlovala Carrie mírumilovně. "Já půjdu uvařit. Myslela jsem, že ty bys mohla srovnat ložnice. Od těch dvou můžeme těžko čekat, že by přiložili ruku k dílu."

"Ani ode mě ne!" odsekla Zelda vztekle. "Nejsem služka! Zítra nebo pozítří otec zaplatí výkupné a vrátím se domů. Je mi úplně jedno, co se bude dít tady!"

Carrie si ji přemítavě změřila.

"Jasně, když máš takový náhled," pravila, "udělám to sama. Něco k jídlu by sis dala?"

"Samozřejmě, že chci jíst."

Obě dívky na sebe hleděly, potom Carrie pokrčila rameny.

"Dobrá, když tu chceš jen tak posedávat, o něco se postarám," řekla.

"Služku ze sebe dělat nebudu, to si piš," prohlásila Zelda ostře a podívala se z okna.

V tu chvíli se rozlétly dveře a na prahu se objevil Riff.

Carrie i Zelda při pohledu na něj zkameněly. Riffův zjizvený obličej se blyštěl potem. Carrie k němu byla blíže než Zelda. Cítila, jak páchne, a o krok couvla. Nevšiml si jí. Upíral oči na Zeldu, která jako by se v lenošce změnila v solný sloup.

"Vstávej, panenko," kývl na ni Riff. "Trochu se spolu povyrážíme. Zvedni se z té sesle!"

Carrie si stoupla před Zeldu a postavila se Riffovi tváří v tvář.

"Vypadněte," řekla zuřivě. "Nesahejte na ni!"

Riff se zlomyslně ušklíbl.

"Vypadněte, nebo začnu s vámi!"

Carrie se nepohnula. Strachy se třásla, avšak něco jí dodalo sílu tomuhle zjizvenému grázlovi neuhnout.

"Ven!"

Riff se levačkou rozmáchl a vsolil Carrie tvrdou facku. Carrie jako by udeřil silný nápor vichru. Zapotácela se, narazila na postel a omráčená, napůl v bezvědomí na ni padla.

Jen matně si uvědomovala, že Zelda vřeští. Zoufale se pokusila vstát, ale nohy se jí podlomily a zhroutila se na zem. Snažila se znovu zvednout a zmateně sledovala, jak se Zelda s Riffem pere. V Riffově divokém sevření neměla Zelda šanci. Zvedl ji a odnášel z pokoje. Zeldin jakot se rozléhal po celém domě. Zcela marně bušila pěstmi do ošuntělého koženého stejnokroje. Riff ji pronesl chodbou až do ložnice, která jí byla přidělena. Hrubě ji shodil na postel, pak se otočil a zamkl dveře. Když se s očima vytřeštěnými děsem snažila z postele vyškrábat, vrhl se na ni. V okamžiku, kdy ji znovu sevřel, začala opět vrskat.

Chita naslouchala pronikavému ječení, ozývajícímu se z domu, a toporně čelila horkému slunci. Ani se nepohnula. Seděla s tváří strnulou, ruce mezi kolena zaťaté v pěsti.

Po chvíli křik ustal.

Moe Zegetti čekal v telefonní budce. Po tlustém obličejí se mu řinul pot. Prosklenou stěnou budky sledoval dvě dívky v přiléhavých sepraných džínách, které seděly na stoličkách a brčkem cucaly z lahvi colu. O pult se lokty opíral kluk ostříhaný na ježka, s nosem plným pih, a povídal si s nimi. Stejně jako děvčata, i on si držel láhev coly s brčkem.

Moe si hřbetem ruky otřel upoceně čelo. Jak dlouho tu bude ještě tvrdnout? Slyšel na lince šum, tu a tam i vzdálené hlasy. Do nemocnice se dovolal. Řekli mu, aby počkal. Minuty se vlekly. Jedna z dívek u pultu sklouzla ze stoličky a přešla k hrací skříni. Hodila do ní minci. Jakmile se ze skříně ozval džez, začala pohupovat úzkými dětskými boky, a zatímco její kamarádka i kluk s úsměvem přihlíželi, luskala prsty.

Ozval se hlas: "Pan Zegetti? Tady sestra Hardistyová. Je mi líto, ale musím vám říci, že vaše matka včera večer v míru skonala."

Skleněnou výplní budky pronikala ostrá hudba z hrací skříně a Moe dobře neslyšel. Nedokázal přesně zachytit, co žena říká. S tlukoucím srdcem si přitiskl sluchátko k uchu. Určitě dobře neslyšel... Jeho matka... skonala... To znamená, že je mrtvá!

"Cože se stalo?" zeptal se. "Vydržte chvíli." Otevřel dveře budky a zahulákal: "Vypněte ten zatracený krám!"

Dívka přestala tančit a civěla na něj. Druhé děvče i s hochem se k němu rovněž otočili. Potom se dívka znovu rozhoupala, chechtala se a kroutila boky až k Moeovi, s luskáním a prozpěvováním dosvingovala až ke dveřím.

Moe je zoufale zabouchl.

"Jak se matce vede?" řval divoce, aby přehlušil muziku.

"Už jsem vám říkala," pravila ošetřovatelka podrážděně. "V míru skonala..."

"Chcete říct, že je mrtvá?"

"Jistě, samozřejmě. Vždyť povídám... Zemřela včera večer."

Moe pomalu zavěsil. Opřel se o stěnu budky a zavřel oči. Jako vztekla kolem něho kroužila masačka. Děvče vrtělo hubenou postavičkou, jako by mouše dělalo společnost, a kluk začal do taktu tleskat.

Moe najednou o čtvrt milionu dolarů nestál. K čemu jsou teď peníze? Zůstal sám. Jakmile Mamá umřela, bude už navždycky sám. S ní by bylo potěšením rozházet takovou spoustu peněz, ale bez ní...

Vyloudal se z kavárničky co noha nohu mine, neuvědomoval si, že barman a tři mladí lidé jej vyjeveně sledují, nasedl do vozu a ruce bezvládně položil na volant. Má se vrátit do Pustiny? Co když šlo něco k ďasu? Kramer je starý a jeho plán mohl ztroskotat. Moe si vzpomněl na úděsné roky strávené ve vězení. A stejně, k čemu je čtvrt milionu dolarů? Pak si ale připomněl zapadlou krčmu a nekonečné hodiny otrokářny. Tam se vrátit nemůže. Když shrábne peníze, může si koupit domek. Může slušně žít. Třeba si dokonce najde ženu, s kterou se podělí o budoucnost. A Kramera nemůže vyšplouchnout. Ne... Musí se vrátit. Kramer by mu nikdy neodpustil, kdyby ho nechal ve štychu.

Se zoufalým gestem se rozjel k hlavní silnici a zamířil zpátky k Pustině.

"Pořád si nemůžeš vybavit, kde jsi ho viděl?" zeptal se Van Wylie. Stál u okna a pozoroval, jak Vic Dermott nasedá do cadillaku. Byl na cestě do banky California and Merchant, kde měl vyzvednout ověřené šeky.

"Ne... ale někde jsem na něj narazil, ať visím," odpověděl Andrews. "Tím jsem si jistý a jsem si docela jistý, že má něco společného s divadlem."

"Zapsal sis číslo vozu?"

"Ovšem."

Cadillac jim zmizel z dohledu. Van Wylie dlouho stál a přemítal.

"Fajn, teď sebou musíme hodit," prohlásil nakonec. "Jestli tihle parchanti počítají, že mi z kapsy vytáhnou čtyři miliony dolarů, čeká je překvapení. Povídali, že nám napíchli telefon. Mohou to být kecy, ale nehodlám riskovat. Potřebujeme Jaye Dennisona. Pošli mu telex. Napiš mu, ať na mne v jednu čeká na losangeleském letišti. Upozorni ho, že půjde o naprosto tajné setkání. My poletíme helikoptérou. Tak nás ti pacholci nebudou moct sledovat. Rychle."

Za hodinu a půl rázoval Van Wylie v patách s Andrewsem po letištní ploše až do malé kanceláře, kde na něj čekal Jay Dennison. A spolu s ním Tom Harper.

Van Wylie se s Dennisonem už hezkých pár let neviděli. Naposled, když se Dennisonovi podařil husarský kousek a inspektor odhalil rozsáhlý bankovní podvod, který by byl Van Wylieho připravil o pořádný ranec peněz. Van Wylie nezapomněl, co pro něho Dennison udělal, a rok co rok mu k vánocům posílal obrovský dárkový koš s osobním poděkováním.

Oba muži si podali ruce a Dennison si rázem všiml, že Van Wyliemu rozhořčeně jiskří oči.

"Unesli mi dceru," vypálil Van Wylie, sotva dosedl na kraj psacího stolu. "Chtějí čtyři miliony výkupného a jako vždycky straší, že jakmile půjdu na policii, dceru nikdy neuvidím. Chci se s vámi poradit, Dennisone, protože jakmile bude holka doma, chci, abyste ty parchanty dopadl. Přiletěli jsme sem. Nemají nejmenší možnost zjistit, že my dva jsme se sešli, a nesmějí se to dozvědět." Vytáhl z kapsy malou cívku do přehrávače. "Požadavky toho chlapa jsem natočil. Pro jistotu si ji vezměte." Podal pásku Dennisonovi.

"Kdy se to stalo, pane Van Wylie?" zeptal se za stolem sedící Dennison. Mrkl na Harpera, ten už měl připravený zápisník.

Dennison poslouchal a Van Wylie mu přehledně líčil všechny podrobnosti. Nakonec se dostal k úloze, kterou při únosu hraje Vic Dermott.

"Je jasné, že tenhle chlapík nemá s únosci nic společného," dodal Van Wylie. "Octl se ve stejné pasti jako já. Andrews má dojem, že už ho někde viděl."

Dennison si Andrewse pronikavě změřil.

"Snažím se vzpomenout kde, ale nikam mi nepasuje," protáhl zpěvavě Andrews. "Určitě má něco společného s divadlem... možná je herec. Docela určitě ne filmový herec... souvislost je s divadlem."

"Tam bychom snad mohli začít," pravil Dennison a přitáhl si telefon. Vytočil číslo do služebny v Paradise City a dal se spojit s Abem Masonem. "Posílám za tebou jistého pana Merrilla Andrewse. Ukáže se do hodiny. Všechno ti vysvětlí. Chci, abys zavola divadelním agentům Šimonovi a Leyovi. Naříd, aby ti ze všech katalogů vytáhli fotky herců, kterým je asi osmatřicet, měří přes sto osmdesát a mají tmavé vlasy. Hoří to." Zavěsil a podíval se na Andrewse. "Za pokus nic nedáme, pane Andrewsi. Může se stát, že toho chlápka poznáte na nějaké fotce, kterou vám můj člověk předvede."

Andrews se tázavě podíval na Van Wylieho. Van Wylie přikývl a Andrews vypálil z kanceláře jako fretka.

"S únosci není legrace," řekl Van Wylie. "Nechci Zeldu vystavit nejmenšímu nebezpečí. Chápete?"

"Samozřejmě," odvětil tiše Dennison. "Vím, jak si s takovou situací poradit. Povězte mi něco víc o jejím rozvrhu. Říkáte, že ke kadeřníkovi chodívá pravidelně ve stejný den a stejný čas?"

Van Wylie vyprávěl. Za hodinku se zvedl.

"To je vlastně všechno," prohlásil. "Ostatní nechám na vás, ale do ničeho se nepouštějte, dokud si nepromluvíte se mnou."

"Pochopitelně," přitakal Dennison, rovněž vstal a stiskl hostovi ruku.

Van Wylie se na něho dlouze zadíval.

"Radši než Zeldu ztratím čtyři miliony dolarů," řekl. "Nemám nic jiného, pro co bych žil."

Když odešel, Dennison znovu sáhl po telefonu.

V kanceláři federální policie Merrill Andrews s otráveným výrazem odhodil Abe Masonovi na stůl poslední fotografii.

"Ne... v téhle kupě není," prohlásil.

"Třeba by to mohl být filmový herec," nadhodil Mason. "Seženu..."

"Netočí filmy," přerušil jej Andrews. "Jako že tu sedím, dám krk, že má co dělat s divadlem a taky divadlo ho proslavilo."

"Dobrá," vzdal se Mason. "Zajdeme do redakce Heroldu a prohlédneme si fotky u nich. Mají celou knihovnu slavných lidí. Třeba budeme mít kliku."

Když vycházeli z budovy, srazili se s Dennisonem, který se přitíhl z letiště.

"Káplí jste na něco?" zeptal se Dennison a zastavil se.

Mason mu vyložil, kam mají namířeno, a Dennison přikývl. Vyšlapal schody do kanceláře a dal se spojit s policií v San Bernardinu. Chtěl vědět, jestli někdo ze silniční hlídky minulý den kolem deváté ranní neviděl na hlavní silnici vedoucí od sídla Van Wylieových do San Bernardina slečnu Van Wylieovou. Seržant ve službě oznámil, že mu zavolá.

Dennison ještě seržanta požádal, aby všem hlídkám nařídil pátrat po jaguáru typu E, a dal mu číslo Zeldina vozu.

Vzápětí uložil Harperovi, aby prověřil státní poznávací značku cadillaku, kterou dostal od Andrewse.

"Žádné takové číslo neexistuje," oznámil Harper, když položil telefon.

Dennison zavřel. Přitáhl si přehrávač a nasadil do něho pásku od Van Wylieho.

Spolu s Harperem poslouchali. Když si pásku přehráli třikrát, Dennison přístroj vypnul. Vzal si cigaretu, zapálil si a

pohodlně se opřel.

"Znáš někoho, kdo si místo boxeru omotává kolem ruky řetěz od kola?" zeptal se náhle.

"Podle jména pár stovek," utrousil Harper nevzrušeně. "A možná dvacet nebo třicet dalších tisíc neznám. Řetěz je nejposlednější hit těch usmrkanců."

"Jo, jenže tady si nehrajou holky z naší školky, Tome. Jde o čtyři miliony dolarů! A ten hlas byl hlas starého chlapa." Dennison vyfoukl dým ke stropu. "Připomíná mi to staré časy, kdy gangsteři žádali jako výkupné opravdu horentní sumy. Víš, přesně o takovou trefu by se pokusil Kramer, kdyby byl takový blázen, že by se vrátil k řemeslu. Jenomže kdo zná Kramera tak dobře jako já, nikdy neuvěří, že by se namočil zrovna do únosu. Pošli telex do všech bank ve státě a naříd', aby ve chvíli, kdy se někdo pokusí zinkasovat šek na doručitele s částkou čtyři sta tisíc dolarů, podepsaný Johnem Van Wyliem, ihned podali hlášení. Přijdeme možná trochu pozdě, ale někde bychom mohli toho chlápka při vybírání peněz načapat."

Harper přikývl a vytratil se.

Dennison pokuřoval, hleděl do prázdna a z obličeje se mu nedalo nic vyčíst. Kramer! A co když ano? Propadl se. A Moe Zegetti, bez něhož nedal ani ránu, se také vypařil. Zničehonic se Dennisonovi zvlhly rty v nelitostném úsměšku. Jestli je to Kramer a jim se podaří ho chytit, blaženě doprovodí Kramera do plynové komory. Nikdo z federálních policistů by si nemohl na odchodnou do penze přát lepší dárek!

Kapitola osmá

Teprve juniorovo plačtivé nařikání přimělo Carrii neohrabaně se zvednout. Tvář jí hořela a tam, kde ji Riff praštil, naskočil otok. Kromě kloučkova kňourání vládlo po celém domě hrobové ticho. Carrie zvedla dítě a přitiskla si je k sobě. Spokojen, že opět dosáhl pozornosti, které se dožadoval, přestal klouček nařikat a broukal si.

Carrie s dítětem v náručí vyšla do chodby a poslouchala. Neslyšela nic. Přešla k vstupním dveřím, otevřela je a podívala se do zahrádky.

Na slunci seděla a hleděla před sebe Chita.

Carrie ji ochraptěle požádala: "Bylo by lip, kdybyste šla dovnitř... prosím."

Chita po ní hodila pohledem.

"Nechtě všechno v klidu," řekla. "Jenom si vykoledujete."

"Ale nemůžete ho nechat..."

"Vraťte se do cimry."

Carrie se vrátila do pokoje. Položila juniora do kolébky, rozechvělou rukou mu podala oblíbenou hračku, a potom se s tlukoucím srdcem vypravila za Zeldou. Byl to možná nejstatečnější čin, jakého se kdy v životě odvážila. Pomyšlení, že se opět tváří v tvář postaví Riffovi, ji děsilo, ale nemůže bezbrannou Zeldu nechat na holičkách. Zmáčkla kliku, dveře však byly zamčené.

Carrie zaváhala, pak zabušila do dveří pěstmi.

"Otevřete!" křičela a hlas jí zděšeně přeskakoval.

Ticho v pokoji v ní vyvolalo hrůzu. Co když ten zlotřilec děvče zabil!

Znovu zabušila na dveře.

"Zeldo! Nic ti není? Otevřete ty dveře!"

Dlouho se neozvalo nic, pak zaslechla Carrie šeptání. A potom k ní dolehlo, jak se Zelda hihňá. Zvuk ji zasáhl jako rána mezi oči, cítila, jak se jí z hlavy vytrácí krev.

"Jsem celá," houkla Zelda. "Jdi pryč!"

Když Carrie zůstala jako solný sloup a uvědomovala si jen, jak jí hlasitě buší srdce, zaslechla, jak za ní cosi šustlo, a ohlédla se.

Do domu se tiše vkradla Chita. Probodávala Carrii pohledem. Carrie doufala, že podobný výraz v tváři ženy už co živa nespátří. Bolest, hněv, ponížení a spalující žárlivost proměnily Chitin obličej v masku nejhlubšího zoufalství.

"O co se staráš, ty ubohá náně?" procedila Chita. Hlas se jí trásl potlačeným vztekem. "Můj brácha si s ženskými umí poradit! Vypadni! Zajed' k sobě!"

Carrie se kolem ní zhnuseně protáhla a vstoupila do pokoje. Zavřela za sebou a přitiskla si ruku na rozbolavělou tvář. Když zamykala, odporem se celá třásla.

Do Dennisonovy kanceláře vstoupil člen silniční hlídky Murphy. Zasalutoval a představil se: "Murphy, oddělení D'. Seržant O'Harridon mi sdělil, že se u vás mám hlásit, pane."

"Kvůli slečně Van Wylieové?" ověřil si Dennison a odstrčil listiny na stole o kousek dál.

"Ano, pane." A Murphy ze sebe chrlil fakta. "Cestovalo s ní ještě jedno děvče, pane. Moc se k sobě nehodily."

Dopodrobna Chitu popsal. "Měl jsem dojem, že slečna Van Wylieová má v úmyslu svést ji do města."

Dennison se vyptával na kdeco. Když s Murphym skoncoval, věděl všechno, co mu byl policista ze silniční hlídky schopen povědět.

"Držel jsem se za slečnou Van Wylieovou až k parkovišti na Macklin Square," skončil Murphy. "Tam jsem ji pustil z dohledu."

"Dobrá," řekl Dennison. "Byl byste schopn tu druhou dívku znovu identifikovat?"

"Určitě."

Dennison Murphy ho varoval, aby se o rozhovoru nikde nešířil, a mávnutím ruky jej propustil. Pak zavolal na policejní velitelství do San Bernardina. Požádal, aby mu prověřili parkoviště na Macklin Square. Prohlásil, že podle jeho tušení by tam mohli najít jaguár slečny Van Wylieové. Seržant ve službě slíbil, že mu obratem zavolá.

Když Dennison pokládal telefon, vstoupili do místnosti Merrill Andrews a Abe Mason.

"Prošli jsme v knihovně Heraldů všechny fotky," oznámil Mason. "Pan Andrews si není jistý, ale má dojem, že na muže, kterého sháníme, narazil." Položil Dennisonovi na stůl skupinovou fotku. "Je to obrázek z uvedení hry Měsíční zář v Benátkách. Třetí zprava v poslední řadě je autor hry Victor Dermott. Pan Andrews si myslí, že právě on je náš člověk."

"Ano," přitakal Andrews. "Fotka je špatná, ale ten chlapík vypadá jako on."

Dennison sáhl po telefonu. Požádal, aby ho spojili s divadelní agenturou Simon a Ley. Po dlouhém čekání se ozval Simon. Dennisona znal, ale zřejmě se divil, proč inspektor volá.

"Odpusťte, že obtěžuju, pane Simoně," pravil Dennison. "Potřebuju se spojit s panem Victorem Dermottem. Mohl byste mi na něj dát adresu?"

"Myslím, že vám můžu prozradit, kde bydlí," řekl Simon opatrně, "ale podle mne ho doma nezastihnete. Někam odjel. O co jde?"

"O naléhavou a důvěrnou záležitost," odvětil Dennison. "Byl bych vám vděčný za pomoc."

Za pár vteřin, když si naškrábal poznámku do notesu, řekl Dennison: "Díky. Nežlobte se, že jsem otravoval." A zavěsil.

"Adresa je Lincoln Avenue 13345, Los Angeles," sdělil Masonovi. "Vezmi pana Andrewse s sebou a vyrazte tam. Chtějte pana Dermotta. Kdyby nebyl doma, dejte si ukázat aspoň pořádnou fotku. Bude-li to náš člověk, zjistíte, kde teď je."

Sotva kancelář opustili Andrews s Masonem, objevil se Tom Harper. "Hlášení telexem z bank Chase National v San Bernardinu a Merchant Fidelity v Los Angeles," oznamoval. "Obě banky vyplatily doručiteli šeky, které na čtyři sta tisíc dolarů vystavil Van Wylie."

"A popis člověka, co prachy vybíral?"

"Odpovídá... Je mu asi osmatřicet, vysoký, pohledný a tmavovlasý. Dobře oblečený."

Dennison dlouhou chvíli uvažoval, pak z něho vyjelo: "Mám pro tebe extra fušku, Tome. Zamíříš do Arrowhead Lake. Chci, abys prověřil všechny hotely v obvodu. Pokus se zjistit, jestli v kterémkoli tamějším hotelu nebydlí nebo nebydlel muž, na kterého by se hodil popis Jima Kramera. Vyptávej se opatrně. Z našeho archivu si vytáhni. Kramerovu fotku. Vezmi si na pomoc Lettse a Brody ho. Hlášení chci mít co nejdřív."

Harper se na chvíli zapomněl a vyjel: "Jim Kramer? Chcete říct...?"

Dennison ho zpražil pohledem. "Řekl jsem hlášení co nejdřív!" "Ano, pane," vyhrkl Harper a z kanceláře skoro vyklusal.

"Carrie!"

Zeldin hlas se rozezněl po celé chodbě a Carrie, která si omývala rozbolavělý obličej, přešla z koupelny do ložnice.

"Carrie!"

Odemkla dveře a nahlédla do chodby. "Ano?"

"Přišla bys sem?"

Carrie se ujistila, že klouček si hraje, a teprve pak se vydala chodbou do pokoje, kde spala Zelda. Dveře byly dokořán. Carrie chvilku zaváhala, nakonec všla.

Zelda seděla na kraji rozválené postele. Byla zabalená do příkrývky. Obvykle upravené vlasy jí trčely na hlavě jako vrbáč hnízdo. Obličej měla zarudlý a oči jí svítily jako kočce, která si smysla na pořádném krajáci smetany.

Carrie se rychle rozhlédla. Po Riffu Craneovi ani stopy. U postele se válely zbytky Zeldiných svršků. Šaty, které nosila, byly na dva kusy. Bílé cáry přiznávaly, že jsou pozůstatky někdejšího spodního prádla.

"Nemám co na sebe," prohlásila Zelda naprosto klidně. "Mohla bys mi něco půjčit?"

"Ublížil ti?" zeptala se Carrie starostlivě. "Kde - kde vůbec je?"

Zelda se zahihňala a zarděla.

"Nic mi není... Riff se koupe. Donutila jsem ho." Kývla směrem k zavřeným dveřím do koupelny. "Ach, Carrie, musím to někomu říct! Jsem do něj úplně blázen!" Zavřela oči a zatvářila se jako u vytržení. Carrie měla sto chutí jednu jí vlepít, ale udržela se.

"To nemůžeš pochopit! Je tak nádherný! Je tak - tak primitivní! Carrie! Já ho miluju! Je první muž, který mi něco říká! Vezmu si ho!"

"Zbláznila ses?" vyhrkla Carrie. "Jak tě může něco takového napadnout! Podívej se na mne! Praštil mě! Koukni se mi na obličej!"

Zelda se upejpavě zaculila a odhrmula příkrývku, aby byla vidět rudá skvrna, kterou měla na stehně.

"Mne taky uhodil. Celý on. Nemá prostě ponětí, jakou má sílu. Co chce, to si vezme... hrubě... úžasně... Je..."

"Sklapni, ty praštěná, hloupá huso," vzbouřila se Carrie. "Takové hovado! Muselo ti přeskočit!"

Zelda se přestala rozplývat a vyprskla: "Nemusíš žárlit. Vím, dal mi přednost před tebou, ale co jsi mohla čekat? Jsi koneckonců starší a máš dítě... Riff by nestál o ženu..."

Carrie varovně zasyčela: "Jestli hned nepřestaneš, vrazím ti takovou, že na ni nezapomeš... a myslím to vážně."

Rozlétly se dveře od koupelny a v rámu stál Riff. Kolem pasu měl omotaný ručník. Široký, svalnatý hrudník se ježil hustými, černými chloupky. I paže měl porostlé. Carrii připomínal nebezpečnou opici. Couvla ke dveřím.

"Ahoj, číco," zakřenil se Riff. "Pořád tu zacláníš a koleduješ si o malér?"

"Ach, nech ji v klidu, Riffe," zarazila ho Zelda se zbožným pohledem. "Jenom žárlí. Nic by si nedovolila, když jsi tady." A Carrii požádala: "Buď tak hodná a půjč mi nějaké šaty." Stydlavě se zaculila. "Riff byl tak nedočkavý, že na mně všechno roztrhal na cucky."

Riff hodil po Carrii poťouchlý pohled.
"Předhodte jí něco," řekl a zasmál se. "Trochu jsme spolu dováděli."
S tváří staženou chladným opovržením ukázala Carrie na řadu skříní.
"Vezmi si, co libo," pravila a chvatně vyšla z místnosti.
Riff dopleskal bosky k toaletce. Sáhl po lahvičce kolínské. Na-cákal si toaletní vodu na prsa a pochvalně čichal.
"Voním teď úplně jako cukroví," ušklíbl se. "Líbím se ti tak?"
Zelda k němu obdivně vzhledla.
"Myslím, že jsi naprosto úžasný, Rifle. Ty tvoje svaly... a..."
"Jo, jo, jo. Hoď na sebe něco, kotě. Vráť se." Mrkl na ni, vyšel z pokoje a zavřel dveře. Bosky a jenom s ručníkem omotaným kolem pasu vyšel až ven, do slunečního žáru.
Chita na něj čekala opřená o zábradlí na verandě, s cigaretou v ústech, obličej chladnou, nepřátelskou masku.
Riff docapal až k ní, rozjařeně se zubil.
"Kotě, budeme se mít jak prasata v žitě." Ztišil hlas. "Ta pitomá kráva se do mě zabouchla! Chápeš to? Deset táců! Cha, úplně k smíchu. Chce si mě vzít!"
Chita zbledla. Oči jí sálaly.
"Vzít si tebe! Jak to myslíš?"
Riff hořel vzrušením. Sedl si do proutěného křesla vedle Chity a silnými prsty si pročísł hřívu.
"Jak povídám. Teprve teď jsem se dozvěděl, kdo vlastně je. Její fotr patří k největším zazobancům na světě! Patří mu půlka Texasu, herdekfagot! Proto Kramer kápl na ten nápad s únosem! A teď ba-cha, dočista! se do mě zcvokla. Je ten typ, co rád jede hezky naostro." Divoký, zjizvený obličej se mu rozzářil potměšilým úšklebkem. "A moje milá! Že jsem se nemazlil. Udělal jsem jí to..."
"Přestaň žvanit, hajzle jeden!" zařvala Chita. "Tebe si vezme! Makovice vylízaná! Ty si myslíš, že jí fotr dovolí, aby se za tebe provdala? Jsi blázen!"
Riff vykopl nohou, zahákl Chitě kotníky a podrazil ji, až dosedla na zadek. Otřes jí vyrazil dech. Riff se naklonil a vrazil jí facku.
Když se pokoušela vstát, vyskočil a obličej se mu vztekem znetvořil.
"Chceš další?" vrčel. "Můžeš dostat! Koukej držet klapačku! A teď poslouvej, co ti povím. Slyšíš mě?"
Chita se spustila zpátky na zem. Na tváři se jí otláčily Riffovy silné prsty a zůstaly po nich bílé pruhy.
"Tady se napakujeme," sliboval Riff a znovu si sedl. "Nechápeš? Ten paprika Kramer si nám troufnul nabídnout jen deset táců! To je prd! A navíc může celý ten kšeft krachnout. Já všechno promyslel. Jediné, co musíme udělat, je nastartovat fáro a odvézt holku zpátky oteckovi. Tím jsme z únosu venku. Fotřík se vděčností tak rozklepe, že ho ani nenapadne volat policajty. Navíc mu ona poví, že mě miluje." Ušklíbl se. "Nakuká mu, že je na cestě mimino. Co mu zbude? Ať mu to půjde pod nos nebo ne, bude muset kývnout a my, moje milá, shrábneme všechny prachy světa! Jakmile bude ta slepice moje žena, dostanou se nám do spárů i fotrovy prachy... a má jich miliony!"
"Já si ji nevezmu," řekla Chita tiše. "Co tedy bude se mnou?"
Riff se zamračil.
"Co pořád máš? Pojedeš v tom přece se mnou. Proč ti vrtá v hlavě, co s tebou bude?"
"Všichni tři dohromady, jo? Zľanřní se štěstím. A já taky!"
"Bude dělat, co jí poručím!"
"Jenže já ne!"
Riff zoufale rozhodil rukama.
"Chceš snad rozhazovat její prachy, nebo ne?"
Chita se předklonila. Obličej se čtyřmi podlitými otisky Riffových prstů jí divoce plál.
"Ne, nechci! Od chvíle, co jsme na světě, držíme spolu. Ve všem jsme jeli nerozlučně! Spolu jsme si užívali legrace! Nebudu se o tebe dělit s nějakou jinou ženskou! Nepřipustím, aby nás prachy té ubohé hlupačky rozdělily!"
"Vyvádíš, jako bys byla moje žena," zavrčel Riff. "Přeskočilo ti nebo co?"
Chita na něho upřela pohled. "A nejsem snad?"
"Ty! Prasklo ti v bedně! Jak to myslíš... jsi moje sestra! Co to vůbec meleš?"
"Jsem taky tvoje žena," pravila Chita.
Riff se pokusil střetnout s jejím zuřivým, upřeným pohledem, ale nedokázal to. Uhnul očima.
"Tuhle historii nech spát," zamumlal a vstal. "Stalo se to jen jednou a dobře víš, že k tomu došlo tvou vinou. Jsi má sestra! Žena! Šlíš!"
"Ach, Riffe..."
Oba střelili pohledem na druhý konec verandy, kde stála Zelda. Měla na sobě citrónově žlutou košili, šarlatově rudé, těsně přiléhající kalhoty, vlasy si podvázala bílou stuhou. Sálala takovou živostí, že byla málem krásná.
"Kdy vyrazíme, Riffe?"
"Jen co na sebe něco hodím," odpověděl Riff.
"Našla jsem ti pár věcí, které si můžeš obléknout," řekla Zelda. "Položila jsem je na postel. Pospěš si, Riffe. Chci vypadnout co nejdřív."
Chita studeně, bezbarvě podotkla: "Jede sem auťák."
Riff se otočil jak na obrtlíku a zaměřil pohled na dlouhou, prašnou cestu. Chvilí stál napjatý jako struna a sledoval blížící se vůz.
"To je Zegeti!" zvolal.
"To může být něco," poznamenala Chita. "Jak mu vyložíš, že se ji chystáš vrátit do rodného hnízda?"

Riff kalupem přeběhl verandu a pak zapadl do Zeldiny ložnice. Rychle popadl černé kožené kalhoty, které nechal válet na zemi. Zašátral v boční kapse, kde měl Vicovu pistoli, ale ta tam nebyla. Blesková prohlídka provázená sprostým klením ho přesvědčila, že po zbrani se slehla zem!

Vera Synderová, vysoká, na pohled příjemná dáma se šedými vlasy, pracovala jako sekretářka Vica Dermotta celých posledních pět let. V tuto chvíli se jí v milém obličejí zračil poplašený údiv.

Seděla u dlouhého psacího stolu, a když se ptala: "Federální policie, pan Mason? Nechápu," zpytavě si Masona i Merrilla Andrewse měřila přes velké brýle s rohovinovými obroučkami.

"Mohla byste nám laskavě sdělit, kde bychom zastihli pana Dermotta?" opakoval Mason zdvořile.

"Už jste se jednou ptal. Říkám, že nechápu. Co potřebujete s panem Dermottem vyřídit?"

Andrews se při jejich rozmluvě rozhlížel po prostorné, útulně zařízené místnosti. Na opačném konci kanceláře mu padla do oka fotografie ve stříbrném rámu. Vyskočil, přešel celou místnost a uviděl na obrázku Dermotta. Jen promluvit. Andrews se otočil a vzrušeně vypálil: "Je to Dermott, přesně! Nemůžu se mýlit!"

Masonovi se ulevilo. Konečně se tedy hnou z místa. Slečně Synderové vysvětlil: "Jedná se o naléhavý policejní případ. Moc by nám pomohlo, kdybychom se s panem Dermottem mohli okamžitě spojit. Řekněte mi prosím, kde je."

"Pan Dermott pracuje na nové hře," odpověděla slečna Synderová rozhodně. "Nikdo ho nesmí rušit. Nemám právo dát vám jeho adresu."

Mason jen stěží potlačil netrpělivost.

"Pan Dermott je možná ve vážném nebezpečí," řekl klidně. "Máme důvod věřit, že do domu, kde přebývá, vnikli únosci a ohrožují manželku pana Dermotta i dítě."

Vic často říkával, že kdyby slečně Synderové vybuchla za židlí atomová bomba, ani to s ní nehne. Ani Masonovo sdělení s ní nehulo.

"Mohla bych vidět vaše papíry, pane Masone?"

Mason spolkl vztek a zabručel a podal jí služební průkaz. Slečna Synderová jej prostudovala a vrátila.

Za tři minuty mluvil Mason telefonicky s Dennisonem.

"Je to Dermott, jasná věc," hlásil mu. "Pronajal si s manželkou a dcerkou od manželů Harris-Jonesových ranč, kterému říkají Pustina. Barák je naprosto izolovaný. Od jedné díry, která se jmenuje Boston Creek, je to asi třicet kilometrů, a od Pitt City asi osmdesát."

"Máš to zajedná," řekl Dennison. "Vraťte se. Pana Andrewse už nepotřebujeme. Přijed', jak nejrychleji to stihneš."

Hned jak Dennison položil sluchátko, rozdmčel se telefon znovu. Dennison jej podrážděně zvedl. Volal seržant O'Harridon z policejního velitelství v San Bernardinu.

"Našli jsme jaguár slečny Van Wylieové," oznamoval seržant. "Byl přesně tam, kde jste říkal. Zajímavý moment: dvířka u spolujezdce jsou pocákaná nějakou pěkně ostrou kyselinou. Veškerá kůže vyžraná."

"Zajistěte na voze všechny otisky, na které přijdete," nařizoval Dennison. "A dejte mi vědět, o jakou kyselinu šlo."

"Hoši na tom už pracují," uklidnil jej O'Harridon a zavěsil.

Dennison si nestačil ani zapálit a telefon zvonil znovu. Tentokrát to byl Tom Harper.

"Máme kliku jak od blázince, šéfe," hlásil Harper. "Kramer se dva dny zdržoval v hotelu Lake Arrowhead. Vrátný ho podle fotografie jasně poznal. Ten den, kdy došlo k únosu, si Kramer najal sportovní buick a odjel směrem k Pitt City. Večer se nevrátil, ale objevil se v hotelu zase druhý den dopoledne těsně po jedenácté. Zaplatil účet, vrátil buick a taxíkem odjel na nádraží. Právě včas, aby chytil vlak do Friska."

"Skvělá práce," pochválil Toma Dennison. "Všechno tedy naznačuje, že za nitky možná tahá Kramer. Ted' pozor, Tome, když už jsi vlastně tam, kde se to mele, mám pro tebe úkol. Víme skoro jistě, že slečna Van Wylieová je na ranči, který se jmenuje Pustina." Popsal přesně, kde Pustina leží. "Jenomže krk za to dát nemůžu. Chci, abys to ověřil. Myslíš, že to zvládneš?"

"Měl bych," připustil Harper, ale moc nadšení v odpovědi nezaznělo.

"To musíš vědět víc než jistě," vyjel ostře Dennison. "Ty pacholky nesmí nic vyplašit. Jsou možná zabijáci. Určitě vím, že si pohrávají s kyselinou. Jakmile by zjistili, že jim jdeme po krku, zmasakrují tu holku, Dermottovy a každého, kdo by je mohl identifikovat." Při řeči se mu honily hlavou další myšlenky. "Vydrž moment." Položil sluchátko, zapálil si a chvíli uvažoval. Potom sluchátko zvedl. "Uděláš to takhle, Tome. Najmeš si vůz. Náprsní tašku, průkaz a bouchačku necháš u Brodyho. Rozjedeš se na Pustinu, obhlídneš okolí a pak zazvoniš u předního vchodu. Až ti přijde kdokoli otevřít, řekneš, že jsi kamarád Harris-Jonesových a že ti slíbili v dohlednu, tak za dva měsíce, barák pronajmout. Když už náhodou projíždíš kolem, mohl by sis dům prohlédnout a ověřit si, jestli ti bude vyhovovat... znáš ty bláboly. Měj oči na stopkách. Nepustí tě dovnitř, ale zkus místo zmapovat. Chci vědět, kolik a jakých je kolem přístavků, jestli je tam možnost krytí, jestli by se měl kde přichystat případový oddíl. Víš, o co mi jde. A dávej bacha, Tome - jestli pracují pro Kramera, jsou to nebezpeční rabiāti."

"Jasně, šéfe," přitakal Harper. "Vyrážím okamžitě. Cesta by mi neměla trvat dlouho. Mám si s sebou k domu vzít Lettse nebo Brodyho?"

"Na co?" houkl Dennison netrpělivě. "Máš strach, že budeš jako sirotek?"

Moe Zegetti se do Pustiny vrátil se značným zpožděním. Když vypadl z Boston Creeku, zastavil u okraje cesty a přichystal se povolit uzdu žalu.

Slzy, které očekával, se však k jeho úžasu nedostavily, protože si zničehonic uvědomil, co pro něj matčin skon ve skutečnosti znamená. Prvně v životě si uvědomil, že se bude moci do čehokoli pustit z vlastní vůle a nebude se muset nejdříve radit s matkou. Nečekané poznání ho vyděsilo, pak si zapálil cigaretu a nikoli bez lehkého pocitu viny si začal v

hlavě přebírat, jak může čerstvé zjištění ovlivnit jeho budoucnost.

Je mu čtyřicet osm let. Nikdy se neoženil, protože žádná z dívek, které přivedl domů ukázat, před matčiným soudem neobstála. Matka ho celý život ovládala. Byly doby, kdy ho její panovačné manýry málem doháněly k šílenství. Kromě jiných otravných věcí trvala na tom, aby si bral denně čistou košili, aby méně pil a tak dál a tak dál. Až mu spadne do klína čtvrt milionu dolarů, otevře se před ním lákavá vyhlídka nového, svobodného, vzrušujícího života. Jak tak seděl v autě a meditoval, došlo mu, že když s ním nemávala zrovna matka, mával s ním Kramer. Musí připustit, že když se na něj Kramer vykašlal, nic se mu nevedlo, ale to nebyla jeho vina. Měl prostě smůlu. A teď je tu Kramer zase, a zase s ním mává! Moe se neklidně zavrtil. Čtvrt milionu dolarů! Pěkná sumička, ale proč mu Kramer nabídl právě tolik? Kolik asi z tohohle únosu vytříská on? Když je ochoten pustit čtvrt milionu, může Moe vzít jed na to, že Kramer shrábne nejméně tři, možná čtyři melouny!

Opojen zcela novým pocitem svobody došel Moe k závěru, že dělení není správné. Kramer sice celou akci vykoupal, ale Moeovi zůstal v ruce ten hořlavý konec. Jestli se práce zvrtné, první, kdo půjde do lochu, bude Moe. To není zrovna sláva. Byl bys ťulpas, kdyby sis neřekl o víc, až Kramer začne prachy rozdělávat, nabádal se Moe v duchu. Co kdybys ho rovnou donutil vypláznout je půl na půl.

Úvahy se mu honily hlavou, ještě když nastartoval a zamířil k Pustině. Celou cestu přemítal o výkupném. Nakonec se přesvědčil, že Kramer se s ním musí podělit rovným dílem. Řekne mu, že Craneovy vyplatí sám, ale Kramer musí přijmout nové podmínky.

V povznesené náladě Moea ani omylem nenapadlo, jak chce k něčemu podobnému Kramera donutit.

Když zabrzdil před budovou ranče, pudová lstivost, kterou ještě podnítily vlastní úvahy, dala Moeovi okamžitě zavěšit, že něco nesedí.

Zůstal hezky dlouho sedět ve voze a zpytoval obraz na verandě. Zelda v nových šatech, Chita ho napjatě sleduje. Po Riffovi ani vidu.

Vystoupil. Něco se děje, ale co? ptal se v duchu. Craneovi jsou podrazáci, ale při vši jejich mazanosti si nedokázal představit, co na něj políčili, že je tak nastražený. Ledaby se rozpjal sako, aby se snadno dostal k osmatřicítce, kterou měl v podpažním pouzdru.

Pomalou odkráčel ke schodům a vyšel na verandu.

"Všechno v rychtyku?" zeptal se, když se nahoře zastavil, a upřel pohled na Chitu.

Všiml si, jak Zelda úkosem na Chitu mrkla a hned uhnula pohledem.

Chita odpověděla: "Proč by nebylo?"

Uvědomil si, že stísněnost v něm vyvolává její výraz. A také si všiml, že Chita má na levé lici modřinu.

"Kde je Riff?" otázel se a nepohnul se o krok.

"Uvnitř," pravila Chita.

Moe si ji chvíli mlčky, zkoumavě prohlížel, pak se v hlavních dveřích objevil Riff. Měl na sobě obvyklou výbavu z černé kůže.

V obličejí mu stál pot a úsměv byl jen nasazená maska. "Heleme se," prohodil. "Už jste se vrátil."

"Kde je paní Dermottová?" zeptal se Moe a otočil se čelem k Riffovi.

"Vevnitř u fákana," odvětil Riff.

Moe si náhle uvědomil, že Riff jednu ruku schovává za zády. "Nic se tu nesemlelo, když jsem byl pryč?" ptal se dále. "Pohoda... jasně," řekl Riff a vykročil k Moeovi.

Moe koutkem oka zaznamenal, že Chita se také jakoby náhodou dala do pohybu, ale byt' se ploužila líně, velice rychle mu byla blíž a blíž.

"Co to máš za zády?" zeptal se Moe.

"O čem to mluvíte?" divil se Riff. Chyběl jen vlasek a měl by Moea na dosah.

Policie nepokládala Moea za nebezpečného zločince pro nic za nic. Možná si dal poroučet od matky nebo od Kramera, ale jakmile šlo do tuhého, dokázal být stejně nebezpečný jako chřestýš. Když pracoval pro Kramera, často musel spořádat mladé horkokrevníky, kteří měli chuť zabít, a ze všech půtek, kde šlo o hrdlo, vyšel vítězně. Tasil bouchačku daleko svižněji než kterýkoli z těch grázlů. Hbitý grif mu v minulosti nespočetněkrát zachránil život a Moe jej nenechal obrůst mechem.

Riff už se rukou omotanou řetězem chystal zasadit Moeovi do obličeje ránu jak z děla, ale najednou zjistil, že se na něj zlověstně šklebí hlaveň osmatřicítky, která se jakoby kouzlem objevila Moeovi v ruce.

Jakmile Chita spatřila zbraň, zastavila se, jako kdyby narazila na neviditelnou hradbu. Sourozenci sledovali, jak Moe trochu couvá, aby měl na dostřel oba.

"Co je to za blbinu?" zeptal se Riff roztřeseně.

"Zahod' ten řetěz!" vyštěkl Moe. "Na zem s ním, rychle!"

Tohle byl nový Moe. Boubelatý obličej najednou ztvrdl; černé oči probodávaly a hrozivě žhnuly.

Riff bleskově odmotal řetěz a pustil jej na zem.

"Dělal jsem si jen srandu," zakňoural. "Co vás žere, Moe?"

"Padej tamhle!" štěkl Moe a pistolí ukázal k Chitě.

"Kápló vám na karbid nebo co?" hučel Riff, ale přestěhoval se k sestře.

S očima stále upřenýma na Riffa se Moe sklonil a zvedl řetěz.

"Ptát se teď budu já," prohlásil. "Co se tu děje?"

Zavládla dlouhá odmlka a potom Zelda, která celý výjev sledovala s rozšířenýma očima, bez dechu hlesla: "Nesmíte mu ublížit! Odcházíme spolu! Budeme se brát! Když nám pomůžete, postarám se, aby vám otec zaplatil."

Novina Moea natolik omráčila, že spustil pistolí a nevěřicně na Zeldu zíral.

Riff neváhal využít příležitosti. "Tak se věci mají, Moe. Padli jsme na sebe láskou. Co se stalo, stalo se. Vrátime ji tatíkovi a ten bude tak jásat, že ho ani nenapadne poštvat na nás poldy. Budem za vodou... Všichni tři. Co vy na to, kámo? My se se Zeldou vezmem a postaráme se o vás."

Moe pohlédl na Zeldu a bylo mu jasné, jaké pocity s ní cvičí, pak se podíval na Chitu a pochopil, že jí je daná situace proti srsti.

Pomyslel na Kramera. Proklínal se, že mu vůbec kdy napadlo do celého podniku zatahovat dvojčata. Kramer potřebuje ještě tři dny, aby dal dohromady výkupné. A on tu má teď proti sobě Zeldu a Riffa. Jak si s nimi poradí? Chita se k němu možná přidá, ale věděl, že spoléhat se na ni nemůže. A navíc má na krku ještě tu holku Dermottovou.

A ve chvíli, kdy trčel ve výhni večerních slunečních paprsků a snažil se vyřešit svůj problém, spatřil, jak se k nim valí mračno prachu - neomylné znamení, že sem někdo jede.

Kapitola devátá

Tom Harper zastavil před mřížovými vraty, střežícími vjezd do Pustiny.

Když vystoupil z auta, aby si bránu otevřel, otěl si zpocený obličej. Ještě teď večer bylo horko jako v peci, ale Tom si uvědomoval, že se přece jen potí víc než obvykle. Měl rovněž neblahý pocit kolem žaludku - pocit strachu.

Nebyl ozbrojen a čekala jej cesta až k domu, který zatím neviděl, a pak má u předních dveří zazvonit. Jestli se šéf neplete, v baráku se schovává banda nebezpečných grázlů, kteří unesli jednu z nejbohatších dívek na světě. Bohužel, pomyslel si Harper, šéf se nikdy neplete. Jestli ti grázlové nějakým omylem jen lehce vytyší, že je federální policista, pošlou ho na onen svět. Únosci nemají co ztratit. Vlastní krk vsadili tím, že se únosu dopustili. Nebudou váhat, zabijí ho a pak zdrhnou.

Harper otevřel bránu, nasedl do vozu a vyjel na příjezdovku. Jel pomalu a bystře očihoval terén. Uškříbl se. Tady se neschová ani myš. Nějaký chlap by možná našel úkryt za dunou, ale přesypy jsou nízké, není jich moc a jsou příliš daleko od domu. Když sám přijížděl, viděl, že každé auto zvedne oblak prachu jako návěstidlo.

Když minul přesypy, spatřil dům. Rýsoval se asi čtyři sta metrů před ním na urovnaném písku, obklopen zelenými plochami trávníku a několika hospodářskými přístavky. Harper na první pohled viděl, že dostat se tajně k domu za denního světla je naprosto vyloučeno. Minulou noc se poučil, že v noci celou poušť jiskřivým bílým světlem zalévá měsíc. I v noci bude jakýkoli pokus nebezpečný a riskantní.

Hvízdl si mezi zuby a pomyslel si, že jestli sem chce Dennison propašovat přepadovou jednotku, zapotí se.

Když se Tom přiblížil k domu, uviděl dlouhou, opuštěnou verandu. Všiml si, že všechna okna jsou zavřena. Vypadalo to, jako když nikdo není doma. Pak si Tom všiml zaparkovaného lincolnu. Byl zaprášený a měl kalifornskou poznávací značku. Když Harper zaparkoval vedle, nasoukal si číslo do hlavy.

Instinktivně cítil, že je sledován. Vystoupil z auta a chvíli si dům prohlížel, potom ledabyle, ale se srdcem až v krku, zamířil ke schodům na verandu, vyšel po nich a zmáčkl zvonek u hlavních dveří.

Při čekání mu hlavou táhlo truchlivé pomyšlení, že přestože se má Dennison stát jeho tchánem, vždycky si na něj vymyslí nějakou obzvlášť krkolomnou fušku.

Dlouho se nedělo nic, potom se otevřely dveře a s lhostejným výrazem, jedno obočí povytažené, na něj hleděla Chita.

Jako by dostal ránu. Popis děvčete, které cestovalo se Zeldou Van Wylieovou těsně předtím, než Zelda zmizela, tak jak jej slyšel od policisty Murphy ho, mu Dennison odrecitoval. Harper na první pohled Chitu poznal.

Takže Dennison se jako obvykle nemýlí, napadlo ho. Mám je tu jak na tácu.

"Odpusťte, že obtěžuju," spustil se širokým, přátelským úsměvem, "ale jedu zrovna kolem. Mohl by pan Dermott na slovíčko?" Malinko naklonil hlavu do strany. "Vy asi nebudete paní Dermottová?"

"Oba si vyjeli," prohlásila Chita chladně, otráveně.

"Pan Harris-Jones... jestli to nevíte, jemu tenhle barák patří," pokračoval Harper, "mi slíbil, že mi jej za dva měsíce pronajme. Když už jsem jel kolem, napadlo mi, že bych si mohl dům obhlédnout. Nejsem si úplně jistý, že tu bude pro mě účely dost místa."

"Nemůžu vás pustit dál, když tu nejsou."

Harper roztáhl úsměv, až mu lupalo v čelistech.

"Chápu. Takže se posypu dál. Neměl jsem vás obtěžovat, ale..."

"Jo," přitakala Chita. "Povídal jste, že jedete náhodou kolem." A zabouchla mu dveře před nosem.

S plným vědomím, že jej stále někdo sleduje, vykročil Harper k vozu. V zátylku jako by ho bodaly jehličky.

Nespěchal, přestože by byl nejraději pádlil jako střelený. Přestože mu v hlavě vrtalo, jestli koupí kulku do zad, oči mu pilně slídily. Napravo je malá chatka, nejspíš pro služebnictvo, nalevo dvojité garáž, pak tenhle kus trávníku a zase jen písek. Překonat tenhle terén nepozorovaně bude setsakra práce.

Trochu se mu ulevilo, až když seděl v autě a rychle ujížděl příjezdovkou k bráně. Informace, které Dennison potřeboval, má v kapse, a vyvážel se zdravou kůží. Jak si Dennison poradí s tímhle místem, je už jeho starost.

Jakmile na něj nebylo z domu vidět, Harper zastavil a naškrábl si číslo lincolnu. Potom s plynem na podlaže zamířil do Pitt City. Odtamtud zavolał Dennisona.

"Trefil jste do černého," oznamoval Dennisonovi, když se mu šéf ozval. "Přišla mi otevřít ta holka, co jela se slečnou Van Wylieovou. Podle popisu určitě ona." Ličil dál, jak vypadá přístup k ranči, a pečlivě Dennisonovi vyložil všechny podrobnosti okolí domu.

"Dobrá," řekl Dennison. "A teď uděláš následovně. Vezmeš Brodyho a Letse a za tmy se tam vrátíte. Musíte proniknout co možná nejbliž... určitě budete muset kus pěšky. Vezměte si s sebou polní dalekohled. Chci, abyste ten barák měli čtyřicet hodin denně pod dohledem. Vezměte si zásoby. Nemusím ti říkat, co budeš potřebovat. Řekni si v Pitt City Franklinovi, ať vás vybaví. Chci vědět, kdo všechno je v domě. Rozumíš?"

"Jasně," přitakal Harper.

"Jediné, co musíš ohlídat, je, aby nikdo z domu neměl ani tuchu, že je někdo sleduje. Za to mi ručíš. Nic neriskuj. Hodně štěstí." A Dennison zavěsil.

Když Vic Dermott přistoupil k přepážce hotelu Mount Crescent v Los Angeles, recepční se zdvořile usmál.

"Mám tu rezervaci," sdělil mu Vic. "Na jméno Jack Howard." "Jistě, pane Howarde. Pokoj dvacet pět. Na jednu noc." "Ano." Vic si uvědomoval, že recepční mu zvědavě okukuje zraněnou tvář. "Jenom na jednu noc."

Podepsal se do knihy, přepustil zavazadlo poslíčkovi a zamířil za ním k výtahu.

Chybělo dvacet minut do šesté. Když poslíček konečně přestal zpívat ódy na bezútešný pokoj a vypadl, sedl si Vic na postel a položil si rozbolavělý obličej do dlaní. Myslel na Carrii a kloučka. S obavami přemítal, jaký je asi jejich osud.

Měl v kufru osm set tisíc dolarů ve stodolarových bankovkách. První dva šeky vyinkasoval úplně hladce. Zítra by měl koupit další kufr, vydat se do banky Chase National a vybrat třetí šek. Pak opustí Los Angeles a podle rozkazu bude obíhat pobřeží. Dnes večer v jedenáct si prý tlustý gangster zavolá.

Vytrvalá bolest a nervové napětí za celý den ho vyčerpaly. Hodil sebou na postel a zavřel oči. Třeba si na chvilku zdřímne.

V sanfranciském hotelu Rose Arms si Kramer z láhve na prádelníku naléval velkého panáka whisky. Dolil jej vodou a snažil se uvelebit v lenošce, která byla na jeho hřmotné tělo kapánek úzká.

Nervózně sledoval hodinky. Za pět minut jedenáct. Podařilo se Dermottovi vybrat první částky peněz? Jak se vyvíjejí věci v Pustině? Trochu se napil. S tím pitím bys měl radši přestat, napomenul se. Od nemastné neslané večere vlastně jenom popíjel. Hlava mu hořela a bolest na levé straně hrudníku také nechtěla ustoupit. Napil se ještě jednou, pak sklenici postavil. Zapálil si doutník a zvedl telefon. Požádal hotelovou centrálu, aby ho spojila s hotelem Mount Crescent v Los Angeles. Chvilku to trvalo, pak spojení dostal.

Poznal Dermottův hlas.

"Víte, kdo volá," řekl. "Jak to šlo? Pozor na slova. Nějaké potíže?"

"Ne," odpověděl Vic.

"Máte první dodávku?"

"Ano."

Kramer se zakřenil. Jakmile jde o plánování, je pořád v laufu, nikdo na něj nemá!

"Dobře. Zítra se vypravíte do Santa Barbary a potom do Salinasu. Zamluvil jsem vám na stejné jméno pokoj v hotelu Cambria. Zítra touhle dobou zase zavolám."

"Rozumím." Vic se chvilku odmlčel a pak učinil ostýchavý pokus: "Rád bych zavolał ženě. Smím?"

"Na vašem místě bych to nedělal," prohlásil Kramer neoblomně. "Pokud nechcete popudit našeho přítele. Nemá rád, když mu někdo telefonuje." A zavěsil.

Dopil whisky a znovu si nalil. Dlouho přemýšlel. Tvrdý obličej měl rudý a prořídle vlasy se mu pod lampou, kterou měl přímo nad hlavou, třpytily perličkami potu.

Máš teď k dobru osm set tisíc dolarů, říkal si. Ještě tři dny a budou před tebou v hotovosti ležet čtyři miliony! Musí se postarat o Moea a o ty dva mladé janky, ale i když odečte jejich podíl, pořád zbude téměř tři a tři čtvrtě milionu jen pro něj. S takovou sumou mu v jeho věku bude až nadosmrť hej!

Najednou měl tisíc chutí zavolat Heleně. Chvilí váhal, ale pak přece jen vytočil ústřednu. Všechno je úplně v klidu, ujišťoval se. Proč by mělo hrozit nějaké nebezpečí? Sdělil spojovatelce číslo a položil sluchátko. V duchu se usmál. Heleně se pěkně lekne. Možná by jí zrovna teď měl vyklopit, co jim vyvedl Solly Lucas. Jednou se to Heleně dozvědět musí. Kdyby se začala moc vyptávat, může vždycky sám zavěsit, ale bylo by dobré varovat ji - nemá smysl zaskočit ji tím, že jí vysype na hlavu všechno naráz.

Telefon zazvonil a Kramer zvedl sluchátko.

"Haló?" ozvala se Heleně. Hlas k němu dolehl z velké dálky a zněl napjatě. "Kdo volá?"

"Tvůj milec," řekl Kramer a uchechl se. Měl skvělou náladu a menší špičku.

"Ach, Jime! Co se děje? Kde jsi?"

Joe Seesbruger, jeden z Dennisonových lidí, který odposlouchával Kramerovu domácí linku, zlehka zmáčkl knoflík na připojeném nahrávači.

"Jak se máš, pusinko?" říkal zrovna Kramer. "Je ti beze mne smutno?"

"Jime! Byli tady policajti z federálky! Ptali se po tobě!"

Kramer měl pocit, že ho někdo divoce píchl rovnou do srdce.

Seesbruger dával znamení technikovi.

"Zjisti, odkud volá, rychle!" šeptal.

"Cože?" ptal se Kramer. "Co chtěli?"

"Chtěli s tebou mluvit. Ach, Jime, mám děsný strach! Věděli, že tu byl Moe! Ten chlap, inspektor Dennison..."

Kramerovi málem vypadlo sluchátko z ruky. "Dennison!"

"Ano. Povídal, že Moe nemá žádnou restauraci. Povídal, že Moe nemá ani vindru. Povídal, že - že jen doufá, že ses do něčeho ne-namočil. Ach, Jime! Nejedeš v ničem, že ne?"

Kramer málem neposlouchal. Litoval, že si tolik přihýbal. Nedokáže teď jasně myslet. Dennison! Jeden z nejchytřejších federálních poldů a jeho starý nepřítel! Dennisona nesmí podcenit!

"Zavolám ti znovu," vyhrkl. "Není se čeho bát. Teď musím běžet. Neměj strach." A zavěsil.

Technik oznámil: "Telefonoval z hotelu Rose Arms ve Frisku."

Seesbruger popadl aparát a požádal, aby ho spojili s úřadem federální policie v San Francisku.

Do Kramera jako když střelí. Jaký byl pitomý blázen, když Heleně telefonoval! Viděli ho s Moem a správně usoudili, že něco chystá. Byl natolik padlý na hlavu, že počítal, jak krásně jim proklouzne, jenomže případ má na triku Dennison a Kramer poldy ne-setřás! Dennison mu dal určitě doma napíchnout telefon! Za pár minut tu budou! Už se soukal do lehkého převlečníku. V kufru má jen prádlo na výměnu a toaletní potřeby. Ksaku! Federálka se přitíká dřív, než stihne zaplatit účet! Musí vypadnout jako blesk!

Jedenáct minut poté vpadli do hotelu Rose Arms dva federální policisté. Oslnili vytřeštěného recepčního lesklými odznaky a ukázali mu Kramerovu fotografii.

"Viděl jste toho muže?" zeptal se jeden.

"Ale jistě," přitakal recepční. "To je pan Mason. Před dvěma minutami odešel."

Oba policisté si vyměnili rozhořčený pohled. Vyšší, Bob Arlan, se zeptal: "Telefonoval někomu pan Mason dnes večer?"

"Nevím," odpověděl recepční, "ale to snadno zjistíme." Vykročil ke dveřím vedoucím k telefonní centrále. Arlan pochodoval za ním.

Spojovatelka, na výsost poctěná, že může přispět federálnímu policistovi, Arlanovi potřebnou informaci poskytla.

Dennison se zrovna chystal domů, když mu Arlan zavolal.

"Kramer nás vyšplouchl," hlásil Arlan. "Kromě toho, že volal domů, měl ještě jeden hovor. Kolem jedenácté mluvil s někým, kdo bydlí v hotelu Mount Crescent v Los Angeles."

"Dobře," řekl Dennison. "Kramera teď pusťte z hlavy. Ještě ho nechci sbalit." Přerušil spojení a vzal si na linku Seesbrugera. "Zůstaň, kde jsi. Chci podrobnosti všech telefonátů, které přijme paní Kramerová."

Seesbruger utahaně potvrdil, že se nehne.

Dennison se podíval na hodinky. Bylo deset minut po půlnoci. Zavolal domů a upozornil ženu, že se zdrží, pak sešel k místu, kde měl zaparkované auto, a na plný plyn se rozjel do Los Angeles.

Všichni se mačkali v Carriině ložnici a horkem se dusili, protože jakmile Moe uviděl Harperovo auto, nařídil zabednit okna.

Carrie stála u kolébky. Juniara našťestí horko přemohlo natolik, že usnul. Zelda a Riff stáli u okna, schováni za síťovou záclonou. Moe, s pistolí v ruce, zaujal postavení, při němž měl nejen výhled z okna, ale stihl sledovat i zbylou trojici.

Pozorovali, jak Harper nasedá do vozu a odjíždí. Dveře předtím zůstaly dokořán, takže všichni slyšeli, co si Chita s Harperem povídá. Chita se teď vracela.

"Okay," řekl Moe a trochu se mu ulevilo. "Chybička se vloudí. Zotvírejte zas ta okna."

Riff strčil do oken a pustil dovnitř lehký večerní vánek.

Moe spustil: "Poslyšte, vy dva. Kašlu na to, do čeho se pustíte, až shrábneme výkupné. Co mě se týče, klidně se ožeň s touhle holkou nebo s vlastní babičkou, ale dokud nedorazí Kramer s výkupným, ani se odtud nehnete. S takovými jelimany, jako jste vy, jsem měl co dělat celý život. Jestli myslíte, že si s vámi neporadím, něco si zkuste, ale ujišťuju vás, že až se napříště budete o něco pokoušet, napřed střelím a teprve pak nad vámi zapláču. Jasně?"

Riff se mu podíval do očí. Vztekem se div nezalkl, ale hbitost, s níž Moe jako mávnutím proutku tasil pistoli, mu naháněla husí kůži. Věděl, že nemá v ruce nic, s čím by se mohl tak fikanému střelci postavit. A neměl kuráž pustit se do rvačky.

"Luplo vám v bedně!" zavrčel. "Nevidíte, že tak můžeme krásně vycouvat? Odvezem holku domů a jsme za vodou. Shrábneme výkupné a lítáme v maléru. Copak to nevidíš, ty vylízaná makovice?"

"Nikdo nebude lítat v maléru," procedil Moe tiše. "Na všechno jsou perfektní noty. Vy dva..." máchl pistolí na dvojčata, "odsud

vystřelíte. Odtěďka budete bydlet v chajdě. Ona..." ukázal zbraní na Zeldu, "zůstane tady. Jestli se kdokoli z vás přiblíží k baráku na padesát metrů, koupí žihadlo. Nechci nikoho zabít, ale prostřelím mu nohu. Jasně?"

Riff se na něj nenávisťně zašklebil.

"A co budeš dělat ty, vole?" procedil. "Tri noci nezamhouříš oko?"

Místností otrásl výstřel z pistole. Zlolačný žlutý plamen, který protáhl stíny jako blesk fotoaparátu, vyděsil Zeldu k smrti. Rozječela se.

Riff se zapotácel. Ruka mu vylétla k uchu. Mezi prsty se mu řinula krev. Spustila se proudem po krku. Riff třeštil na zakrvácené prsty pohled, jako by nevěřil vlastním očím.

Moe jej sledoval. Z hlavně stoupal tenký sloupek dýmu.

"Já umím střilet, Riffe," pronesl Moe tiše. "A teď odsud kruci vypadni a nepáchni sem! Ty jakbysmet!" houkl na Chitu.

Zkrvavený, otřesený Riff vyšel z místnosti. K uchu si teď tiskl špinavý kapesník. Střela mu ucvakla ušní lalůček s přesností skalpelu.

Když Riffa následovala i Chita, dítě se rozplakalo. Zelda sebou praštila na lůžko, vzlykala a zaťatými pěstmi bubnovala do postele. Carrie, která při výstřelu zbledla jako stěna, vytáhla kloučka z kolébky.

Moe stál u otevřeného okna a sledoval, jak Riff s Chitou přecházejí plochu zeleného trávníku, a když došli k chatě a zapadli dovnitř, otočil se ke Carrii.

"Nezbývá, než abyste tohle děvče ohlížela vy," řekl mírně. "Nepusťte ji z očí. Já pohlídám zbylé dva. Jsou to grázlové. Jestli se chcete i s minimem odsud dostat živá, musíte se mnou spolupracovat. Výkupné tu bude za tři dny." Odmlčel se a potom se zeptal: "Přidáte se ke mně?"

Carrie váhala. Až dosud se tenhle bleďý, tlustý Ital choval lidsky, přemlouvala se v duchu. Na dvojčata a tuhle pitomou husu se sotva může spolehnout. Uvědomila si, že v situaci příšerné jako těžký sen nemůže zůstat neutrální. Nemá na vybranou, jednu stranu zvolit musí. Zvolna přikývla.

"Ano," ujistila ho. "Můžete se mnou počítat."

Moeovi očividně spadl kámen ze srdce. Uklidil pistoli. Zadíval se na kloučka, který stále natahoval, a usmál se.

"Můj brácha měl deset dětí," poznamenal. "Padl ve válce. Já se o ty jeho puchýře staral. Vim, jak na mimina. Necháte mi ho pochovat?"

Carrii přeběhl mráz po zádech. Už se chystala, že odmítne, ale zvláštní, laskavé světlo v Moeových očích ji zarazilo.

"Nemá cizí lidi moc rád," snažila se o vytáčku. "Možná..."

Avšak Moe už napřáhl ruce a Carrie mu dovolila, aby si dítě vzal. Gangster a mimino si hleděli do očí. Pak najednou junior přestal brečet a se zvědavě našpuhlenou pusinkou si Moea tiše prohlížel. Moe nadul a splaskl tváře jako sysel. Pak tiše hvízdal, znovu zapískal a usmál se jak měsíček. Junior všechno sledoval, usoudil, že Moeovy obličejy jsou legrační, a rozesmál se.

Zelda si uvědomila, že jejímu záchvatu nikdo nevěnuje pozornost, přestala vřískat a otočila se. Zrak jí padl na Carrii a Moea, ale pro ty byla stále vzduch.

"Mám děti rád," podotkl Moe. "A děcka mne taky." Vrátil juniora do náruče Carrii a přešel ke dveřím. "Jsme s miminem trojka, jo? Hlídejte ji. Jakmile začne vyvádět, zavolejte mě. Vlepím jí pár facek."

Vyšel na verandu a posadil se. Našel si místo, odkud dobře viděl jak na chatu, tak na okna vedoucí na verandu. Nebylo mu do skoku. Věděl, že na Carrii se může spolehnout jako na sebe, ale Craneovi jsou jako zmije. Nedokáže tři noci nespát. Riff vyhmátl nejslabší článek Moeových plánů. Moe může jen doufat, že Kramer zavolá a on jej popíchne vyličením situace. Třeba sem Kramer někoho pošle, nebo přijede sám. Moe se podíval k chatě. Okenice byly zavřené. Dveře rovněž. Přemítal, co asi dvojčata uvnitř dělají.

Riff se ve srubu skláněl nad umyvadlem, cákal si na ucho studenou vodu a klel jako dlaždič. Z faktu, že na něj někdo vystřelil, mu dočista povolily nervy.

Chita se houpala v malém pokojíku na křesle. Krásně na bratra viděla. Ani prstem nehnula, aby mu pomohla.

"Nemůžeš něco udělat?" ječel Riff, když krev nepřestávala prýštit do umyvadla. "Nesed' tam jak pecka! Nemůžeš to krvácení zastavit?"

Chita mlčela. Poprvé v životě ji nic nehnalo bratrovi na pomoc. Pouhý nápad, že by se mohl oženit s tou zazobanou malou mrchou, v ní vyvolal takovou vlnu žárlivosti a vzteku, že měla pocit, jako by pouto, které je vždycky spojovalo, přetřela popravčí sekera.

Viděla Riffovi do žaludku stejně jako sobě. Věděla, že když Riff prohlásil, že si vezme Zeldu za ženu, nebyla to cynická lež. Opravdu má v úmyslu se s ní oženit. Už si maluje, jak bude žít z jejích peněz, jak zapomene na všechnu vášeň, kterou dávali do úsilí žít a přežít a kterou Chita tolik milovala. Už viděla, jak si libuje, když se může válet v penězích. Na Chitu se dřív nebo později vykašle. Nebude chtít, aby se na něj pořád věšela. Začne mu překážet. Dá jí peníze... ty jí dá určitě, ale bude se jí chtít zbavit, aby sám mohl až po uši zapadnout do toho rozmazleneckého způsobu života, v kterém se od ničeho k ničemu, bez cíle a smyslu válejí pracháči. Ten život z něho vycucne všechnu kuráž a bude z něho jenom další ze stovek playboyů, s jakými Chita spává - bezpátečný srab, budižkničemu.

S neutuchajícími nadávkami zamířil Riff do ložnice, utrl kus prostěradla, složil si cár do polštářku a přimáčkl k uchu. Dalším utrženým kusem si obvázal hlavu a konečně proud krve zastavil.

Když byl hotov, začínalo se smrákat. V kožené bundě celé od krve, s obličejem jako křída a očima sršícíma blesky se vrátil do pokoje.

"Co ti přeletělo přes frňák?" zavrčel. "Nemohlas mi píchnout?"

Chita mlčela. Lhostejně si prohlížela dlouhé, štíhlé nohy.

"Ten hajzl!" vybuchl Riff. "Koho by napadlo, že umí tak střílet! Mohl mě zabít!"

Podle pozornosti, kterou mu Chita věnovala, si mohl klidně mluvit pro sebe.

Dlouho si ji upřeně měřil a bylo mu divně. Ještě nikdy se k němu tak nechovala. A protože by mu byl spadl hřebínek, kdyby tlačil, ať s ním mluví, přešel k oknu. Škvírami v okenici mžoural ven. Viděl, že Moe sedí na verandě. Mít pistoli, odpráskl by ho Riff jedna dvě. Vzdálenost nestála za řeč. Z místa, kde stojí, by nemohl minout. Pak mu najednou došlo, jak záhadně pistole zmizela. Strčil si přece Dermottovu bouchačku do kapsy u kalhot. Když ji chtěl vytáhnout... byla v trapu! Někdo ji musel otočit! Moe to nebyl, protože ten byl zrovna v tu chvíli ještě mimo dům. Takže ji musela sebrat některá z těch tří kvočen.

Obrátil se a podezíravě pohlédl na Chitu. Zapalovala si cigaretu.

"Tys mi čajzla bouchačku?" vypálil.

Lhostejně zvedla pohled, mrazivě a nepřátelsky.

"Bouchačku? Jakou bouchačku?"

Dobrá, aspoň se mnou vůbec mluví, pomyslel si Riff.

"Dermottovu!" zavrčel. "Měl jsem ji v kapse u kalhot. Je v čudu!"

"A co jsi čekal, když jsi měl takový kalup ty kalhoty shodit?" ušklíbla se Chita.

"Vzalas ji?" zařval Riff a obličej mu vzteky zrudl.

"Proč bych ji asi měla brát?" Chita vstala. "Mám hlad." Zamířila pokojem ke kuchyňce.

Riff ji chňapl za rameno.

"Vzalas ji?" ječel.

Smetla mu ruku silou, která ho vždycky zaskočila.

"Dej ty pracky pryč! Nemám ji! Kašlu na to, kdo ji má!"

Vstoupila do kuchyně a Riff slyšel, jak otevírá dvířka u ledničky.

Vrátil se k oknu, klel a byl plný úzkosti. Škvírou v okenici nespouštěl Moea z očí.

Když Dennison vstoupil do haly hotelu Mount Crescent v Los Angeles, bylo něco po jedné v noci.

Služba v recepci se vystřídala a pracovník denní směny měl být doma. Dennison však měl štěstí. Denní recepční odchází obvykle daleko dřív, avšak dnes ho čirou náhodou vypekla přítelkyně, a protože se mu nechtělo do nevlídného kanafasu samotnému, zůstal a klábosil s kolegy z noční směny.

Dennison se představil a vzápětí se poptal po nových hostech. Recepční mu přistrčil hotelovou knihu. Prohodili pár slov a pak se Dennison zeptal: "A co tenhle chlápek, Jack Howard... pamatujete se na něj?"

"No jasně," přitakal recepční. "Dlouhý, tmavé vlasy, kvádrou jak ze škatulky. Na pravé straně obličeje měl pořádnou podlitinu... děsnou."

Dennison zamručel.

"Půjčte mi rezervní klíč," řekl. "Právě s ním si potřebuju promluvit."

Recepční zaváhal, pak přešel k polici, sundal z háčku klíč a podal jej Dennisonovi.

"Nestojíme o nějaké maléry, inspektore," podotkl, ale moc si nesliboval. "Víte, jak to chodí."

"Jasně, jasně," ujistil ho Dennison. "Kdo stojí o maléry?"

Vícovi se nepodařilo usnout. Potmě ležel a myslel na Carrii. Celé poslední dvě hodiny si lámal hlavu a obelhával se. Snažil se přesvědčit, že pokud on splní svou část dohody, Carrii ani juniorovi se nic nestane, avšak z mysli mu stále nemizel obraz dvojčat. Ti dva mu vskutku naháněli hrůzu. Jsou schopni všeho. Znenadání zaslechl, jak něco vrzlo, a vylekal se, až se mu rozbušilo srdce.

Dennison vystrkal klíč ze zámku. Klíč spadl na podlahu. Dennison zasunul rezervní, otočil jím a otevřel dveře. Právě když se otevíraly, cvakl Víc vypínačem.

Oba muži na sebe pohlédli. Dennison vstoupil do pokoje a zavřel za sebou.

"Inspektor Dennison," představil se. "Federální policie. Určitě jste pan Victor Dermott."

Víc zaváhal, potom připustil: "Ano, jmenuju se tak." Posadil se na lůžko. "Ale co to má znamenat? Proč jste..."

"Nic se neděje, pane Dermotte," přerušil ho Dennison a nasadil otcovský úsměv, jaký si schovával na podobné příležitosti. "Jsem tu, abych vám pomohl. Víme, co se přihodilo." Sedl si na postel. "Víme, že jste se dostal do úzkých. Koukněte, co kdybychom zkusili spojit síly? Chceme se dostat na kobylku těm lumpům, ale zároveň nechceme v nejmenším ohrozit paní Dermottovou a vašeho kloučka. Máte mé slovo, že dokud nebude předáno výkupné a paní Dermottová nebude volná, nic nepodnikneme. Možná vás trochu uklidní, když vám řeknu, že v tuhle chvíli střeží Pustinu tři moji chlapi. Kdyby se snad strhla nějaká mela, okamžitě vyrazí a budou vaši ženě nápomocní."

Víc zamrazilo a strachy se mu sevřel žaludek.

"Museli jste do toho strkat nos?" vybuchl zlostně. "Co pro chlapa, jako je Van Wylie, znamenají čtyři miliony? Ta banda je banda vrahounů! Ani nemrknou a pozabíjejí všechny v domě! Zavraždili už mého sluhu. Jsou..."

"Moment," skočil mu do řeči Dennison. "Říkáte, že zabili vašeho sluhu?"

Víc se vzpamatoval.

"Nemůžu to tvrdit stoprocentně, ale v chatce, kde sluha spává, je krev. A sluha zmizel."

"Třeba ho jenom praštili, tak jako vás," snažil se ho Dennison uchlácholit. "Podívejte, pane Dermotte, zkuste se sebrat. Já na vašem místě bych se určitě choval stejně, ale nesmíte se tolik rozčilovat. Nikdo neví, že jsme tu spolu. Jediné, co od vás teď chci, jsou informace. Potřebuju, abyste mi ty lidi popsal. Slibuju, že dokud nebude vaše žena s kloučkem v bezpečí, nehnou prstem. Bez vašeho souhlasu ani necvrkneme."

Víc si opět lehl. Tvář ho nepřestávala bolet. Připomněl si Kramerovu výstrahu.

"Nemůžu vám nic říct," prohlásil. "Chci zachránit ženu a dítě, na ostatní kašlu."

"Plně chápu," připustil Dennison, "jenže jde o mnohem víc, pane Dermotte. Rád bych, abyste mi věřil. Co když vám položím pár otázek a vy mi jen potvrdíte, jestli se nepletu?" Usmál se a pokračoval: "Muž, o němž předpokládáme, že za celým únosem stojí, je asi šedesátník, vysoký, udeřaný, má zvadlou pleť. Mám pravdu?"

Víc zaváhal, pak pokrčil rameny a přikývl.

"Ve hře s ním jede další chlapík: Ital, malý, tlustý, bledý. Správně?"

Víc opět přikývl.

"Pak je tu děvče: odbarvená blondýna, vysoká, hezká, kdyby to nebyla přisprostlá krása, dvaadvacet nebo třiaadvacet. Správně?"

Víc znovu přikývl.

"A pak je tu ještě jeden, jenomže na toho nemám nic," řekl Dennison. "A právě ten mě zajímá."

Víc ještě jednou zauvažoval a pak pravil: "Je bratr toho děvčete, dvojče. Nahání mi hrůzu... násilnický, surový netvor. Ten mě praštil. Motá si na ruku řetěz."

"Popište mi ho," požádal Dennison.

Víc mu Riffa vyličil, a když skončil, Dennison vstal.

"Pokračujte jako dosud, pane Dermotte," vyzval Víc. "Vyzvedněte výkupné." Položil na noční stůlek kartičku.

"Tady je mé telefonní číslo. Nadupejte si je do hlavy a potom kartičku zničte. Až budete mít peníze v kupě, zavolejte mi. Ti pacholci žijí v domnění, že jakmile budou mít výkupné v hrsti, jsou za vodou, jenomže to Van Wylieho příšerně podcenili. Jakmile zjistíme, že vaše žena, klouček a slečna Van Wylieová jsou v bezpečí, vtrhneme na ně. Od této chvíle vás budou sledovat tři z mých nejlepších lidí. Jakmile byste kdykoli potřeboval pomoc, budou po ruce. Nemáte se čeho bát. Slibuju, že dokud nebude vaše žena mimo nebezpečí, nehneme prstem."

Víc bezmocně nadzvedl ramena.

"Nejspíš mi nezbývá, nežli se na vás spolehnout," řekl, "ale prosím vás, dokud ti pacholci z Pustiny nevypadnou, držte se zpátky."

"Slibuju," potvrdil Dennison a vykročil ke dveřím. "Opravdu se nemusíte strachovat. Odpusťte, že jsem k vám tak vpadl. Dobrou noc, pane Dermotte." A vyplul z místnosti.

Vic ležel bez hnutí, tupě zíral na protější stěnu a poslouchal, jak Dennisonovy těžké kroky na chodbě doznívají.

Kapitola desátá

V hotelu Cambria ve městě Salinas požádal Kramer telefonistku, aby mu propojila jisté číslo v Paradise City. Číslo patřilo Philu Bakerovi, muži, s nímž Kramer pravidelně hrával golf a byl jediným člověkem, na kterého se Kramer podle svého mínění právě teď mohl spolehnout jako na přítele.

Kramer se rozhodl, že se přesune do hotelu Cambria, kam měl navečer dorazit i Vic Dermott. Ztrácel nervy. Skutečnost, že po něm pase Dennison, jej dokonale vykoledila. Dennison byl poslední, o koho Kramer stál, aby strkal nos do toho, co právě dělá. Začal uvažovat, zda by neměl popadnout prachy, které už Dermott vyzvedl, a rovnou se někam vypařit. V tuto chvíli by měl mít Dermott u sebe v hotovosti milion šest set tisíc. Kramer přemítal, jestli je lepší vzít peníze, zmizet a nechat Zegettiho a Craneovy, ať pískají kudlu, nebo se radši držet původního plánu. Bylo mu jasné, že nežli se definitivně rozhodne, musí si promluvit s Heleně.

Na lince se ozval Baker. Bylo po páté odpoledne.

"Phile... tady Jim," ohlásil se Kramer. "Něco se pošpatnilo. Koukni, spoléhám na tebe jako na kamaráda. Potřebuju, abys pro mne něco udělal, a nechci, aby ses vyptával. Uděláš to pro mne?"

Očividně zmatený Baker se zeptal: "Kde se flákáš? Prošvihl jsem hru, protože jsem na tebe čekal."

"Odpusť, ale dostal jsem se do situace, s kterou si musím poradit," odrazil ho Kramer netrpělivě. "Uděláš pro mne něco? A otázky si zatím odpusť."

"Jasně, Jime... co půjde." Baker byl trochu uražený. "Co mám udělat?"

"Zajdi k nám domů a řekni Heleně, aby šla do klubu a přesně v sedm mi odtamtud zatelefonovala, ano? Uděláš to pro mne?"

"Samozřejmě," přitakal Baker. "Ale nechápu, proč si nezavolaš..."

"Řekl jsem bez ptaní!" vyštěkl Kramer. "Zařídíš to pro mne nebo ne?"

"Přece jsem říkal, že jo, ne? Chceš, abych se stavil u Heleně a řekl jí, aby se vypravila do klubu a přesně v sedm ti zavolala, je to tak?"

"Přesně." Kramer mu nadiktoval telefonní číslo do hotelu. "Až se příští týden uvidíme, všechno ti vysvětlím, ale zrovna teď nechci věci rozmazávat. Jsi pro, Phile?"

"Jasně... Do půlhodinky jsem u vás. Nech to na mně." Po krátké odmlce se Baker zeptal: "Jime... něco se ti přihodilo?"

"Proboha, Phile! Udělej, o co tě žádám," zavrčel Kramer. "Všechno ti vysvětlím, až se uvidíme. Zatím sbohem," rozloučil se a zavěsil.

Seděl, tupě zíral z okna, čekal. Čekal nekonečně dlouho, ale nakonec pár minut před sedmou mu Heleně zavolala.

"Ahoj, lásko," přinutil se Kramer zvesela halasit. "Jak se vede? Máš se dobře?"

Chvilí bylo ticho, potom se Heleně ozvala hlasem, jaký u ní Kramer neznal: "Jestli se mám dobře? Jak se můžeš vůbec ptát? Co se stalo? Jime! Co se děje? Mám právo to vědět! Přihnal se sem Phil... koukal na mne, jako bych byla nějaký zločinec. Co se děje?"

Kramer cítil, jak ho pod srdcem bodlo, když Heleně chlácholil: "Klid, Heleně. Chci si s tebou popovídat a nemít zároveň na drátě poldy. Nechápeš, že nám napíchli telefon?"

"Proč by nám měli napichovat telefon?" pištěla Heleně. "Proč asi? Vyvedl jsi nějakou sprostárnu? Nevím, o čem mluvíš!"

Kramer se v křesle nervózně zavrtěl. Tohle ti dá zabrat, pomyslel si. Jaktěživo neslyšel Heleně tak vyvádět.

"Přestaň, Heleně," řekl řízně. "Chci tě vidět. Poldové se na tebe přilepí. Musíš je setřást. Dokázalas to v minulosti, dokážeš to teď. Až jim zdrhneš, chci, abys přijela do hotelu Cambria v Salinasu. Bydlím tu. Možná máme před sebou dlouhou cestu... možná budeme muset zvednout krovky."

Na druhém konci linky se rozhostilo dlouhé ticho a Kramer se rozčilil ještě víc. "Heleně!"

"Jsem tu. Takže ty lítáš v maléru." Ze zoufalství, které jí zaznělo v hlase, přeběhl Kramerovi mráz po zádech. "S celým tvým balíkem... jak jsi mohl být takový idiot?"

"Nenadávej mi!" zahulákal Kramer, rozzuřený, že si k němu manželka tak dovoluje. "Nevíš ani z poloviny, o co jde! Solly všechny naše prachy prošťuroval! Ten chmatácký kurevník všechny naše peníze prohrál... čtyři miliony dolarů! Dočista nás oholil!"

"Solly?" vyvrískla Heleně. "Ale ne! Solly by nám něco takového neprovedl! Jak mohl?"

"Jo, mohl. Ale já ty prachy dostanu zpátky. Heleně, poslouvej mě, přijed' za mnou a já ti všechno vysvětlím. Pro boha živého, jenom dej po cestě bacha. Ať se ti pověsí na paty kdokoli, musíš ho setřást... ověř si, že jsi v suchu. Nikoho nesmíš dovést ke mně... chápeš?"

Znovu se rozhostilo dlouhé ticho a potom se Kramer, celý zrudlý a zpocený, jak přemáhal bolest u srdce, ozval: "Heleně! Jsi tam?"

"Ano. Přemýšlela jsem. My jsme tedy jako kostelní myši."

"Teď, ale nebudeme. Rozjel jsem plán, který nám vynese zrovna tolik, o kolik jsme přišli. Přijed' sem a já ti vyložím, co se děje"

"Ne, Jime. Odpusť, ale já nepřijedu. Jsem už stará. Ty taky, Jime... jsi moc starý, aby ses vracel k řemeslu. Vrat' se

domů. Vyřešíme všechno spolu. Nechci si s federální policií hrát na kočku a na myš až do konce života. Před patnácti lety to možná byla zábava, ale dnes už by to legrace nebyla. Vrať se domů, Jime. Něco spolu vymyslíme."

"Nemáme domov," zařval zuřivě Kramer. "Neposlouchalas, co jsem ti vykládal? Jsme na huntě! Mám v pácu něco, co nám zase pomůže na nohy, ale musíš sem přijet a být tu se mnou. Hod' sebou, ale dobře ohlídej, jak se sem dostaneš."

"Nepřijedu," prohlásila Heleně. "To všechno jsme už před lety zažili a já to nechci prožívat znovu. Myslela jsem a doufala, že jsme čisti, že jsme vybredli ze zločinu. Nepřijedu. Sbohem, Jime. Nějak to zvládnou a doufám, že ty se o sebe taky postaráš. Když změníš rozhodnutí a podraz, v kterém jedeš, necháš plavat, budu čekat, ale jinak, Jime, říkám sbohem."

Zavěsila a cvaknutí přerušené linky někde v dálce zaznělo, jako když za vším, co až do této chvíle Kramera tolik roků v životě těšilo a naplňovalo pýchou, zabouchla dveře.

Zacloumal vidlicí telefonu, neschopen uvěřit, že mu manželka opravdu zavěsila. Heleně! Ubohá zpěvandule, kterou vytáhl z hampejzu... a ona mu zavěsí! Žena, kterou zahrnul bohatstvím, dostal mezi smetánku a zajistil jí postavení! To snad není pravda!

Pomalu položil sluchátko. Rozhlédl se po bezútěšném kamrlíku. Chvilí seděl, potil se, trochu se bál a cítil bolest.

"Sbohem, Jime," řekla mu.

Hlasem podbarveným tónem neodvolatelné platnosti, skoncovala jsem s tebou, hotovo.

Kramer se neohrabaně zvedl. Ztěžka se doplahočil ke kufříku a vytáhl láhev whisky. Zamířil do koupelny a nalil si námořnickou dávku. Vypil ji neředenou, nalil si znovu a pomalu se odšoural zpátky do pokoje.

Heleně! Co si počne? Doma není ani vindra. Pomyslel na norkovou štolu, kterou jí slíbil. Krucifix, jak si myslí, že si bez něho poradí?

Rozdmčel se telefon a Kramer se tak lekl, že vyšplíchl whisky na koberec. Postavil skleničku a zvedl sluchátko.

"Chtěl jste, abych vám oznámil, až se dostaví pan Jack Howard," hlásil recepční. "Právě se zapsal: pokoj 135."

"Díky," řekl Kramer a zavěsil. Dopil do dna a zapálil si doutník. Pokoj číslo 135 by měl být na stejném patře na druhém konci chodby. Dermott by měl mít u sebe milion šest set tisíc dolarů. Co dál? ptal se Kramer v duchu. Má vážně věřit, že mu Heleně dala kopačky? Jestli to myslela doopravdy, proč by tu měl dál trčet? Proč ne-sbalit část výkupného a nevypadnout ke všem čertům? Proč si lámat hlavu nějakým Moem a dvojčaty?

Doutník mu nechutnal a Kramer jej podrážděně zamáčkl.

Milion šest set tisíc stačí člověku na docela slušný život. Může se nalodit na nějakou kocábku a odplout na Kubu. Třeba se za ním později Heleně vypraví. Zavřel oči. Cítil se utahaný jako pes a úporná bolest na levé straně hrudi ho zneklidňovala. Může se na Moea vykašlat? Pokoušel se posoudit, co je nejlepší podniknout, a pomáhal si tím, že si silnými prsty prohraboval vlasy. Nakonec, i když ještě pořád nevěděl, co udělá, vstal, posilnil se další dávkou a vyšel na dlouhou chodbu. Vykročil k pokoji číslo 135.

Když se ozvalo zaklepání, umýval si Vic Dermott v těsné koupelnice ruce. Osušil si je, přešel pokoj a s ručníkem stále v ruce otočil klíčem v zámku a otevřel. Užasl, když uviděl Kramera. Ustoupil, aby mohl Kramer vejít, a pak za ním zavřel.

"Tak co?" zeptal se Kramer. "Jak jste pořídil?"

"Dobře," odpověděl Vic a hodil ručník na postel. "Nečekal jsem, že vás tu uvidím."

"Kolik peněz jste schrástl?" chtěl vědět Kramer.

"Prozatím milion a šest set tisíc," pravil Vic a ukázal na dva kufříky, které ležely u postele.

"Koukneme se... otevřte je," poručil Kramer.

"Račte se obsloužit sám," řekl Vic vlídně.

Dlouhou, až hrozivě dlouhou chvíli si Kramer Vica měřil a Vic mu pohled vracel, až Kramer zabručel, zamířil ke kufříkům, sklonil se a jeden otevřel. Jakmile se předklonil, měl pocit, že mu tělo proklálo rozžhavené kopí. Široké pracky už víko nadzvedly. Kramer s pohledem vpitým do spousty stodolarových bankovek v kufru na ně padl, ale bolestí se nezmohl na slovo.

Snažil se něco říci. Pokoušel se vyprostit obličej z otevřeného kufru, ale zničehonic ho opustily síly, byl jako propíchnutá hadrová panenka, z které se sypou piliny. Při dalším náporu bolesti zachrčel a s hrstmi plnými peněz, které už nikdy neutratí, se odevzdal smrti.

Překvapením a otřesem naprosto vyvedený z míry Vic pozoroval, jak hromotluk umírá. Vzpomatoval se teprve v okamžiku, kdy se tělo zhroutilo na zem, a bezmocně, s nulovou nadějí na úspěch se pokoušel něco udělat.

Stál nad mrtvým tělem a myslel na Carrii a juniora. Hlavou mu projelo, že celou dobu má údajně v patách federálního policistu. Zamířil ke dveřím, otevřel je a vyšel na chodbu. Dlouho se nic nedělo, pak se otevřely dveře na druhém konci a objevil se vysoký, podsaditý muž. Podíval se na Vica a po vytáhl obočí.

"Pojďte radši se mnou," řekl Vic. "Umřel."

Za hodinu se do hotelu dostavil Jay Dennison. Šel rovnou do Vicova pokoje. Vic s důstojníkem federální policie Abe Masonem čekal v Kramerově pokoji. Teď se oba přidali k Dennisonovi. Ten se upřeně díval na Kramerovo tělo a zamyšleně si mnul bradu. Potom sjel pohledem ke kufrům s penězi.

"Kolik ta kupička obnáší?"

Vic mu sumu sdělil.

Dennison se obrátil na Masona.

"Zaříd', aby nebožtíka přestěhovali, až hotel usne," nařídil mu. "Nechci žádný povyk." Zaklapl kufříky a zvedl je.

"Pojďte, pane Dermotte, zajdeme si někam, kde si budeme moci promluvit."

Vic odvedl Dennisona zpět do Kramerova pokoje a tam se oba muži zavřeli. Dennison se usadil na posteli, Vic zapadl do jediného křesla.

"Máte dost peněz, abyste těm třem zavřel hubu," řekl Dennison. "Myslím, že bychom dál otálet neměli. Chci, abyste se vrátil do Pustiny a předal bandě peníze. A jakmile budou mít prachy v ruce, prásknou do bot. A jakmile vypadnou z Pustiny, budu je mít jak na talíři. Moji chlapi se na ně pověsí a zmáčknou je. Nechcete si vzít s sebou pistoli, pane Dermotte?"

Vic zavrtěl hlavou.

"Ne... pokud se vrátím sám, určitě mne prohledají. Kdyby u mne našli zbraň, věděli by, že se něco děje. Ne, žádnou pistoli nechci."

"Mohli bychom ji schovat ve voze."

Vic opět zavrtěl hlavou.

"Nebudu pokoušet osud. Pro mne a pro mou ženu je to příliš důležité. Navíc zacházím s pistolí jako prase s kostí."

"Dobře tedy - možná máte pravdu." Dennison dlouze uvažoval. "Budou zvědaví, kde je Kramer. Řekněte jim, že v motelu Arrowhead, chatička padesát sedm. Až k motelu se nikdy nedostanou, ale zní to dobře."

"Myslíte?" zapochyboval Vic. "Co když někdo z nich do motelu zavolá a bude chtít s Kramerem mluvit?"

Dennison se usmál.

"Zařídím, pane Dermotte. Majitel motelu se mnou před časem pracoval. Prohlásí, že Kramer si zrovna vyšel."

"Pořád zbývá několik šeků, které mám vyinkasovat. Co s nimi?"

"Dám krk, že se Kramer ostatním nepřiznal, kolik požaduje. Z milionu šesti set tisíc dolarů se jim štěstím zatočí hlava. Zbylé šeky mi dejte. Vrátím je panu Van Wyliemu."

Vic mu podal poslední šeky s poznámkou: "Čekají, že se vrátím až za dva dny. Nebude jim podezřelý, když se objevím tak brzy?"

"Nakukejte jim, že Kramer operaci urychlil," odpověděl Dennison. "Řekněte, že při vybírání šeků jste neměl potíže a mohl jste program popohnat. Proč by jim mělo něco vrtat v hlavě?"

Vic si všechno promyslel. Spokojen zrovna nebyl, ale nenapadlo ho, co jiného podniknout.

"Dobrá - jsem tedy připraven."

Dennison se podíval na hodinky.

"V San Bernardinu byste mohl být pár hodin po půlnoci. Přespěte tam a do Pustiny se vydejte ráno tak kolem desáté. Do dun jsem poslal tři chlapy a ti teď dům hlídají. Nebudete sám, ale držte se při zdi. Vsadím se, že jakmile trojlístek shrábne peníze, odstartuje hezky rychle."

"Nebudu čekat do rána," prohlásil Vic klidně, ale rozhodně. "Nehodlám tam manželku nechat další noc. Zajedu tam ještě dnes večer."

"Podívejte, pane Dermotte..." nakouzl Dennison, ale Vic mu skočil do řeči.

"Řekl jsem, že do Pustiny vyrazím ještě večer. A nikdo mě nezastaví!"

Dennison si jej zpytavě změřil, pak pokrčil rameny.

"Jednal bych asi stejně. Dobrá, ale buďte ve střehu."

Když Vic zvedl oba kufíky, natáhl se Dennison k telefonu.

Zelda obezřetně pozvedla hlavu a podívala se na druhý konec místnosti, kde spala Carrie. Škvírami v okenicích pronikala jasná zář stříbrného měsíce nad pouští a Zelda Carrii chvíli sledovala. Potom opatrně, opatrně odhrnula přikrývku a posadila se. Čekala, tajila dech, pak přehoupala nohy na zem.

V celém ranči panovalo hluboké ticho. Zelda se chvíli ani nepohnula. Seděla na pelesti a hlavou jí vířily úvahy, má-li riskovat a vyplížit se z ranče k chatce, nebo si zase lehnout. Netušila, jestli je ten tlustý Ital vzhůru. Počítala, že by zrovna mohl nejspíš spát, avšak jistotu neměla.

Spalovala ji touha po Riffovi. Kdyby se k němu dostala, on by jí určitě pomohl odsud pryč! Musí se k němu dostat.

Stoupala si. Bez hnutí, se srdcem v krku upírala pohled na Carrii, ale když se Carrie ani nezavrtěla, zašátala Zelda po blůze a kalhotách, přehozených přes židli. Ostražitě se nasoukala do kalhot, noční košili odhodila na postel a natáhla si blůzu.

Carrie se ve spánku otočila a Zelda ztuhla, srdce se jí třepalo. Vyčkávala, ale protože Carrie klidně spala dál, přetápala Zelda bos-ky ke dveřím. Potichu je otevřela a vyšla do chodby. Chvíli stála a poslouchala. Jelikož nezaslechla nic, co by ji vyplašilo, vplížila se do kuchyně, otevřela zadní dveře a vyšla do horké měsíční noci.

Na druhé straně domu u hlavního vchodu se Moe ze všech sil snažil neusnout, jenomže na bezesné noci nebyl stavěný. Pohodlně se uvelebil v proutěném křesle, pistoli si dal do klína a za hodinu tloukl špačky. Teď chrněl, jako když ho do vody hodí.

Zelda se protáhla kolem domu, počkala dost dlouho, aby se ujistila, že Moe tiše chrápe, a pak se rozběhla přes trávník a příjezdovou cestu k chatce.

V domku pro služebnictvo si Chita zabrala ložnici a tam se zamkla. Neklidně se převalovala na posteli, chvílemi si zdířila, chvílemi bděla. Riffa v obývacím pokojíku rovněž zmáhala dřímota. Dlouhé dvě hodiny nespustil ranč z oka, ale když měsíc na obloze přeputoval a dům zahálily stíny, utopil se ve tmě i Moe. Riff neměl zdání, jestli je Moe vzhůru či spí, a neodvážil se vystrčit hlavu. Ucho jej bolelo. Nestál o to, aby mu prostřelil i nohu. Rozvalil se na dvou židlích, klímal a v duchu si kreslil budoucnost po Zeldině boku.

Chitu vyburcoval šramot. Sedla si a natahovala uši. Slyšela vrznout dveře, potom se z vedlejšího pokojíku ozvalo šeptání. Vylezla z postele a přikradla se ke dveřím. Až do hlavy se jí vhrnul příval krve. Opatrně, pomalu, nehlučně zmáčkla kliku a na tři centimetry pootevřela dveře, tak aby se k ní všechno doneslo, ale nikdo ji neviděl.

Když se předtím s vrznutím otevřely vstupní dveře, vyletěl Riff, jako když ho píchne, ale sotva uslyšel, jak Zelda šeptá: "Nic se neděje, Riffe, to jsem já," uklidnil se.

Zelda se prošťarala temným pokojem a klekla si k němu, objala ho a přitiskla mu hlavu na prsa.

"Nevydržela jsem bez tebe," řekla a prsty mu projela nakrátko ostříhané vlasy, pozorně, aby nezavadily o ucho.

"Moc to bolí?"

"Kde je ten Taloš?" zeptal se Riff, prsty tvrdé jako kolíky jí zabořil do zad a přitáhl si ji k sobě. "Chrápe?"

"Ano." Při krutém, necitelném dotyku slabě zasténala. "Ach, Riffe! Nemůžeme odsud vypadnout? Nemůžeme hned zmizet?"

Škvírami v okenici Riff jasně viděl, že měsíc svítí jak rybí oko. Kdyby vylezl a Moe se zrovna vzbudil, dostal by ho jak sedícího králíka.

"Ten trohl stílí až moc dobře," řekl. "Musíme počkat. Času dost. Vidělas, co mi nadrobil." Mluvil skoro šeptem.

"Kde je Chita?" hlesla Zelda a objala jej kolem krku.

"Vedle... chrní. Mluv tiše. Nemusí nás slyšet." Vstal a přitáhl si Zeldu k sobě. Stáli ve tmě a pevně se k sobě tiskli.

Chita dovřela dveře, sedla si znovu na postel a ruce spuštěné mezi kolena zaťala v pěsti. Přes dřevěnou výplň k ní pronikaly tlumené zvuky. A když se nakonec vymkly kontrole, Chita se neudržela a vyskočila. Chvilku uvažovala. Existuje jediná cesta, jak tomuhle vzdychání učinit navždy přítrž, jediná cesta, jak si bratra udržet. Slyšela, jak Zelda radostí z rozkoše a bolesti hlasitě vzlyká, a přestala váhat. Přešla k oknu a otevřela okenici. Přehlédla terén až k ranči, pak oknem vylezla ven a okenici za sebou přivřela.

Potichu, stále ve stínu, se propířila kolem chatky. Od srubu ke garáži vytínal měsíc jen jeden pruh světla. Chita jej přeběhla a ve stínu garáže se zastavila. Ohlédla se a naslouchala. Nikdo nekřičel, nic se nepohnulo. Obezřetně nadzvedla vrata od garáže, vplula do tmy a vrata za sebou stáhla. Nějakou dobu netrpělivě šátrala po vypínači, nakonec jej našla a rozsvítila. Přejela očima garáž, kde vedle sebe poslušně stály lincoln a dodávka. Vzadu uviděla přesně to, po čem pásla: lopatu s dlouhou násadou, jaké se používá, když vítr navěje písčité jazyky.

Popadla lopatu, zhasla světlo, zvedla vrata a vyklouzla ven.

Trvalo jí skoro dvě hodiny, než vypátrala a odkryla Di-Longův hrob. Riff jí svěřil jen rámcově, kde Vietnamce pohřbil, a Chita musela několikrát kopat naprázdno, než objevila, kde tělo pod pískem leží. V té době už bylo něco po druhé, měsíc se vyšplhal vysoko a zaléval ranč ostrým jasnem.

Moe nadále tiše pochrupával. Carrii se zdálo o Vicovi. Zmožený Riff a Zelda leželi na podlaze, chvíli dřímali, chvilku byli vzhůru.

Asi čtyři sta metrů od hlavní budovy ranče leželi za přesypem, který byl k domu nejbližší, Tom Harper, Letts a Brody. Harper si na stanici v Pitt City vypůjčil periskop. Nastavil jej tak, aby mohl dobře sledovat dům. Letts a Brody spali. Dům měl Harper jako na dlani, ale že se Chita vykradla z chatky, mu uniklo. Když je tma, ani periskop moc neukáže.

Chita se vrátila do ložnice a nikdo ji nezahlédl ani neslyšel. Svalila se na postel. Užírala ji nenávisť k bratrovi i k Zeldě. Pořád slyšela, jak si vedle šeptají. Jako kdyby jí sypali do rány sůl.

Riff už se Zeldy nabažil, otravovala ho; nakonec se odtáhl.

"Měla by ses radši vrátit," prohlásila posadil se. "Dělej! Pusť mě!" Hrubě ji odstrčil. "Vypadni!"

Zelda jen neochotně vstala a začala se oblékat.

"Nezmizíme odsud?" ptala se. "Myslela jsem..."

"Neřvi tak!" zasyčel Riff.

"Copak se nechystáme prchnout?" řekla šeptem, když si zatahovala zip na kalhotách.

"Chceš, aby tě provrtalo nějaké žihadlo?" odsekl Riff. Měl už jí plné zuby. Vášeň si vybil a teď se potřeboval Zeldy zbavit. "Ten trohl okanzitě zmáčkne bouchačku... a že to s ní umí!"

"Miláčku, přece tě nezastraší takový malý tlust'och, jako je on?" třeštila oči Zelda.

"Koho by vyděsil takový prdbla? Ta bouchačka mi vadí... Moc ho poslouchá. Koukni, tamhle nechal tesař díru!" ukázal Riff ke dveřím. "Já něco vykoumám! Ty se mi do toho nemotej... Mazej, koukej padat!"

Se Zeldou tak jaktěživo žádný muž nemluvil. Nový způsob ji vzrušoval.

"Opravdu mě miluješ, vid'?" zeptala se a popošla k Riffovi.

"Jasně, jasně, jasně." Riff nervozitou málem zuřil. "Ale teď vypadni." Popadl ji za paži a smýkl s ní ke dveřím, otevřel je a hrubě vystrčil Zeldu do tmy v poušti.

Žďuchanec ji popohnal tak, že krátký dřevěný chodníček před srubem napůl přeběhla, napůl přeškobrtala. Pak o něco zakopla a oči jí padly na něco příšerného. Zůstala civět, Riff také civěl, pak si Zelda vjela rukama do vlasů a začala ječet.

Chita naslouchala se sadistickou rozkoší.

Zeldin vriskot proťal ticho právě ve chvíli, kdy se Harper chystal zacloumat Lettsem, aby ho vzbudil k vystřídání hlídky.

Jekot vzbudil oba federální policisty a všichni tři muži si vyměnili nastražený pohled.

"Co se tam sakra děje?" zeptal se Letts a vstal.

Vrískot, protínající noční ticho, zničehonic utichl a nad pouští opět zavládl klid.

"Jdu tam," prohlásil Harper.

"Počkej," zarazil ho Letts. "Na přepadovku se lip hodím já. Dostanu se tam a nikdo o mně nebude vědět. Kdyby nás zmerčili, nastal by poprask."

Letts byl pomenší, šlachovitý chlapík, který za války sloužil jako průzkumník v džungli. Harper uznal, že má pravdu. Jestli se někomu podaří nepozorovaně proniknout až k ranči, pak je to Letts.

"Dobře, Alexi, ale pospěš si. Chci vědět, co se tam děje."

Když Letts vyrazil, napřed skrčený, poté plížením, naladil Harper vysílačku a pokusil se spojit s Dennisonem. Řekli

mu, že Dennison není přítomen.

"Sežeňte ho!" naléhal Harper. "Něco se tu mele. Nějaká žena zoufale křičela. Najděte ho a řekněte mu to!"

Když začala Zelda ječet, Moe se leknutím probral z tvrdého spánku a nemotorně vyskočil. Hezky dlouho si nemohl uvědomit, kde vlastně je. S pistolí v ruce těžce oddechoval, srdce mu bušilo, a teprve pak se nadobro probudil a podíval se přes trávník k chatce. Uviděl Zeldu, jak se chytá za hlavu a řve.

Riff k Zeldě přiskočil a vrazil jí políček. Přestala, jako když utne. Se vzlykáním se k němu chtěla přivinout, ale Riff ji odstrčil.

Mrtvolný pach, který stoupal ze zabitého Vietnamce, oběma zvedl žaludek.

Moe pomalu sešel po schodech u verandy. V Carrieině ložnici se rozsvítilo a Carrie ustrašeně vyhlížela oknem ven. Pach pronikl až k ní.

Zelda se obrátila a bezhlavě vyrazila po příjezdové cestě. Riff se vyřítil za ní, ale když uviděl po schodech scházet Moea se zbraní v ruce, zastavil se.

Moe na Zeldu zahulákal, ale ta běžela dál.

"Klusej za ní!" zařval na Riffa. "Bere roha!"

Riff jako by neslyšel. Upíral pohled na člověka, kterého zabil. Svářily se v něm vztek, zmar a strach. Najednou pochopil, že si Zeldu nikdy nevezme, a naděje na bohatý život v zahálce mu vybuchla před očima a rozprskla se vniveč.

Pak uviděl mrtvolu i Moe, zabrzdil a v zátylku se mu zjezily všechny vlasy.

Chita sklouzla z postele. Škvírou v okenici se rozjařeně na divadle pásala.

Letts se tiskl do pisku necelých sto metrů od domu. Uvědomil si, že jakmile se v jasném měsíčním světle ve volném prostoru pohne, všimnou si ho. Pozoroval, jak se Moe s Riffem naklání nad nějakým tmavým obrysem v pisku. Pak viděl, jak se jeho směrem jako šílená žena Zelda. Poznal ji a bezděčně se vztyčil.

"Jsem federální policista," vypálil, když ji chytil za rameno a na místě zastavil. "Běžte dál... jsou tam..."

Moe zničehonic spatřil, jak Letts vyrůstá ze země. Viděl, jak se mu Zelda vytrhla a pádí dál. Vystřelil. Neměl v úmyslu zmáčkнуть spoušť. K pudovému činu jej přinutilo leknutí.

Když z pistole šlehl záblesk, Riff couvl a Letts padl s prostřelenou hlavou tváří do pisku. Zelda zmizela za první vlnou přesypů.

Riff i Moe stáli jako sloupy a dívali se na mrtvé tělo.

"Co se děje?" zapištěl Moe fistulí. Měl pocit, že zešílel. "Co je to za tanec?"

Riff chrtil nadávky a rozběhl se k místu, kde ležel Letts. Sklonil se k němu, otočil tělo a celé je ohmatal. Našel Lettsovu náprsní tašku a v ní odznak FBI. Mrkl na něj, vyškrábal se na nohy a jako o závod se řítíl zpět k Moeovi.

"Federální polda!" vyštěkl na Moea, když k němu dorazil. "Ty hlavo skopová! Zabil jsi ho!"

Když Harper uviděl, jak Zelda klopýtá po cestě, vyskočil a chytil ji.

"Už je dobře. Jsme z federální policie," oznámil a rukou jí zacpal ústa, aby neječela. Rvala se s ním, oči vytřeštěné hrůzou a leknutím, ale když dokolečka opákoval, že patří k federální policii, nakonec se uklidnila. Ochabla a omdlela mu v náručí.

"Jacku!" řekl naléhavě Harper. "Odvez ji k Dennisonovi! Je to slečna Van Wylieová!"

Brody hodil pohledem k raně.

"A co ta žena s dítětem?"

"Dělej, co říkám!" vyjel Harper. "O ty se postarám já."

Brody převzal Zeldu a napůl ji táhl, napůl nesl k džípu schovanému za vysokou dunou.

Harper se znovu zaměřil na dům. Viděl, jak k němu utíkají tři osoby. Zmizely uvnitř. Až tam, kde stál, slyšel, jak bouchly dveře. Světlo v jednom pokoji zhaslo.

Když džíp nastartoval, Brody v džípu i Harper spatřili reflektory příjezdějícího auta. Zelda, schoulená na sedadle vedle Brodyho, hystericky vzlykala. Brody ji chlácholivě popleskal po rameni a vystoupil. Harper přišel k němu. Oba si připravili zbraně a stoupili si příjezdějícímu vozu do cesty.

Víc je uviděl. Šlápl na brzdu a zastavil.

Když se k němu blížili, slyšel Vic, jak nějaká žena chraplavě, už bez pláče skytá, a zamrazilo ho.

Kapitola jedenáctá

Chita se opřela o stěnu a pásala se na zděšení, které četla v Moeově obličejí, i na strachu ve tváři bratrově. Oba muži stáli u okna a napínali zrak do tmy. Tohle je tedy ta velká hra. Když jsou vyloženy všechny karty a v rukávu nezbývá žádné eso, ukáže se, kdo je chlap a kdo utřinos. Ti dva by si ruku v ruce mohli utřít bradu.

Moe se chraptivě zeptal: "Kdo je tam... ta mrtvola?"

"Kdo myslíš?" zavrčel Riff. "Ten šikmooký! Musel jsem ho sejmut! A teď jsi rovnou do lejna šlápnul ty. Okrouhnul jsi poldu!"

Moe ustoupil od okna. Potil se a trásl.

"Nechtěl jsem ho zabít," procedil napjatě. "Bouchačka spustila. Nechtěl jsem ho zastřelit."

"To vykládej soudci," poznamenala Chita polohlasem.

"Drž hubu!" vyštěkl Riff a zpražil ji pohledem. "S tebou si vyřídím účty potom. Jestli tu máme jednoho policajta, jsou tu i další. Všechno je v hajzlu."

Chita se uchechtla.

"Páni! To nám říkáš novinu!"

Moe klopýtal z místnosti a chodbou zamířil do pokoje, kde byla Carrie.

Měla spuštěnou roletu. Nasoukala se do kalhot, oblékla si košili a celá bílá stála u synkovy kolébky. Když spatřila

Moea, upřela na něj nepřírozeně rozšířené oči.

Moe vstoupil a zavřel dveře. V ruce ještě stále držel zbraň, a když ji Carrie uviděla, couvla.

"Nebojte se," řekl Moe a pistoli schoval, aby nebyla vidět. "Nastaly potíže. Posloucháte mě?"

Carrie vynaložila všechnu sílu a vzpamatovala se.

"Ano... poslouchám."

"Venku se objevil federální polda," chrtil ze sebe Moe, jak se co nejvíc snažil všechno jí vysvětlit. "Zastřelil jsem ho. Nechtěl jsem. Viděl jsem, jak se něco hýbe, a bouchačka spustila. Nikdy jsem nikoho nezastřelil. Nepočítám, že mi uvěříte, ale je to pravda. A teď jsme v maléru." Odmlčel se a podíval se na spící děcko. "Jinými slovy v maléru jste vy i mimino. Ode mne vám nic nehrozí... chci, abyste to věděla. Vynasnažím se ze všech sil, aby se vám nic nestalo, ale malér spískají tamti dva. Rád bych věděl jednu věc. Moc důležitou. Jste pořád se mnou?"

Carrie vyděšeného muže pozorovala.

"Ano," přitakala. "Jsem na vaší straně."

Moe si zhluboka oddechl.

"Mám na kahánku," řekl. "Vím to, ale dokud to půjde, dohlédnu, aby se vám nic nestalo. Zůstaňte tady a poslechněte mě. Když se mi to podaří, dostanu vás odsud."

Vyšel z pokoje a zavřel za sebou.

Riffa našel v obýváku ještě stále u okna. Chita seděla na opěradle křesla jako na bidýlku a kouřila.

Když Moe vstoupil, provedl Riff čelem vzad.

"Krucinál, co podnikneme?" vybafl. Hlas mu přeskočil, až se Chita uchichtla. "Jak odsud vezmem dráhu?"

"Nasedneme do káry a prorazíme," řekl Moe, i když věděl, že to je osudný krok. Jediné, po čem toužil, bylo co nejrychleji se vším skoncovat. Kdyby mohl vyjet do krupobití střel, které by ho okamžitě zabilo, byl by šťastný. Nesnesl pomyšlení, že ho šoupnou znovu do vězení. Přál si rychlý konec a přál si, aby dítě bylo v bezpečí. "Pojedeme zadem."

"O co se pokoušíš?" vrhla na něj pohled Chita. "O sebevraždu?"

"Dejte si říct - nic jiného nám nezbývá," přesvědčivě lhal Moe. "Vypálíme jim rybník. Pojďte, vypadnem dřív, než nás obklíčí."

Strachy upocený Riff vykročil ke dveřím. Chita sjela s opěradla a zastoupila mu cestu.

"Riffe!"

Tón, jakým ho oslovila, Riffa zastavil.

"Mysli!" pokračovala. "Když vystrčíme hlavu, rozstřílí nás na cucky!"

Riff zaváhal.

"Neposlouchej ji," nabádal jej horečnatě Moe. "Pojď...padáme!"

Riff si jen vztekle odfrkl. Díval se na Chitu, již z očí sálal plamen, jaký Riff tak dobře znal.

"Neposlouchej toho pupkáče," nabádala Chita. "Jestli odsud vytáhneme paty, Riffe, pak jediné s tou ženskou Dermottovou. Jakmile ji budeme mít v autě, nikdo po nás nevystřelí ani ránu. Dokud bude s námi, nikdo si netroufne nás zastavit."

Riff na ni s úžasem civěl, pak se uvolnil a zašklebil se.

"Čče, ty máš myslivnu! Přivedem ji. Honem! Na co čekáme?"

Když zamířil ke dveřím, řekl Moe: "Ani hnout!" Držel v ruce pistoli a mířil na Riffa. "Nech ji na pokoji! Vypadneme a zkusíme štěstí, ale paní Dermottová zůstane tady!"

Schování za dunami, kam na ně nebylo z domu vidět, se snažili Harper a Brody domluvit s Vicem.

"Podívejte, pane Dermotte," vysvětloval Harper napjatě, "tohle je kritická situace. Vědí, že jsme tady. Bez úhony se k domu nedostaneme. Jednoho z nás už zabili. Uklidíme odtud slečnu Van Wylieovou a pak nám přijde na pomoc posila. V tuhle chvíli nemůžu dělat nic jiného, než čekat."

Vic obavami div nešílel.

"Mám v domě ženu a dítě," pravil a snažil se ovládnout hlas. "Myslíte si, že je tam nechám s těmi vrahouny a já zůstanu trčet tady? Jdu a radši se mě nepokoušejte zastavit! Mám výkupné. Dám jim peníze a oni vypadnou. Je mi srdečně jedno, jestli vám pláchnou, ale já si zachráním ženu!"

"Chápu, jak vám je, pane Dermotte," připustil Harper, "ale oni o nás vědí. Když jim dáte prachy, využijí vaší manželky a kloučka jako štítu. Nacpou je do autě a budou tryskem ujíždět, protože budou vědět, že po nich nevystřelíme. Vaši ženu pustí, až si budou myslet, že jsou za vodou. Mohou ji ale také zabít. Nesmíte tam a nesmíte jim dát výkupné."

Brody, který se mezitím vrátil k džípu, teď běžel zpátky.

"Volá Dennison. Chce tě," vyřizoval Harperovi.

Harper se otočil jak na obrtlíku a utíkal k vysílačce. Brody šel za ním a nechal Vica samotného. Vic zaváhal jen vteřinu, vzápětí vklouzl do cadillaku a zamířil plnou rychlostí k domu. Když projížděl kolem džípu, Brody na něj křičel, ale Vic jel dál.

Harper Dennisona bleskově zasvětil do situace.

"A Dermott to teď praská k domu. Varoval jsem ho, aby se do ničeho nemíchal, ale ujel nám," skončil.

Dennison tiše zaklel. "Tos parádně pohnojil," ulevil si. "Pošlete slečnu Van Wylieovou pryč. Může si sednout za volant?"

Když se Harper Brody ho zeptal, Brody zavrtěl hlavou.

"Brody říká, že ne. Je hysterická."

"Řekni tedy Brodymu, aby ji okamžitě zavezl k otci. To je první krok. Ti tři určitě využijí paní Dermottové jako rukojmí... vsadím se, že ano. Ty zůstaň, kde jsi. Kdyby se pokusili uniknout s paní Dermottovou, chci o tom vědět."

Když se pokusí pláchnout bez ní, dám uzavřít silnice. Zůstaň ve spojení a k baráku se nepřibližuj. Chci vědět, co se děje." A Dennison se ztratil v éteru.

V domě sledovala Chita s Riffem, jak na ně Moe mříí.

"Kape ti na karbid?" zavrčel Riff. "Vezmem ji s sebou a jsme v suchu!"

"Jak dlouho?" řekl Moe znaveně. "Jenom si zaděláme na další malér. Padáme sami!"

"Vezmeme ji s sebou, nebo nejdem nikam!" zaječela Chita.

"Uděláte, co vám poručím!" Moe se zatvářil neústupně. "Už je mi z vás dvou šoufl! Já nemám co ztratit. Uděláte, co nařídím, nebo s vámi zametu!"

Právě v tu chvíli probodly záclonu reflektory Vicova auta. Moe se svižně otočil a vyrazil k oknu. Chita se na něho vrhla a Moe se zapotácel. Chita chňapla po zbrani a vytrhla mu ji. Když se Moe narovnal, stála za ním a měla ho na mušce.

"Odted'ka," pronesla zavile, "velíme my."

Riff stál u okna a přes záclonu vyhlížel ven. Chita zhasla. Riff poznal Vicův cadillac. Viděl, jak z vozu vylézá Vic.

"To je Dermott!"

"Bacha!" vřískla Chita. "Neukazuj se!"

"Dej sem bouchačku!"

Chita mu zbraň podala. Riff znovu číhl oknem ven. Vic stál a nehnutě pozoroval dům. Spatřil Riffa za oknem.

"Jsem sám," zavolal. "Vezu výkupné."

"Kamaráde, hled, abys byl sám," řekl Riff. "Mám tě na mušce. Přitáhni prachy sem."

Vic vyzvedl z auta oba kufíky a vyšel po schůdcích na verandu.

"Pusť ho dovnitř," nařídil Riff Chitě. Když Chita vyšla do chodby, sám zůstal hlídat u okna.

Moe se nehýbal, ale oči mu jezdily po místnosti a hledaly nějakou zbraň. Kousek od něho stála na příručním stolku bronzová soška nahé dívky. Sunul se k ní, až byl těsně u stolku.

Riff pohyb vytušil a bleskový pohledem Moea zkontroloval.

"Nepokoušej se o nic, co bys nestačil dokončit, pupkáči," řekl.

"O nic se nepokouším," odušil Moe. "Spadla klec. Teď už se odsud nedostaneme."

"Drž hubu! Ty možná ne, ale my ano!"

Vstoupil Vic a za ním Chita a ta se hned opět uhradila na opěradle křesla.

"Takže venku na nás čekají poldové, kamaráde?" vyštěkl Riff vztekle. "Tos vymyslel sám?"

"Byli tam dva," vysvětlil Vic. "Jeden je mrtvý. Druhý veze slečnu Van Wylieovou domů."

Otevřeným oknem slyšeli, jak džíp startuje. Zanedlouho spatřili, jak prašnou cestu ve směru na Pitt City olizují rozsvícené reflektory.

"Jo?" Riff se zašklebil. "To ti mám jako věřit? Honem... kolik je tam dalších?"

"Říkal jsem vám: v tuto chvíli ani jeden, ale co nevidět se objeví další. Za hodinu se budou hemžit všude. Tady jsou peníze... popadněte je a ztraťte se!"

Riff zatáhl záclonu na místo.

"Rozsviť."

Chita se natáhla a cvakla do vypínače.

"Kde zůstal Kramer?" chtěl vědět Riff. "Proč tu není?"

"Co by tu dělal?" opáčil Vic. "Tady vám posílá výkupné. Sám už zvedl kotvy."

Riff se podíval na kufry.

"Kolik?"

"Vic než jeden a půl milionu," odpověděl Vic.

"Kecáš!"

"Račte se přesvědčit."

Vic položil oba kufry na pohovku a odcvakl západky. Otevřel kufry a ustoupil. Když Craneovi spatřili tu horu peněz, úžasem ztuhli. Potom Riff, zhypnotizovaný pohledem na takové bohatství, sklonil pistoli a vykročil ke kufřům. Musel se protáhnout kolem Moea a to byla Moeova šance. Popadl bronzovou sošku, zvedl ji a podstavcem praštil Riffa do zápěstí. Všechno se zběhlo tak rychle, že jeho pohyb nikdo nestačil postřehnout.

Pistole vypadla Riffovi z ruky a Riff zařval bolestí, chytil se za zápěstí a odpotácel se. Moe hrábl po zbrani a vzal si dvojčata na mušku.

Chita se nepohnula. Seděla dál na opěradle jako kvočna, z obličejů se jí nedalo vyčíst nic, jen oči jí sršely.

Moe pravil: "Povězte mi pravdu, pane Dermotte. Jsou venku policajti? Budeme potřebovat pomoc. Tyhle dva tu podržím... nezdrhnu. Jestli venku jsou, zavolejte je."

"Je tam jeden," řekl Vic.

"Dobrá, pak zavolejte jeho," požádal Moe.

Když Vic vykročil ke dveřím, Riff se opíral o zeď, držel si ruku a nadával. Moe se otočil a zamířil na něho. K Chitě byl napůl zády. Nevšiml si, jak rukou vjela pod polštář na křesle. Zašátrala a nahmatala Vicovu automatickou pistoli, kterou dříve vytáhla Riffovi z kalhot a schovala pod polštář.

Vic už byl na chodbě. Když se blížil k hlavním dveřím, objevila se na prahu ložnice Carrie.

"Ach, Vicu!" zvolala radostně. "Věděla jsem, že slyším tvůj hlas!"

Vyšel jí naproti a objal ji. "Všechno bude dobré, miláčku," řekl. "Počkej chvíli... jdu pro policistu. Musím..."

Hlasitá rána, která práskla od křesla, změnila oba v solný sloup.

Chita ještě pod polštářem odjistila zbraň, pak ji vytáhla ze skříže, zvedla do úrovně Moeových zad a zmáčkla

spoušt.

Moe cítil, jak se mu střela zakousla do těla, ale nic ho nebolelo. Bylo to jen, jako by ho zasáhla dobře vypodložená palice. Sesunul se, převrhl příruční stolek, pistole mu vylétla z ruky a přistála Riffovi u nohou. S obličejem bílým a krutým jako škraboška Chita sledovala, jak se Moe ochable snaží znovu zvednout, potom pozvedla hlavu o trochu výš, zamířila Moeovi na hlavu a stiskla spoušť ještě jednou.

V těch několika vteřinách, než Moeovi roztržila lebku druhá střela, si Moe vzpomněl na matku. Hlavou mu projelo, jestli se bála umřít. Litoval, že u ní nebyl, když skonala. V těch krátkých vteřinách pochopil, že i kdyby se byl nedal Kramerem nachytat, stejně by ho bez ní nečekala žádná budoucnost. Každý musí mít někoho, pro koho žije, pomyslel si, a on kromě mámy jaktěživ nikoho neměl. Věděl, že bez ní by byl ztracený. Necítil bolest. Věděl, že umírá. Aspoň ho už nikdy nešoupnou do té příšerné kobky, napadlo ho. Těsně předtím, než mu druhá kulka vzala život, pomyslel na Dermottova kloučka.

Riff zvedl pistoli ze země levačkou.

"Ten kretén mi zlomil zápěstí," fňukal.

"Zavři zobák!" prskla Chita, přešla ke dveřím a zamířila na Vica a Carrii. Ti na ni nehnutě zírali. "Zalezte dovnitř," poručila, "a koukejte, aby to bylo bez rámusu."

Harper slyšel obě rány naprosto jasně. Okamžitě se vysílačkou spojil s Dennisonem.

"Střelili se tam," hlásil. "Zdá se, že Dermottovi potřebují pomoc. Povolte mi, abych se podíval, co se děje."

"Ani se nehneš," nařídil Dennison přísně. "Za slabou hodinku ti dorazí pomoc. Oddělení v Pitt City za tebou vysílá posilu. Musím vědět, jestli se ti parchanti pokusí zdrhnout a jestli chtějí vzít Dermottovy jako rukojmí. Zůstaň, kde jsi, a všechno mi hlas... jasně?"

"Jenomže ty tři můžou zabít," protestoval Harper. "Nemůžu tady trčet..."

"Slyšels mě!" štěkl Dennison. "Ani se nehni... to je rozkaz!"

Jakmile Carrie spatřila Moeovo mrtvé tělo, vykřikla, otočila se a zabořila tvář Vicovi na rameno.

Moeova smrt jako by Riffa omráčila. Vytřeštěně hleděl na sestru, zíral na zbraň, kterou měla v ruce, a přestože byl posedlý strachy, náhle se v něm probudila důvěra, že pokud jej někdo může z dané bryndy vytáhnout, pak je to ona.

"Seber prachy!" nařídila mu. "Hod' je do autáku!"

"Neunesu je," odsekl Riff. "Mám zlomené zápěstí!"

"Dělej, co říkám!" zaječela Chita. "Jdi se bodnout se svým zápěstím! Odnes prachy do auta!"

Riff zaklel, zastrčil pistoli do boční kapsy, zacvakl zámky na kufcích, popadl obě držátka levou rukou a vypajdal z místnosti.

Chita upřela pohled na Vica a Carrii. Mířila přímo na ně.

"Já ho zabila," prohlásila a kývla směrem k Moeovi. "Nemám co ztratit." Oslovila Vica: "Odjíždíme, ale vaše žena pojede s námi. Něco si začněte a vyřídím vás i vaše skvrně. Ted'... ji pusťte a otočte se čelem ke zdi!"

"Nikam nepojede!" ohradil se bledý Vic skálopevně. "Ne, ne!"

"Uhněte!" vřískla na něj Chita. "Nebudu se opakovat!"

Carrie se vytrhla Vicovi z objetí.

"Pojeďu s nimi," hlesla. "Vicu, prosím tě..."

"Ne!" vykřikl Vic. "Pojeďu já! Je jedno, kdo z nás to bude!" Popošel k Chitě. "Manželka musí dohlédnout na dítě."

Nehlučně se vrátil Riff. Stál za Vicem. Chita kývla hlavou. Vica nic nevarovalo. Carrie sice Riffa vzápětí spatřila, ale to už Riff stihl Vicovi pažbou pistole zasadit ránu do týla. Vic padl na všechny čtyři, pak se v bezvědomí zhroutil nadobro. Carrie se k němu rozběhla, ale Riff ji lapil.

"Padáme!" zavelela Chita. "Honem... honem... už ať jsme odtud!"

Když se Carrie stále ještě snažila vyprostit, uhodil ji Riff do obličeje. Políček Carrii omráčil, podlomila se jí kolena. Chita s Rif-fem ji popadli a vlekli před dům k autu. Chita zajela za volant, Riff nasoukal Carrii na zadní sedadlo. Potom si sedl k ní.

Chita zapnula motor a zamířila s autem na příjezdovku.

"Myslíš, že budou střílet?" zeptal se Riff přiškrceně.

"Proč se ptáš?" odsekla podrážděně. "Za chvíli se to dozvíš." Riff si přitáhl Carrii na klín. Přikrčil se za ni a využil ji jako štítu. Přes rameno Carrie vyjeveným pohledem sledoval sestru, která seděla jako svíčka, pevně svírala volant a řítila se po dlouhé příjezdové cestě k zamřížované bráně jako o závod.

Když se vysílačkou ozval Harper, Dennison si pátravě prohlížel podrobnou mapu okolí Pustiny.

"Vyrázili," hlásil Harper. "Viděl jsem jen dvě ženy, ale chlapi můžou ležet na zemi. Jedna žena řídí, druhá sedí na zadním sedadle. Jedou Dermottovým cadillakem. Za vraty zabořili doleva - to znamená, že směřují na Boston Creek."

Dennison bleskově přelétl mapu rozloženou na psacím stole.

"Dobrá, Tome, zajdi dovnitř a zjisti, co se stalo s Dermottem. Pozor! Pochybuju, ale mohl tam někdo z nich zůstat. Co nejdřív zavolej zpátky. Čekám."

Harper popadl vysílačku, pověsil si ji na řemínku přes rameno a s pistolí v ruce se rozběhl k ranči.

Dorazil ve chvíli, kdy se Vic ztěžka dopotácel k hlavním dveřím.

"Unesli mi ženu!" vyhrkl Vic a opřel se o rám dveří. "Musíte něco udělat! Unesli mi ženu!"

Cestou k budově minul Harper mrtvé Di-Longovo tělo. Zastavil se jen tak dlouho, aby zjistil, kdo to je, a ted' se chystal kolem Vica protáhnout do domu, ale Vic ho chytil za paži.

"Kam jeli?"

"Směřem na Boston Creek," odpověděl Harper. "Co se tu dělo?"

"Kouknete se sám," řekl Vic. "Je tam ještě jeden člověk... mrtvý."

Harper vešel do pokoje. Na podlaze našel Moea. Nabral ho nohou, aby se ujistil, že Moe už nežije, a zapjal vysílačku.

Dennison v té době již uvedl do pohotovosti policejní hlídky v okruhu osmdesáti kilometrů od Boston Creeku s rozkazem, aby pátraly po cadillaku. Jeden policista obvolával všechny čerpací stanice s rozkazem, aby okamžitě ohlásily, jakmile u nich Dermottův cadillac zastaví a bude brát benzin, a zároveň je upozorňoval, že nesmějí zkoušet auto zadržet. Další policista vyhlášoval poplach na přílehlých letištích.

Když si Dennison vyposlechl Harperovo hlášení, zachmuřil se.

"Nemůžou jet věčně," pravil nakonec. "Dřív nebo později jim nádrž vyschne. Dokud je s nimi paní Dermottová, nebudeme se je snažit zadržet. Vrať se, Tome, a pana Dermotta vezmi s sebou. Řekni mu, že děláme všechno, abychom jeho ženu zachránili."

Jak se Harper soustředil na Dennisonova slova, najednou si uvědomil, že slyší startovat vůz.

"Vydržte, šéfe," řekl, položil mikrofon a skočil k oknu. Stihl ještě zaznamenat, jak Vic v Moeově lincolnu vyjíždí z garáže, vytáčí se na příjezdovku a rychlostí, která Harperovi vyrazila dech, se řítí k bráně.

Harper si ulevil a popadl mikrofon.

"Dermott ujel!" hlásil. "Nejspíš dostal praštěný nápad, že je dohoní." Odmlčel se, protože se mu do uší vedral další zvuk: neutuchající dětský pláč. "Pro kristový drahé rány! Teď se ještě dalo do breku to mrně. Co mám dělat?"

"Chystáš se oženit," odvětil Dennison necitelně. "Čekají tě vlastní děti. Trochu praxe neuškodí. Přivez prcka sem." A konec.

Ručička tachometru ukazovala sto čtyřicet kilometrů za hodinu a cadillac se řítí prašnou cestou k Boston Creeku. Chita se tiskla k volantů a očima se přilepila k hrbolaté cestě, která jí v oslnivých kuželech světla ze silných reflektorů jako o závod ubíhala vstříc. Byla rozjařená a navýsost vzrušená. V hlavě se jí už rodil plán, jak uniknout. Mají milion šest set tisíc dolarů v hotovosti! S takovým balíkem peněz a se dvěma pistolemi je nic nemůže zastavit.

Carrie se na zadním sedadle tiskla do koutku. Děsivě se bála. Dřív nebo později tahle šílená jízda skončí a co se pak stane s ní? Myslela na Vica. Ublížili mu moc? Myslela na synka. Kdo se o něj postará?

Riff si hučel pod nos a ohmatával si zápěstí. Velice opatrně a s přivřenýma očima rukou zahýbal a s úlevou zjistil, že zápěstí sice bolí, ale kost není zlomená. Uklidněn, že není zmražen a že se ho nikdo právě nechystá zastřelit, se trochu vzpamatoval. Předklonil se a houkl na Chitu: "Kam myslíš, že se řítíme? Nejeď tak rychle, herdek! Vyklopíš nás!"

Ještě nedomluvil a vůz se nebezpečně naklonil, jak Chita vybrala zatáčku, ale okamžitě zapracovala volantem a znovu sešlápla plyn na podlahu.

"Slyšíš mě!" zařval vyděšeně Riff. "Převrátíš nás na střechu!"

"Drž hubu!" odsekla Chita zlostně, ale když sjeli z prašné cesty na hlavní silnici vedoucí do Boston Creeku, ubrala.

"Kam se podle tebe hrnem?" vyptával se znovu Riff.

"Musí tu někde být letiště," odpověděla Chita. "Naši jedinou šanci je dostat se do Mexika. Když si najmeme letadlo a přeletíme hranici, jsme v suchu!"

Smrtelná úzkost, která Riffovi bránila soustředěně myslet, se začala rozplývat.

"Děvče, ty máš za ušima," řekl s obdivem. "Jo, tak si můžeme zachránit kůži."

"Koukni se, kde je silniční mapa," poručila Chita. "Musím všechno dělat já?"

"Klid," ucedil Riff a přešel si na přední sedadlo. Rychle prohra-bal postranní kapsy vozu, ale žádnou mapu nenašel. Znovu začal nadávat. Pak se otočil a probodl pohledem Carrii. "Kde je nejbližší letiště?"

Carrie, která celý jejich hovor poslouchala a věděla moc dobře, kde se v okolí jaké letiště nachází, se rozhodla stávkovat.

"Nevím," odvětila.

Riff na ni zavrčel. Zaťal pěst a naklonil se přes opěradlo.

"Povídám, kde je nejbližší letiště! Nekecej, že nemáš páru! Chceš, abych ti vyrazil pár zubů?"

Carrie na něho hleděla celá bílá, v očích vzdor.

"Nevím."

Riff se chvíli rozmýšlel, pak se otočil, aby viděl na Chitu.

"Co uděláme?"

"Na nějaké kápnem," řekla Chita. Všimla si, že ukazatel množství paliva je skoro na doraz. "Dochází nám šťáva. Zalez k ní zpátky. U nejbližší pumpy musíme zastavit. Připrav bouchačku."

Riff si přešel dozadu a sedl si těsně ke Carrii.

"Poslouchej, děvče," varoval ji. "Ani necekej. Jakmile si něco zkusíš, bude to poslední průšvih, do kterého se namočíš." Moeovu zbraň třímala v ruce.

Carrie se od něho odtáhla.

Když se přiblížili k Boston Creeku, pozdravila je jasná světla čerpací stanice. Blikající písmena hlásala název C-a-l-t-e-x.

"Půjde možná do tuhého," podotkla Chita tiše. "Dej na ni bacha, Riffe. Když bude nutné, majzni ji." Zastrčila si pistolí pod stehno, aby ji měla pohotově, a zajela s vozem před čerpací stanici.

Když se cadillac vytočil, vysoký, na pohled milý pumpař už k nim klusal.

"Plnou a tempem," řekla Chita stručně. "Máme naspěch."

"Kdo nemá?" usmál se pumpař. Zastrčil konec hadice do nádrže. "Olej, voda, gumy, všechno v pořádku?"

"Ano," odpověděla Chita.

Riff nespouštěl Carrii z oka, ale otevřel jeden kufřík a vytáhl z něho stodolarovou bankovku. Carrie se ani nehнула, cítila, jak se jí k boku tiskne Riffova zbraň.

"Paráda, zrovna tak, jako že si nepotřebujete zavolat," repetil pumpař dál. "Ten křáp už celý den nefunguje. Už jsem z toho na mozek. Všichni, co jedou kolem, mají potřebu někomu telefonovat."

"My ne," ujistila ho Chita. "Pospěšte si, přáteli. Nemáme čas." Pak se vyklonila z okna. "Není tu někde letiště?"

"Jasně, že je," řekl pumpař, "pár kilometrů po hlavní silnici, na prvním rozcestí zahnete doleva. Je tam cedule. Plácek, zařídili se tam sotva před rokem dva hoši. Kšefty jim moc nekvetou. Jsou moc blízko letiště Oro Grande, ale když tak pospícháte, snáz seženete nějaké taxi u nich než na Oro Grande." Vytáhl hadici a vzal si od Riffa stodolarovku. "Menší nemáte?"

"Ne," odvětil Riff.

Chvilí trvalo, než pumpař sehnal drobné. Všichni tři zatím beze slova čekali.

Ani Chita, ani Riff neměli tušení, jaké mají štěstí, že telefon ve stanici nefunguje. Byla to jediná čerpací stanice v okruhu osmdesáti kilometrů od Boston Creeku, s kterou se federální policie nemohla spojit.

Jakmile byli z dohledu, dala Chita na silnici cadillaku opět co proto.

Riff se již uklidnil a mozek mu začal pracovat na plné obrátky. Chitin nápad s útekem do Mexika mu připadal skvělý, ale když se teď pohodlně uvelebil a hlídal Carrii, najednou se zas tak skvělý nezdál.

"Děvče moje," řekl a naklonil se, aby mohl Chitu oslovit šeptem, "když se chceš dostat do Mexika, nepotřebuješ pas nebo tak něco? Co když nás ti štouralové nepřijmou?"

"Přijmou," ujistila ho Chita. "Máme milion šest set tisíc dolarů a dvě bambitky. Přijmou."

"Jo." Riff zacvičil bolavým zápěstím. "Co ta kráska vedle? Jak naložíme s ní?"

"Co bys řekl? Nepustíme ji, dokud nebudeme úplně v suchu."

Riff si hvízdal. Znervózněl a nebyl si tak jistý.

"Myslíš, že nám to projde?"

"Nemám tuchu, ale určitě vím, že to musíme zkusit," prohlásila Chita nevzrušeně a chladně.

Ve světle reflektorů před sebou u silnice spatřila lacinou, ručně psanou ceduli: Boswickova letecká taxislužba. 3 km. Stočila auto ze silnice na hrbolatou úvozovou cestu, dozajista vedoucí k letišti.

Kapitola dvanáctá

Vic věděl, že když se vrátil do Pustiny, nádrž v cadillaku byla téměř prázdná. Věděl, že Craneovi do Boston Creeku nedojedou, že budou muset napřed někde dotankovat. Zatím měli desetiminutový náskok. Jestliže pojede jako dříve a oni ztratí pár minut tankováním, mohl by je dohonit. Neměl nejmenší představu, co podnikne, až je chytí, ale v tuto chvíli dokázal myslet pouze na to, jak být u Carrie.

K rozhodnutí dospěl, když mu Harper svěřil, že cadillac uhání k Boston Creeku. Jakmile Harper zašel do domu, Vic se vyřítil do garáže. Našel tam Moeův lincoln. V zapalování třel klíč. Když jím Vic otočil, s úlevou zjistil, že nádrž je z poloviny plná.

Rozjel se jak nikdy předtím. Lincoln měl pod kapotou síly až nad hlavu a dlouhou příjezdovku auto přefícelo téměř stopadesátkou. Vrata byla dokořán. Vic dupl na brzdu. Pneumatiky zakvičely, když vybíral zatáčku na prašnou cestu, ale pak znovu sešlápl plyn až na podlahu. Do chvíle, kdy se světla zakousla do hlavní silnice, jako by uběhlo jen pár vteřin. Vic znovu zpomalil. BOURAČKU si nemůže dovolit. Ale jakmile byl jednou na hlavní, hnál lincoln směrem k Boston Creeku na plné obrátky. Kolem tří vozů se mihl jako blesk a řidiči, vyděšení jeho rychlou jízdou, mačkali klakson. Ručička na tachometru se ustálila na rychlosti sto šedesát pět kilometrů v hodině, na maximu, které se dalo ze řvoucího motoru vymáčkнуть.

Vic se hrbil za volantem, srdce mu tlouklo a litoval, že odmítl, když mu Dennison nabízel zbraň. Co si počne, až nakonec Cra-neovy dohoní? Ti mají bouchačku oba. Jak na ně půjde, aby osvobodil Carrii?

Profičel kolem vozu, který ve srovnání s rychlostí, již se řítíl sám, stál na místě. Opět se rozeznělo popuzené houkání, jak se řidič na protest opřel do klaksonu. Vic nepolevil. Za pár minut spatřil blikající písmena, hlásající název firmy C-a-l-t-e-x, první pumpa, na kterou při cestě narazil. Jestli má štěstí, bral cadillac benzín možná zrovna tady. Vic zpomalil, vytočil s vozem kruhovou objíždku a prudce, až pneumatiky zakvičely, zastavil.

Z kanceláře vyběhl hromotluk v kombinéze firmy Caltex. Vic vystoupil.

"Páni!" děsil se pumpař. "Vy jste mi dal. Jedete k ohni?"

"Nestavěl tady a nebral tu asi tak před deseti minutami benzín modrobílý cadillac?" snažil se Vic ovládnout hlas. "Ve voze seděl jeden muž a dvě ženy."

Šťastný, že může poskytnout informaci, pumpař přikývl. "Jasně. Odjeli tak před pěti minutami. Přátelé?"

Vic si zhluboka vzdychl. Přátelé? Pomyslel na Carrii.

"Říkali, kam jedou?"

"Jedno z těch děvčat se mne ptalo, kde je nejbližší letiště," odpověděl pumpař. "Poslal jsem je k Boswickovi. Vedou to tam dva mladí kluci... milí... myslel jsem, že jim přihraju kšeftík."

"Máte telefon?"

Pumpař bezmocně hodil rameny.

"Celý den nefunguje. Lituju, ale co nadělám... kolikrát už jsem říkal..."

"Nemohl byste mi půjčit nějakou bouchačku?" zeptal se Vic už napůl zpátky v autě.

Pumpař vytřeštil oči.

"Bouchačku? Jak to myslíte?"

"Nechtě to plavat," řekl Vic a usadil se za volant.

"Jakou bouchačku, proč bouchačku?" chtěl vědět pumpař a šlapal k autu.

"Pusťte to z hlavy," mávl na něj Vic, zabouchl dvířka a vyrazil na silnici. Věděl, kde je Boswickovo letiště. Při cestách do Boston Creeku mu nejednou cedule padla do očí.

Ti dva se tedy pokoušejí uprchnout vzduchem, pomyslel si. Pokud se může spolehnout na výpověď pumpaře, mají jen pětiminutový, nejvýš desetiminutový náskok. Zařídít si odlet a odstartovat mohou nejdřív za hodinu. Věřil, že je na letišti dostihne.

Až uvidí letištní světla, musí zhasnout. Dál bude muset jet jen pomalu, aby nikdo nezaslechl motor. Nezbude mu, než kousek před letištěm vystoupit a zbytek dojít pěšky. Pochmurně si pomyslel, že jedinou zbraní, kterou může zaútočit, je překvapení.

Světlovlasý, urostlý mládenec Ralph Boswick položil sluchátko, stáhl nohy se stolu a vstal.

Jeho společník Jeff Lancing, který se rozvaloval na vyřazené palubní sedačce, na něho zvědavě mrkl.

"Kdo to byl?"

Boswick si o záplatu na cvilinkových rajtkách škrtl sirku a zapálil si cigaretu.

"Věř nevěř... FBI," pravil a uchechtl se. "Máme se připravit na hosty. Nějaký chlap a holka unesli nějakou ženskou a můžou mít namířeno k nám. Taková blbost! Celý minulý týden k nám nepáchla ani noha!"

Lancing, pomenší pořízek se začínajícím bříškem, a naopak tmavovlasý a o něco starší než Boswick, se na společníka ostře zadíval.

"Dali ti popis?"

"Jasně. Ten chlap je vysoký, hrana, tmavovlasý. Má na sobě všechno z černé kůže. Ta holka je blondátá, jeho dvojče. Druhá žena je zrzka, prý hezká. Povídali, že únosci jsou ozbrojeni a nebezpeční."

Lancing vstal.

"Přesně tady můžou zarazit!" řekl. "Nebezpeční, jo?" Zamířil ke stolu a ze zásuvky vytáhl automatickou pětačtyřicítku.

Boswick se uchechtl: "Nebud' jak malý, Jeffe! Pálit z toho železného klumpu je o život. Léta ji nikdo nevyčistil ani nenamazal, a navíc nemáme náboje."

Lancing chvíli váhal, nakonec s rozpačitým úsměvem strčil pistoli zpátky do zásuvky.

"Jestli sem přijdou, budem vypadat jako pěkní jelimani," vzdychl.

"Nepřijdou," ubezpečil ho Boswick. "Neobjeví se tu ani noha, Jeffe. Nerad to říkám, ale prošel jsem si naše čísla. Jestli se hezky rychle něco nestane, jsme v loji. Tenhle nápad nám moc nevyšel."

"S tebou je ta potíž," odporoval Jeff, "že chceš vždycky zbohatnout přes noc. Všechno chce čas. Uvidíš, za pár měsíců budeme zase v plusu."

"Jestli si povedeme jako dosud," prohlásil Boswick a vytáhl z psacího stolu silné desky, "jsme na mizině. Myslím to vážně, Jeffe. Koukni, mrkni se na tyhle cifry."

Lancing si odevzdaně vzdychl a přešel k psacímu stolu. Oba spolu začali probírat dlužné účty. Po nějaké době Lancing zahodil tužku a narovnal se.

"Netušil jsem, že je to takový průšvih," řekl mrzutě. "Co uděláme?"

"To, co všichni takováť ulpasové jako my," odvětil Boswick a pokrčil rameny. "Musíme najít dalšího ťulpase. Musíme..." Zmlkl, protože dveře do jejich krcálku se nehlučně otevřely. Ve dveřích stála nedbale odbarvená blondýna v květovaných bavlněných šatech s nabíranou sukní a pátravě si je měřila.

Oba muži na ni civěli.

Boswick vstal.

"Potřebuju se ihned letecky přepravit do Friska," prohlásila Chita. "Co pro mne můžete udělat?"

Lancing se rozzářil šťastným úsměvem.

"Ale jasně. Náš drak je připraven. Potřebujeme jen sotva hodinku, abychom se domluvili s Friskem. Stačí?"

"Co si chcete s Friskem domlouvat?"

"Musejí nám povolit přistání," podal vysvětlení Lancing. "Je to hned."

Boswick si dívku prohlížel. Něco mu na ní vadilo. A pak mu hlavou bleskla výstraha federální policie.

Jakoby nic prohodil: "Vezmi dámu a její přátele do čekárny, Jeffe. Třeba si zatím dají hrnek kávy. Já obstarám povolení."

"Jasně," přikývl Lancing a vykročil k Chitě. "Tudy. Nebudete čekat dlouho. Jen..." Zarazil se, když Chita ze záhybů sukně vytáhla na světlo boží pistoli a namířila na něj.

"Nikam se telefonovat nebude," rozhodla. "Prostě odstartujeme. Zmizte od toho stolu!"

Hrozba zbraně a ostrý Chitin tón přemístily Boswicka tam, kde stál Lancing. Lancing Chitu ohromeně sledoval.

"Co má tohle všechno znamenat?" vyhrkl. "Co...?"

"Zavři zobák!" okřikla jej Chita a vhrnula se do kanceláře. Hned za ní Riff, který před sebou postrkoval Carrii. Jakmile Lancing spatřil Riffovu výbavu z černé kůže, vzpomněl si, před čím je federální policie varovala, a poznal, kdo jsou ti tři zač.

Riff přešel k telefonu a vytrhl kabel.

"Jestli chcete, vy nádivové, zůstat naživu," varoval, když odhodil přístroj na druhou stranu místnosti, "dělejte, co se vám řekne! Tlačí nás čas! Chceme se dostat přes hranici a do Mexika... a vy nás tam dopravíte! Takže makáme!"

Boswick se zeptal: "Do Mexika? To nejde. V Tijuane by nám dovolili přistát. Ale padnete rovnou do náruče pasové kontroly. Do Mexika se nedá letět jen tak."

"Ale dá," odsekla Chita. "Prostě si kecneš někde na poli... kdekoli. Nemusíme přistát zrovna na letišti. Máme

namířeno do Mexika a vy nás tam hodíte!"

"Povídám, že to nejde," trval na svém Boswick. "S lehkým eroplánem nemůžete dosednout jen tak na poli. A na jakém poli? Byli jste někdy v Mexiku? To nejde!"

Riff stísněně pohlédl na sestru.

"Marníme čas. Možná bysme měli jet dál radši řádem. Nikdy jsem si nemyslel, že tenhle nápad..."

"Drž hubu!" zařvala na něj vztekle Chita. Vrátila se pohledem k Boswickovi. "Chcem do Mexika, a jestli nechceš mít díru v břiše, hodiš nás tam! Padej!"

Boswick váhal, nakonec pokrčil rameny.

"Když jste si postavili hlavu, ať je tedy po vašem," připustil. "S bouchačkou spory nevedu, ale upozorňuju vás, že se rozpláceme! Tenhle eroplán má jen krátký dolet. Nežli najdeme plácek, kde bychom mohli přistát, dojde nám palivo."

"Toho se lekne, až k tomu dojde," řekla Chita. "Moc kecáš! Hni sebou!"

Boswick si vyměnil pohled s Lancingem. Levým okem na něj mrkl.

"Radši se na ten křáp podívej, Jeffe."

"Jasně." Lancinga přepadly obavy. Boswick měl vždycky hlavní slovo. A Lancinga zašimralo neblahé tušení, že Boswick má za lubem cosi nebezpečného.

Riff poručil Chitě: "Jdi s ním. Já zůstanu tady a pohlídám tyhle dva."

"Hni kostrou, milánku," vyzvala Chita Lancinga, "a žádné přechytralé nápady."

Lancing vyšel z kanceláře a Chita za ním.

Jeden z Dennisonových podřízených Ed Black zavěsil sluchátko do vidlice.

"Všechny čerpací stanice jsou v pohotovosti, šéfe," oznámil, "jenom stanice Caltex na tahu k Boston Creeku ne. Nejde jim telefon."

Dennison zvedl hlavu od mapy.

"Sežeň silniční hlídku a pošli ji tam," nařídil podrážděně. "Je to možná právě ta pumpa, kde se zastavili."

Black zvedl mikrofon od vysílačky. Za několik vteřin se spojil s hlídkou v prostoru Boston Creeku. Jízdní policista Benning prohlásil, že k čerpadlu Caltex okamžitě míří, a hned jak dorazí, podá hlášení.

Craneovi ani netušili, že štěstí při nich stálo ještě jednou. Pumpaři, který obsluhoval čerpadlo Caltexu a Vicovi sdělil, že se trojice sháněla po letišti, skončila služba a vystřídal jej parták, který převzal další směnu.

"Nemám zdání," odpověděl Benningovi. "Zrovna jsem nastoupil. Možná by něco věděl Fred, ale ten šel domů."

"Máte jeho telefon?" zeptal se Benning.

"Jistě, jenomže náš nefunguje. Navíc Fred ještě nebude doma. Staví se vždycky někde v Boston Creeku na jídlo."

Benning si vzal Fredovo číslo a adresu, vrátil se do vozu a zavolal Dennisona.

"Najděte ho, a najděte ho bleskem," houkl Dennison.

Podniků s celonočním provozem byla v Boston Creeku celá řada, ale Benning Freda nakonec přece jen zastihl právě ve chvíli, kdy se Fred chystal domů. Nežli Benning z pumpaře vytáhl všechno, co Fred věděl, a než stihl podat hlášení Dennisonovi, posunuly se ručičky opět o něco dále.

Na velitelství dorazil Tom Harper a jako svátost nesl mimino Dermottových. Skvrně mu vřískalo celou cestu v autě a vřískalo i teď, když už nad ním dělaly budlinky budlinky dvě rozčilené policistky.

"Směřují k letišti Boswickovy letecké taxislužby," odpověděl Dennison na Harperův tázavý pohled. "Klidně se vsadím, že mají v plánu pláchnout do Mexika. Mají před námi náskok... těžko je budeme stíhat, ale Dermott je jim v patách. Zkus brknout na letiště a upozornit je."

Harper si v seznamu našel telefonní číslo, vytočil je, poslouchal a zavěsil.

"Linka je vyhozená."

Dennison odjel se židlí od stolu.

"Nařídil jsem Benningovi, aby se tam vydal, ale bez ohňostroje. Nemůžeme si dovolit poprask, dokud s sebou mají paní Dermottovou." Odmlčel se a náhle změnil názor. "Pojď, Tome. Nemůžem tu takhle trčet. Vezmeme si helikoptéru." Otočil se k Blackovi. "Upozorni Benninga, že jsme na cestě, ať s námi udržuje spojení. Ať pronikne co nejbližší k letišti, ale nepodniká nic, dokud nebude mít jistotu, že paní Dermottová není ohrožena. Ať povolá všechny hlídkové vozy, aby obklíčily letiště, ale ať se neukazují. Dokud nedorazím, nic nepodnikat."

Vypochodoval z kanceláře a Harper jej následoval.

V půli úvozové cesty vedoucí k letišti Vic zhasl světla. Jel pomalu, a když dorazil až k vratům na letištní plochu, zastavil. Obešel vůz, otevřel kufr a hledal v bedně s náradím. Vybral si montážní páku, jediný kousek, který mohl posloužit jako zbraň, a potom rychle, i když obezřetně zamířil k osvětlenému přístřešku s kanceláří, nad nímž svítila reklamní silueta vznášejícího se letadla.

Viděl, že před kanceláří stojí cadillac. Když se k němu blížil, otevřely se dveře a z kanceláře vyšel muž následovaný děvčetem, v němž Vic na první pohled poznal Chitu. Okamžitě se skrčil za vůz. Slyšel, jak Chita říká: "Hoď sebou, milánku. Zchromnul jsi či co?"

Vic oba sledoval: chlapík v čele, Chita tak metr za ním, spěšně kráčeli k hangáru. Vic počkal, až pár metrů popojdou, pak se připlížil ke kanceláři a oknem pokradmu nahlédl dovnitř.

Rozložitý pořizek se opíral o zeď a přímo proti němu s pistolí v ruce seděl na psacím stole Riff. Kousek od nich, s očima dokofán a obličejem jako křída, stála Carrie.

Vic se na ni dlouho díval a bojoval s pokušením prostě do místnosti vtrhnout a skočit Riffovi po krku, ale věděl, že

dokud Riff třímá v ruce pistoli, marně by riskoval. Stáhl se opět do stínu a náhle dostal nápad.

Rychle se vrátil ke cadillaku a podíval se na zadní sedadlo. Ležely tam kufry, v nichž přivezl peníze. Popadl je, vytáhl z auta a úzkostlivě střelil pohledem k hangáru.

Lancing otevřel vrata a s Chitou v zádech vcházel dovnitř. Víc s oběma kufry v rukou rychle oběhl přístřešek a dal se pohltnout noční tmou.

Uvnitř hangáru Chita v náležitém odstupu sledovala, jak Lancing chystá letadlo ke startu.

"Poslyš, milánku," řekla, "zadarmo to neděláš. Cestu do Mexika hlídá tisíc babek. Když se po tom vašem krcálku rozhlídnu, mám dojem, že taková sumička bodne."

"Myslíte?" nadhodil Lancing. "A co když rozsekám eroplán?"

"Ále, dej pokoj! Jste přece pojištěni, ne? Tempo, tempo, milánku!"

Jak se Boswick v kanceláři opíral o zeď a nespouštěl oči z Riffa, náhle si všiml, že Riff má nateklé, pohmožděné zápěstí. Hlavou mu bleskl nápad, že kdyby se mu podařilo přiblížit k Riffovi a vyrazit mu zbraň z ruky, dál by si s ním poradil. Se zraněním je ten parchant vlastně jednoručka.

"Parťák tu kraksnu sám nevytlačí," podotkl. "Letadlo musejí postrkovat dva. Když máte tak naspěch, bylo by možná lepší jít mu do hangáru pichnout."

Riff si ho podezíravě změřil.

"Proč ses nevymáčkl dřív?"

Boswick se přinutil usmát.

"Asi jsem měl nahnáno," řekl.

Nepodíval se na Riffa, ale jako náhodou přecestoval k oknu a vyhlédl ven. Riff se nastražil a okamžitě ho měl na mušce.

"Jo, potřebuje pichnout," prohlásil Boswick a ohlédl se přes rameno. "Jdeme."

Riff zaváhal, potom sklouzl se stolu. Hlavou kývl na Carrii. "Rychle! Hezky přede mě." Na Boswicka houkl: "Ty jdi první."

S napjatými svaly přešel Boswick ke dveřím a otevřel. Stál asi metr od Riffa. Protože Carrie se nepohnula, Riff na ni zavrčel a smýkl s ní ke dveřím. Musel se v tu chvíli natočit k Boswickovi zády, Boswick se na něj vrhl a hrábl po pistoli. Když ji násilím tlačil dolů, zbraň spustila. Střela vyvrtala díru do podlahy kousíček od místa, kde stála Carrie.

Na zlomek vítězoslavné chvíle měl Boswick pocit, že Riffa o pistoli obere, ale to podcenil Riffovu sílu a nevěděl nic o dlouholeté škole pouličních rvaček, již Riff prošel.

Protože pra vačku měl bezvládnou, dupl Riff Boswickovi okovanou lyžařskou botou na nohu. Boswick jako v posledním tažení lapí po dechu a povolil. Riff ho ramenem nabral do žeber, odhodil ho jako hadrového panáka, a když se Boswick dopotácel ke zdi, pozvedl Riff pistoli a vystřelil.

Carrie si schovala obličej do dlaní a opřela se o zeď. Boswick na Riffa nevěřícně zíral, bezovou košili mu začínala prosakovat krev, pak obrátil oči v sloup a zhroutil se na zem.

Několik vteřin předtím, než došlo ke střelbě, nastartoval Lancing motor. Ani on, ani Chita díky vrčení motoru výstřely neslyšeli. Neslyšel je ani Vic, který byl v tu chvíli nějakých sto metrů od kanceláře a chystal se hodit kufry do strouhy, lemující celý obvod letiště. Jakmile uslyšel hluk nastartovaného letadla, zbavil se kufrů a vyrazil zpátky ke startovací ploše.

Riff nadával, jako když hrom bije, popadl Carrii a vlekl ji do tmy. Vykročil k hangáru, ale pak se zarazil.

"Co dělám?" mumlal si vztekle. "Rupe mi v bedně! Málem zapomenou na prachy!" Pustil Carrii. "Počkej tu!" štěkl, pak zamířil ke cadillaku, sáhl na zadní sedadlo a zašátral po kufrech, zašátral znovu, a potom celý zmatený otevřel dvířka, aby se rozsvítilo stropní světlo.

Před očima měl holé sedadlo. Vzvedl se v něm nápor vzteku a zalil ho ustrašený pot. Prozkoumal přední sedadlo. S mumláním přeběhl ke kufru, otevřel jej, třeštil oči na jeho prázdnotu, a nakonec krytem práskl.

Peníze zmizely!

Riffa situace natolik vyvedla z míry, že jen bez hnutí stál a civěl na cadillac. Milion šest set tisíc dolarů! V háji! Kdo je sebral?

Carrie sledovala jeho počínání s tlukoucím srdcem, ale zaváhala jen vteřinu. Napravo, necelých dvacet metrů od čtverce světla pronikajícího oknem kanceláře, se táhne pruh hluboké tmy. Kdyby se jí podařilo využít jejího příkro vu, možná by měla naději uprchnout. Byla si jistá, že ti dva ji odvedou až do Mexika. Toto je jediná a poslední šance, jak uniknout. Když jí nevyužije, ani si neumí představit, co se stane, až přistanou v Mexiku.

Jako vystrašený přízrak, rychle, jak nikdy v životě neběžela, prchala do spásné tmy.

Riff dosud stál jako býk, kterého praštili sekerou. Kdo prachy stopil? Nic jiného se mu v hlavě netočilo. Na Carrii dočista zapomněl.

A pak našel odpověď. Chita! Podraz na kvadrát! Chita! Byla to Chita, kdo mu otočil bouchačku! Byla to Chita, kdo vyhrabal Vietnamcovu mrtvolu! Chita mu zmařila šanci oženit se se Zeldou! A teď mu vyfoukla prachy, odletí s nimi do Mexika a on se může jít klouzat!

Ohlédl se k hangáru, od něhož jej dělilo necelých dvě stě metrů. Náhle se rozsvítily reflektory a osvětlily část rozjezdové dráhy. Pak uviděl, jak z hangáru roluje malé přepravní letadlo. Viděl, jak vychází Chita a míří k letounu. V ostrém svitu a ve světlých šatech ji měl jak na dlani nejen Riff, ale i člen silniční hlídky Benning, který dorazil na letiště, zalehl do trávy a sledoval hangár. Viděl, jak Riff a Carrie vyšli z kanceláře, ale oba se mu ve tmě ztratili. Když teď pozoroval letadlo a viděl Chitu, v duchu se ptal, co dál. S pistolí v ruce ležel v trávě, až k němu dolehlo tlumené vrčení letadla. Snad je to vrtulník s Dennisonem, pomyslel si s nadějí.

S mozkiem rozpaleným doběla nepřičetným vztekem zvedl Riff pistoli, zapřel si ji na střeše cadillaku, a když Lancing

roztláčoval letadlo po betonové ploše a Chita se zastavila, namířil ji na záda. Za pár vteřin Chita nastoupí s penězi do letadla a vypaří se, zvonilo Riffovi v hlavě. Prstem pomalounku tiskl spoušť. Je to daleko. Váhal. Možná by se měl posunout blíž, ale jakmile to udělá, Chita ho zpozoruje. Má také bouchačku. Přestože váhal, prst podvědomě tiskl spoušť dál. A najednou pistole spustila. Blesk, rána.

Vic se znovu rozběhl k osvětlenému oknu letištní kanceláře. V ruce pevně svíral páku. Zvládl necelých padesát metrů a zastavil se, jako když narazí na hradbu.

Uviděl z kanceláře vycházet Carrii a Riffa. Příkrčil se do tmy a sledoval je. Viděl, jak se Riff zastavuje, něco Carrii říká a pak míří k vozu.

Srdce se mu divoce rozbušilo. Ted' ten parchant zjistí, že peníze zmizely. Co udělá? Ve světle pronikajícím z okna kanceláře se Vicovi rýsovala celá Carriina postava. Viděl, jak Riff otevírá dvířka od vozu, pak lapí po dechu, když spatřil, jak se Carrie najednou probudila k životu a jako šílená pádí přímo k němu. Všimne si jí Riff? Začne po ní střílet? Ale ne, Riff si zřejmě vůbec neuvědomuje, že Carrie prchá.

Počkal, až k němu Carrie měla sotva patnáct metrů, a napřimil se.

"Carrie! To jsem já, Vic!"

Carrie uskočila, vykřikla, pak se zastavila a vyděšeně na něho pohlédla. Viděla jen tmavou siluetu, avšak Vic opakoval: "To jsem já, miláčku."

Carrie přidušeně vzlykla, rozběhla se k němu a padla mu do náruče. Pevně se k němu tiskla. Vic přes její rameno pozoroval Riffa. Třebaže mu spadl kámen ze srdce, že má Carrii u sebe v bezpečí, Riff mu naháněl strach. Když viděl, že Riff si stále nevšiml, že mu Carrie uprchlá, zadíval se až k osvětlenému hangáru, kde se jasně rýsovala postava Chity. Pak třeskl výstřel a Carrie i Vic ztuhli. Vic viděl, jak sebou Chita křečovitě škubla a poté padla na světlem zalitou dráhu.

"Rychle odsud!" vyzval Vic naléhavě Carrii. Napůl ji podpíral, napůl táhl za sebou. Rozběhli se k přístupové letištní bráně širokou

oklikou, aby se vyhnuli osvětlené ploše.

Neutíkali dlouho a ze tmy zahřmělo: "Stát! Ani hnout!"

Carrie se div nezalkla, jak lapla po dechu, když ji Vic zabrzdil.

Ze tmy vystoupil s napřaženou pistolí policista Benning.

Když Chita klesla k zemi, projela Riffovi celým tělem ostrá, smrtelná bolest, jako kdyby do něho vrazili nůž. Předlouhou chvíli, plnou děsu, stál a hleděl na zhroucenou postavu sestry, na sukni, která se jí vykasala, až se obnažily svaly na bílých stehnech, na nedbale odbarvené vlasy, které se v ostrém osvětlení třpytily.

Nepřičetný vztek, který mu zatemnil mozek, pominul. Cítil se jako nahý, opuštěný. Potom se v návalu panického strachu vyřítil k hangáru.

Lancing seděl na pilotním sedadle a viděl Riffa utíkat. Měl tisíc chutí uvolnit škrticí klapku a zvednout letadlo do vzduchu, ale myslel na Boswicka. Nemůže s tím grázlem nechat Boswicka samotného. Seděl tedy bez hnutí, motor tiše předl a v jasném světle reflektorů se otáčela téměř neviditelná vrtule.

Riff doběhl k sestře. Dopotácel se k ní strachy mokrý jako myš. Sklonil se. Přesně uprostřed zad vykvétala na Chitiných šatech rudá skvrna. Riff padl na kolena, položil pistoli a něžně Chitu obrátil.

Chita zasténala. Otevřela oči a pohlédla na Riffa.

"Zmiz!" vydechla. "Jsou tu! Ať tě vezme... mě nech plavat! Padej!"

Riff si hřbetem ruky utřel tvář.

"Kde jsou prachy?" vypískl. "Proč jsi je vzala? Jak jsi mi to mohla udělat?"

Chita přimhouřila oči. Z koutku úst se jí vyřinul pramínek krve. Slabě zavrtěla hlavou, pokusila se něco říci, oči se jí zavřely.

"Chito!" Riffovi se zlomil hlas. "Kde jsou prachy? Co jsi s nimi provedla?"

Chita ležela pár vteřin bez hnutí, potom sebrala sílu a donutila se oči otevřít.

"Jsou ve řádu... o čem to mluvíš? Popadni je a zmiz! Riffe! Nechápeš? Dostali nás! Zastřelili mě!"

Riff dosedl na paty. Z výrazu, který spatřil v Riffově obličejí, naskočila Lancingovi husí kůže. Měl před sebou šílence.

"Ty jsi prachy nevzala?" ječel Riff. "Jsou v tahu! Myslel jsem, že se vzala! Slyšíš? Jsou v tahu!"

Chita v náporu bolesti pokrčila nohy.

"Já že je vzala? Proč asi? Jsou naše... patří tobě a mně... proč bych je brala?"

Riff si začal pěstmi bušit do spánků. Strhl špinavý obvaz, který měl na uchu, a zahodil jej. Byl jako zvíře, kterému přerazili páteř: šílený bolestí a vztekem.

"Chito... myslel jsem, že to byla ty! Já tě střelil, holčičko. Odpusť mi! Ztratil jsem rozum. Holčičko! Dostanu tě z toho! Zase bude dobře. Seženu ti felčara. Věř mi!"

Chitě vytryskl z úst další pramínek krve. Vztáhla ruce a sevřela v nich Riffovu dlaň.

"Běž, Riffe. Pro mne už nic nemůžeš udělat. Chápu... běž."

"Neopustím tě," vyhrkl Riff jako smyslů zbavený. Zvedl pistoli. "Půjdeme spolu. Jakmile dorazíme do Mexika, postarám se o tebe. Všechno bude zase dobré, holčičko! Prachy vzal ďas! Jenom ty a já... jako vždycky."

Sklonil se a vzal Chitu do náruče. Tiše zasténala a vypjala se tak prudce, že ji málem pustil. Z úst se jí vyřinula krev, oči se zvrátily.

Riff ji k sobě pevně tiskl, očima se vpíjel do bledé tváře bez života, na hrudi jej hřála teplá krev. Pak pomalu, pomalounku nechal Chitu opět spočinout na zemi.

Trvalo mu několik vteřin, než pochopil, že je mrtvá. Chita! Mrtvá! Hleděl na její tvář a najednou mu připadala úplně cizí. Tohle nemůže být Chita, Chita, kterou miloval, pro kterou se rval, pro níž žil a dělil se o všechno, co měl... to nemůže být Chita!

Potom zařval jako zvíře. Lancingovi při tom skřeku povolily rysy a odvrátil se.

Pilot vrtulníku vysvětloval: "Dole zahřívají motor, neuslyší nás. Můžu vás vyklopit rovnou tady... neuvidí nás."

Dennison a Harper si vyměnili pohled, potom Dennison rozhodl: "Jděte dolů."

Za dvě minuty vrtulník měkce dosedl na okraji letištní plochy. Dennison a Harper se s připravenými pistolemi vyškřábali ven. K uším jim doléhalo pilné bručení leteckého motoru. Letadlo spatřili před hangárem. Uviděli, jak Riff klečí u sestřina těla, potom na ně kdosi z pravé strany hvízdal. Napjali oči do tmy a spatřili, jak se k nim obezřetně blíží člen silniční hlídky Benning.

"Benning, pane," ohlásil se Dennisonovi. "Jsou tu se mnou i pan a paní Dermottovi. Střílelo se tu. Smím to prověřit?"

Dennison uviděl za Benningem Vica a Carrii. Pospíšil k nim.

"Už je dobře," řekl. "Tenhle policista vás vezme na velitelství. Už se nemusíte ničeho bát. O miminko je postaráno, čeká na vás. Běžte. My už ztady skončujeme." Otočil se k Benningovi. "Ihned odvezte pana Dermotta a paní Dermottovou na velitelství."

Víc pravil: "Milion šest set tisíc dolarů se válí ve strouze."

Dennison se ušklíbl.

"K čertu s penězi. Vraťte se hezky na velitelství. Mám dojem, že budou nezřízeně jásat, až vás uvidí."

Když Benning doprovázel Vica a Carrii k autu, Dennison s Harperem zamířili ostražitě k hangáru.

Riff teď dokolečka obcházel Chitino tělo. Jako by byl omámený, vypadal, že vůbec neví, co dělá. Náhle vyhodil ruce a zavyl jako raněné zvíře. Lancingovi se zježily vlasy.

Dennison s Harperem už byli velmi blízko. Oba měli Riffa na mušce. Potom Dennison velitelským hlasem zvolal: "Odhod' zbraň a ruce vzhůru!"

Riff se švihem obrátil. Zabodl oči do tmy, ale nic neviděl. Pak jej posedl děs, Riff se otočil a slepě se rozběhl proti letadlu. Rotující vrtule mu protřala lebku s přesností řeznické sekyry, která s masem rozpoltí i kost.